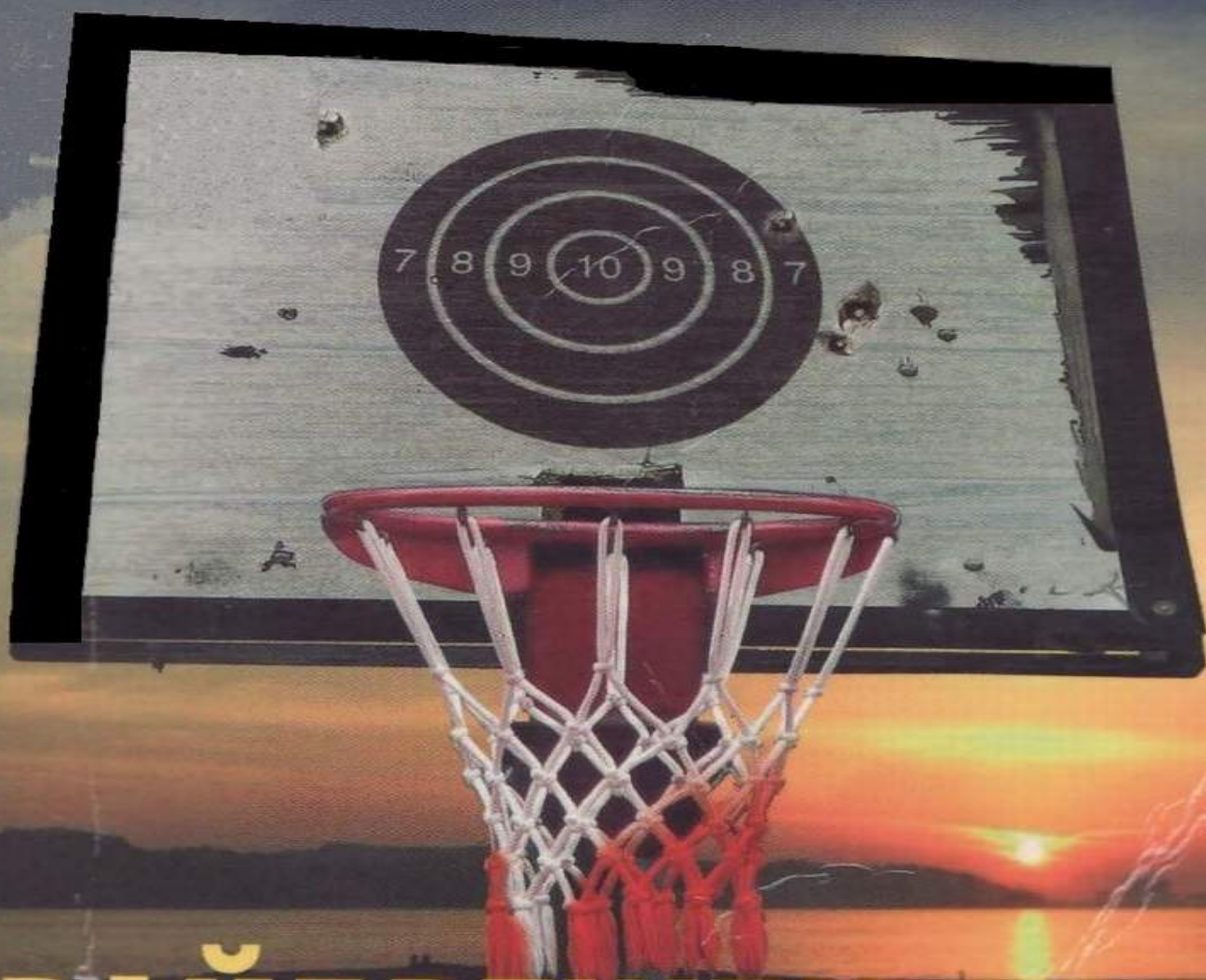

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

ПИТЪР ДЕ ДЖОНГ

КРАЙБРЕЖЕН ПЪТ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

**ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, ПИТЪР ДЕ
ДЖОНГ
КРАЙБРЕЖЕН ПЪТ**

Превод: Диана Кутева, Стамен Стойчев

chitanka.info

Том Дънлеви е адвокат в Ийст Хамптън — квартала на свръхбогатите в Лонг Айланд, самият той обаче едва свързва двата края. Съдбата му се усмихва, когато местният чернокож атлет Данте е арестуван за тройно убийство край имението на известна филмова звезда. Сигурен, че Данте е невинен, Том приема да го защитава в нашумелия процес. Но за да е сигурен в успеха, той моли за помощ Кейт Костело — преуспяваща адвокатка от Манхатън. Наемането ѝ обаче се оказва трудна задача, защото освен блестящ юрист, Кейт е негова бивша приятелка и познава най-лошите му страни. Въпреки всичко тя приема. За да оневинят Данте, те трябва да открият кой всъщност е убил тримата младежи и защо се е постарал да стовари вината върху него. Страх, отмъщение и смърт водят към експлозивния финал.

*На Диана, Матю, Йосиф и Портър.
Питър*

*На Джак и Сузи.
Джеймс*

През лятото на 2003 г. в Ийст Хамптън — квартала на богатите на Лонг Айланд — станаха три брутални убийства, както и още две, свързани с тях, в Ню Йорк. На тези престъпления бяха посветени безброй статии както в местната преса, така и в националните вестници.

Но ужасът от убийствата бледнее в сравнение с напрежението и общественото негодувание, обзело Хамптън, което се сгъстява още повече в навечерието на съдебния процес.

Това е история за всичко, което се случи тогава, но разказана от няколко от героите, пречупена през техните гледни точки. Не трябва да се забравя, че хората често прибягват до лъжи, особено в днешно време, и че ние понякога не подозираме колко далеч могат да стигат те в опитите си да излъжат всички наоколо.

Ето главните действащи лица, по реда на появяването им на сцената:

Ники Робинсън, седемнадесетгодишна домашна прислужница на непълен работен ден от Ийст Хамптън, Лонг Айланд.

Том Дънлеви, бивш спортист от професионална лига, понастоящем адвокат в Хамптън.

Данте Хейливил, обвинен за четири от убийствата, един от най-талантливите спортисти от всички училища в страната.

Катрин Костело, също адвокат, която ще играе важна роля в процеса за убийствата.

Локо, наркодилър, снабдяващ Хамптън с дрога.

Мари Скот, баба на Данте и негова наставница във всичко.

Детектив Кани П. Рейборн, разследващ престъпленията, извършвани по улиците на Бруклин.

Тази история е за всички тях.

ПРОЛОГ
ИМА ОЩЕ НЯКОЙ В ЛЯТНАТА ВИЛА

1.

НИКИ РОБИНСЪН

Ники Робинсън бе седемнадесетгодишна и убийствено готина. През целия горещ следобед тя се опитваше да не гледа безполезния си яркорозов мобилен телефон. От три дни не се бе чувала с Фейфър и сега бе ужасно вкисната. Не можеше да се отърси от гадното предчувствие, че са я зарязали, но са пропуснали да я уведомят.

Затова сърцето ѝ едва не изхвъркна от гърдите ѝ, когато мобилният ѝ телефон иззвъня точно докато си чакаше реда за едно питие в Квик Март. Сграбчи апаратчето толкова настървено, че нейната най-добра приятелка Роуина я стрелна неодобрително иззад бара. Сякаш ѝ казваше с очи: „По-кратко, малката“.

Роуина държеше да се запазва достойнството при всякакви романтични истории. И както обикновено — имаше право. Обаждаха се от „Мейдстоун Интериърс“ във връзка с някаква къща за чистене в Манток^[1].

През цялото лято Ники работеше за „Мейдстоун Интериърс“ и всичко беше наред, но лошото бе само, че никога не знаеше предварително къде ще я изпратят да чисти.

Бяха ѝ необходими четиридесет минути, за да стигне по Кингс Хайуей от Бриджхамптън до Манток, както и още пет, за да намери квартала. Беше кацнал на един невисок хълм веднага след като се пресече шосе 27. Всички улици там се оказаха с имена на починали президенти, някои от които много отдавна бяха приключили земния си път.

Номер четиридесет и едно на улица „Мънроу“ не беше нито богаташка резиденция, нито някой бордей, а нещо средно между двете. Веднага щом прекрачи прага, Ники се успокои. По всичко личеше, че бе наета от двойка или от малочислено семейство.

В тази работа ѝ допаднаше не само това, че имаше стабилен доход, но и че се чувстваше самостоятелна. Вярно, чистеше къщите на белите, но поне никой не ѝ надничаше зад рамото, не я следеше и не надзираше всяка нейна стъпка. Освен това можеше да се облича

както си иска... Сега смъкна джинсите и тениската си, оставайки само по оскъдния си бански от две части. Нахлузи си слушалките, пусна едно парче на Ар Кели и се залови за работа.

Започна със спалнята на долния етаж. Събра мръсните кърпи и чаршафите и ги струпа накуп на стълбата към сутерена. Чевръсто се справи с измиването на пода, след което продължи с горния етаж. От усилията черната ѝ кожа, която понякога толкова обичаше, но в други случаи мразеше безкрайно, заблестя от потта.

Щом стигна до площадката на стълбата, тя долови във въздуха някакъв странен мирис, сякаш наблизко кадеше тамян. Постепенно започна да усеща миризмата по-силно и реши, че някой пафкаше с моряшка лула.

В това нямаше нищо необичайно — можеше наемателите на вилата да са наркомани.

Но когато отвори вратата на голямата спалня, сърцето подскочи в гърдите ѝ. Опита се да изкрещи, докато в главата ѝ отекуваше само една мисъл: *Белият дявол!*

[1] Малко селище на южния бряг на Лонг Айланд, наречено на името на местно индианско племе. — Б.пр. ↑

2.

Проснат върху леглото, с дълъг рибарски нож в ръка, само по боксерки, с изкривена усмивка, мършавият младеж имаше вид на наскоро пуснат от затвора. Косата му беше изрусена почти до бяло, а мъртвешки бледата му кожа бе изпъстрена с пиърсинги и татуировки.

Но по-плашещи от ножа бяха очите му. „Аз те познавам, Ники Робинсън — й говореха тези очи. — Зная къде живееш, какво работиш...“

За няколко безкрайно дълги секунди тези безизразни очи я накараха да застине на прага на спалнята. Тя не посмя да помръдне, като във филм на ужасите. Сякаш някой бе заковал маратонките ѝ с гвоздеи към дървения под.

Дори не можа да си поеме дъх, за да изкрещи още веднъж.

Сама не разбра как успя да излезе от вцепенението си, размърдвайки нозе. Изкрещя и побягна към банята в отсрещния край на коридора.

Ники умееше да тича страшно бързо. Състезаваше се в отбора по бягане с препятствия на гимназията в Бриджхамптън и винаги изпреварваше много от момчетата. Беше по-бърза и от този тип с противни змийски очи, застинали като стъклени мъниста, който незнайно как беше нахълтал тук.

Стигна до банята преди него и макар ръцете ѝ да трепереха, успя да затръшне и заключи вратата след себе си.

Дишайки тежко, облегна глава на вратата. Първото, което видя, щом се озърна, бе ужасеното си лице в голямото огледало отсреща.

После се извърна и отново притисна гръб във вратата. Очите ѝ шареха в отчаян опит да намери начин как да се измъкне оттук.

Ако успееше да достигне прозореца, щеше да излезе на покрива, а оттам да скочи в двора.

И тогава го видя. Но твърде късно.

Месинговата брава се завъртя и чак сега момичето забеляза, че от другата страна на умивалника имаше втора врата, която водеше направо в спалнята.

Докато гледаше с ужасени очи, дръжката престана да се върти и вратата бавно се отвори. Белият дявол влезе при нея в тясната баня.

Няма къде да избягам, няма къде... повтаряше си момичето. Огледалата, отразяващи изплашеното ѝ лице, само увеличаваха ужаса, вледенил сърцето ѝ.

Дяволът се притисна към нея, задиша в ухото ѝ. Острата му като бръснач брада одра шията ѝ. Той дръпна черната ѝ коса и погледите им се срещнаха в огледалото.

— Не ме наранявай! — замоли се тя с немощен шепот. — Ще направя всичко, което поискаш.

Но нищо не помогна. Безмилостните очи я гледаха насмешливо. Младежът я избута към мивката и грубо смъкна гащичките ѝ до коленете.

— Зная, че ще направиш всичко, което поискам. Не затваряй очи!

Ники го погледна в огледалото, точно както ѝ заповяда. Пое глътка въздух. Той проникна яростно в нея и блъсна главата ѝ в огледалото. То се пръсна и стъкълцата се посипаха по плочките. И макар че бе притиснал острието на ножа към гърлото ѝ и тя знаеше, че това не бе по правилата, не успя да се сдържи — запъшка и го замоли да не спира. Но той скоро свърши. Ники се облегна на стената и промълви задъхано:

— Фейф, обичам, когато нахълтваш тук и разиграваш такава романтична роля. Ти си същински дявол.

Двадесет минути по-късно, когато се сгушиха в едно от леглата без чаршафи и завивки, той ѝ призна, че миризмата в стаята не е от нещо, свързано с морето, а от тревата за пушене.

Ето как започва тази история — с Фейф и Ники и с тревата, която те изпушиха в онзи ленив следобед, докато имаше още някой в лятната вила в Хамптън.

ПЪРВА ЧАСТ
УБИЙСТВОТО НА КРАЙБРЕЖНИЯ ПЪТ

1.

ТОМ ДЪНЛЕВИ

В събота сутринта, малко преди Деня на труда^[1], аз карах лениво по най-приятното, най-тихото шосе в цяла Америка — Крайбрежния път в Ийст Хамптън.

Отивах на срещата с четирима от най-старите ми приятели на този свят. Автомобилът ми — „Ягуар“, модел ХКЕ от 1966-а, който ми служеше вярно вече цяло десетилетие — работеше безотказно и на мен ми оставаше само да се любувам на прекрасните гледки в околностите на Хамптън.

Бях взел със себе си преданото си куче Уинго, което се бе настанило на предната седалка до мен и усърдно душеше миризмите, донасяни от вятъра.

„Защо да не се порадвам на още един ден в този истински рай?“, мислех си аз, оглеждайки Крайбрежния път — широк и елегантен. Край него се редуваха къщи, струващи по десет милиона долара. През всеки пет минути ме задминаваха бели джипове, взети под наем за обиколки край брега. А пред къщите, вместо табели с имената на обитателите, се виждаха само фирмените знаци на компаниите производители на свръхмодерна охранителна електроника, избрани от собствениците да бдят над техните скъпи имоти. Докато напредвах на запад, къщите ставаха все по-внушителни, а моравите пред тях — още по-разкошни и по-зелени. Но по-нататък започнаха да се скриват напълно зад високите гъсти живи плетове.

Постепенно с Уинго оставихме зад нас унилото царство на мултимилionерите, за да навлезем, без покана, в още по-смразяващата империя на милиардерите. Ако бяхме в далечното минало, навярно по тези земи щяха да разпъват своя бивак разбойнически банди. Или тук щяха да се заселват откриватели, допринесли за добруването на човечеството. А сега всички парцели наоколо бяха запазени за никому неизвестни математици, които не се отделяха от екраните на своите компютри и въртяха трескави операции с финансови фондове. Рядко можеше да се срещне и някой холивудски магнат. На километър оттук

Стивън Спилбърг беше закупил наведнъж три парцела на брега на залива Джордика, а след това — и земята на отсрещния бряг, за да може да притежава и гледката.

Преди да изтегля колата си встрани, за да не одраскам някоя богаташка лимузина или да налетя на някой нацупен фукльо, зърнах един процеп в живите плетове и побързах да отбия по чакълестия път.

В края ме очакваше грамадно, разпростряло се на шир и дълж имение, без никакви допълнителни украси, за да изглежда точно както е било по време на създаването му — някъде през двадесетте. Върху моравата проблясваше зашеметяваща колекция от автомобили, до един с лъскави хромирани брони и всевъзможни екстри.

Точно зад тях се намираще причината за моето посещение: съвсем ново баскетболно игрище, построено по специална поръчка на клиента, при спазване на стандартите на Ен Би Ей за ширина и дължина.

Ако може да се види в Хамптън по-приятна и по-неочаквана гледка от баскетболна площадка със стандартни размери, при това с изглед към океана, то това е струпването на една дузина хора край игрището. Те ни поздравиха сърдечно — мъжката половина не пестеше похвалите си към моето допотопно возило, докато дамите се любуваха на преданото ми куче — добрия стар Уинго.

— О, това бебче наистина е от класа! — възкликна един отракан тип, чието име беше Артис Лафонтен, докато оглеждаше преценяващо моя „Ягуар“.

— А пък това бебче е направо смайващо! — добави неговата приятелка Мами, когато Уинго се изправи на задните си крака, за да лепне една щедра мокра целувка върху хубавото ѝ личице. — Не мога ли да го осиновя?

Както винаги, те ме посрещнаха изключително сърдечно, но не само защото бях единственият представител на бялата раса.

[1] В САЩ и Канада се отбелязва през първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

2. ТОМ

Честта да представлявам еднолично бялата раса скоро ми бе отнета.

След по-малко от пет минути Роби Уалко се появи със своя оплескан с кал пикап, с фирмения надпис „Уалко и синове“ — името на неговия старец и компанията му за озеленяване.

Накрая пристигна и моят по-голям брат, Джеф — треньор по футбол в гимназията в Ийст Хамптън. Заедно с него в училищния микробус беше Патрик Рочи.

— Къде, по дяволите, се е дянал Фейф? — попита Артис.

Всъщност той никога не изгаряше от желание да се заема с това, с което се препитаваше, но поне работните му часове бяха доста разтегливо понятие. Все пак не можеше да се оплаче — плащаха му достатъчно, за да поддържа любимото си ферари, жълто като канарче, с гуми, широки петдесет и шест сантиметра.

— Да, къде е бледоликият Родман^[1]? — попита един тип с плитки, чието име бе Марван.

Артис Лафонтен и неговите хора не си падаха много по Фейф. Дразнеха се от неговата коса с избелени кичури, от всичките му там пиърсинги и татуировки. Затова го посрещнаха с насмешливо дюдюкане, когато той най-после се довлече с велосипеда си, натискайки педалите с босите си ходила. Беше завързал високите си обувки към дръжките на кормилото и те непрекъснато се удряха една в друга, сякаш му ръкопляскаха.

— Внимавайте с този велосипед, приятели — заговори Фейф, докато педантично спусна стойката, за да паркира своето возило за осем долара между двата автомобила, струващи по двеста хиляди. — Той е от марката „Швин“.

През целия си живот съм бил силно привързан към брат си Джеф, но не мога и без всичките тези приятели.

Рочи, известен също като Роче, има най-нежната душа сред тях. Да не говорим, че е страхотен скулптор, но не го бива много в покера.

Ама пък е роден да бъде барман.

Уалко е най-честният мъж, когото познавам. Той е от онези типове, които още щом те срещнат за пръв път, веднага ще се заемат да те убеждават, че „Гънс енд Роузис“ са най-великата рок банда на всичките времена или пък че Дерек Джитър е най-талантливият шортстоп^[2] от неговото поколение.

Колкото до самия Фейф, той е твърде специален и това става ясно на всеки още от пръв поглед — от доминиканът касиер в супермаркета, до баба ми.

Цялото това имение е притежание на филмовата звезда Т. Смити Уилсън, който го закупи преди пет години. Уилсън искаше да покаже на феновете си, че още владее положението, затова пръсна двадесет и три милиона долара за тази грамадна сграда — построена върху цели шестнадесет хиляди квадратни метра. Тя бе в центъра на още по-обширно имение, от онези, с които досега се перчеха само белите. Беше дал още половин милион за това шибано баскетболно игрище. За целта той се възползва от услугите на същата агенция по недвижими имоти, която изгради игрището на Шакил О'Нийл в Орландо и д-р Дре в Оукланд. Но специално за озеленяването бе наел компанията „Уалко и синове“, та ето как всички ние днес се озовахме тук.

Вече цял месец баскетболното игрище ни бе оставено за ползване, но когато Т. Смити Уилсън най-после се реши да покани своите именити приятели от четирите краища на страната, стана още по-забавно.

Първи запристигаха неколцина актьори и атлети от професионалната лига — повечето от Лос Анджелис и Ню Йорк. Благодарение на тях се заговори за това имение в света на хип-хопа. Те разказаха на своите хора и оттогава всички вярваха, че имението се е превърнало в най-щурото място за купонясване в Хамптън. И че от сега нататък *завинаги* ще остане като терен за нескончаемо парти с атлети и рапъри, главни изпълнителни директори и супермоделки. Както и малко гангстери, в добавка, за по-пикантно изживяване.

Но щом потокът от знаменитостите изтъня, един от най-скъпите парцели по протежението на Крайбрежния им заприлича повече на резервно баскетболно игрище на младежи от Южен Бронкс.

Тогави Т. Смити Уилсън вдигна ръце. От седмици вече се вясваше само сегиз-тогиз в имението си, а накрая започна съвсем да го

избягва.

Така се стигна до днешната ситуация: единствената личност, за която можеш да се обзаложиш, че няма да срещнеш в имението на Т. Смити Уилсън, е самият той.

[1] Помощник на строителен надзорник; в случая е употребено с леко презрителен отгънък, примерно като общ работник. — Б.пр. ↑

[2] Играч в бейзбола, който по принцип покрива предимно зоната между втората и третата база. — Б.пр. ↑

3. ТОМ

Аз, Джеф, Фейф, Уалко и Рочи се бяхме събрали пред баскетболния кош, за да си упражняваме стрелбата, когато откъм алеята за коли се зададе един кафяв сув. Също като повечето коли наоколо, той изглеждаше като току-що слязъл от подиума в някой шоурум. Благодарение на петстотинватовата уредба в сува появата му бе шумно оповестявана далеч преди да го зърнеш. От мощния хип-хоп чак ушите ти заглъхваха.

Когато внушителният кадилак спря, от три от вратите му изскочиха четирима чернокожи тийнейджъри. Всички бяха в новички маркови спортни дрехи и обувки.

Най-накрая, след един-два оглушителни удари на барабаните, от предната седалка се измъкна Данте Хейливил — мъж с детски черти, толкова симпатичен, че е трудно да не се заплеснеш по него.

Безспорно Хейливил беше най-добрият играч от всички гимназии в цялата страна. Със своите двеста и пет сантиметра, с дългите си ръце, масивен гръден кош, тънък кръст и мускулести крака той изглеждаше като бога на баскетбола. Вече го наричаха „следващия Майкъл Джордан“. Нямаше съмнение, че ако се съгласи да кандидатства за Ен Би Ей, ще се класира в челната тройка, но той бе обещал на баба си да изкара поне една година в колежа.

Зная всичко това, защото Данте израсна на петнадесетина километра по-надолу по пътя — в Бриджхамптън. Освен това в местния вестник почти всеки ден можеше да се прочете по нещо за него, да не говорим за рубриката в неделните броеве, озаглавена „Дневника на Данте“. В нея той пише заедно с един от спортните редактори. Всичко това допринасяше Данте да е страхотно готино хлапе, въпреки че според слуховете беше спрял избора си на Луизвил, след като този колеж му отпуснал автомобила.

— Твоите приятелчета искат да поиграем заедно, а? — попитах го аз.

— Да, по дяволите — отвърна Данте и ми припомни колко харизматична бе усмивката му, по която феновете на баскетбола бяха подлудели. — Ще бъде бързо и безболезнено за вас.

Той ме плесна по главата и ме удари закачливо в гърдите. Само след тридесет секунди шумът от прииждащите вълни и ленивите писъци на чайките се смеси със скриптенето на маратонките и тупкането на отскачащата топка.

Можеше да се предположи, че ние, по-възрастните бели мъже, ще се посраим пред младите чернокожи спортисти, но не бяхме съвсем за изхвърляне. Моят по-голям брат Джеф приближаваше петдесетте, ала със своите метър и деветдесет и четири и сто двадесет и двата килограма беше труден за преодоляване. Все пак Уалко, Рочи и Фейф — всичките малко над двадесет — бяха много добри атлети, които сякаш не знаеха що е умора.

Колкото до мен — аз, разбира се, не съм шампион като Данте, пък и вече приближавам тридесет и пет, но все пак умея да играя.

Участвал съм в Панамериканския турнир с втория колежански отбор на „Сейнт Джон“, а през 1995 г., след успешното ми представяне в отбора „Минесота Тимбърлуфс“, се изкачих до двадесет и трето място в общата класация за баскетболист на годината, при това още през мъртвия ми сезон в първенството на Ен Би Ей.

Само че с това се изчерпи кариерата ми в професионалната лига. Контузих много зле коляното си още в началото. Ще излъжа обаче, ако се опитам да ви убеждавам, че оттогава не мога да бъда полезен на баскетболната площадка, независимо дали тя е от изровен цимент в някое невзрачно предградие, или е в едно толкова красиво имение с чудесен изглед към безбрежния син океан.

4. ТОМ

Дори раят не би могъл да бъде по-хубав.

Чайките се рееха, носени от бриза, а платноходките се полюшваха върху вълните. Накъдрената зеленееща се повърхност на водата се къпеше в заслепяващата слънчева светлина, докато аз дриблирах с топка из игрището. Избегнах пресата, която чернокожите братя се опитаха да ми приложат, за да пусна един пас към Уалко, който точно тогава бе останал непокрит под коша.

Той тъкмо се канеше да стреля, когато един от съотборниците на Данте — висок и костелив, за когото по-късно узнах, че се казвал Майкъл Уокър — му връхлетя отзад. Успя да блокира удара и да повали Уалко по лице върху терена. Беше груб фал, напълно ненужен според мен. Като ударите под кръста в бокса.

Сега отборът на Кингс Хайуей заигра с топката и когато един от техните нападатели се опита да стреля с подскок, на свой ред бе грубо блъснат в гърба от Рочи.

Малко след това край игрището паркира една поочукана хонда и от нея се появи Ники Робинсън, седемнадесетгодишната братовчедка на Данте. Щом видях как Фейфър я зяпаше, разбрах, че отборът на Манток все още има шанс да спечели тази игра.

5. ТОМ

Ники Робинсън се облегна предизвикателно на телената ограда и безсрамният Фейф веднага се включи много по-активно в играта. Бърз и жилав, с изненадващо появилата се в него страхотна енергия, той спечели за отбора на Кингс Хайуей три поредни коша.

Когато Джеф ме нахока за безполезния ми подскок, вече водехме с двадесет точки.

Сега Ники вече не бе единственият зрител зад оградата. Артис Лафонтен, Мами и Слай, както и всички останали от събралите се на хълма, се бяха струпали, за да вдигат страхотна врява.

Майкъл Уокър се втурна с топката в противниковата половина на игрището.

След като вече не една, а пет красавици насърчаваха играчите, Фейфър се нахвърли върху Уокър като орела на заека от едно от онези предавания по телевизията за животинския свят. Без усилия Фейф задигна топката изпод носа на Майкъл и се затича в обратна посока, за да отбележи победния кош.

Но този път не спря до ринга на баскета. Продължи да се катери нагоре, за да докаже на онези некадърници от Манток, че и той умее да се издига на мускули. Артис, Мами и Марван се разлудяха край страничната линия, а Ники Робинсън го възнагради с един кратък еротичен танц, за който седемнадесетгодишните девойки не би трябвало дори да си помислят.

Това провокира Майкъл Уокър да тласне Рочи, той политна към Данте, Данте се блъсна във Фейф, а накрая Фейф събори Данте на земята.

Така само след десетина секунди, в разгара на този най-прекрасен ден от лятото, наред игрището Фейф и Данте вече се налагаха с юмруци, настървени до кръв.

В този момент и от двата отбора трябваше да наскочиме и да ги разтървем, ала никой не го стори. Отборът на Кингс Хайуей сви знамената, защото си въобразяваха, че белокожият сърфист ще се

разкреши още повече и няма да го остави да му се размине. Само стояхме и наблюдавахме, понеже никога не бяхме виждали досега, в което и да е сбиване по баровете, Фейф да е губил.

И точно тогава, въпреки че беше много по-нисък и доста по-лек от Данте, Фейф се нахвърли яростно срещу него.

Вече бях видял предостатъчно, това беше пълна дивотия! Не исках нито един от двамата да пострада.

Скочих между тях, ала от двете ми страни ме стрелнаха гневни погледи, които нищо добро не ми предвещаваха. На игрището всички мигом притихнаха.

Изведнъж някой изкрещя пронизително, неколцина от присъстващите се отдръпнаха рязко, а накрая Артис се провикна:

— *Том, той измъкна пистолет!*

Обърнах се, но Данте веднага вдигна празните си ръце пред лицето ми. Когато погледнах Фейф, и той направи същия жест.

Аз бях последният на игрището, който разбра, че този с оръжието не беше нито Данте, нито Фейфър. Беше приятелят на Данте — Майкъл Уокър. Навярно бе притичал до колата, за да вземе пистолета, докато бях зает да ги разтървавам.

Не бях видял нито кога се е върнал на игрището, нито кога го е опрял в главата на Фейфър. Съзрях го чак сега, когато с едно ужасяващо „щрак“ той зареди оръжието.

6. ДАНТЕ ХЕЙЛИВИЛ

Когато Майкъл опря пистолета в главата на онова бяло момче, никой не се изплаши повече от мен. *Никой!* Дори и Фейф, към когото бе насочено дулото... Макар че и той изглеждаше доста изплашен. Като че ли се сбъдна най-лошият ми кошмар. „Не дърпай този спусък, Майкъл. Не го прави!“, помолих се мислено.

Заради обещанието, което бях дал на баба си Мари, ми оставаха шестнадесет месеца, преди да вляза в Ен Би Ей. Единственото, което можеше да ме спре, беше някоя издънка като тази. Затова и не ходех по клубове или партита, където не познавах никого, защото никога не знаеш кога на някой глупак можеше най-ненадейно да му хрумне да измъкне пищов. А ето че сега това се случи, при това го направи моят най-добър приятел. И то заради мен.

Зная, че Майкъл просто искаше да ми пази гърба. Кое е много добре. Само че трябваше да ме възпира най-вече да не налетя на някаква голяма беля, а не да я предизвиква.

Слава на Бога, че ни бе изпратил Дънлеви. Наблюдавах го, още откакто започнахме да играем. Поне според мен той бе единственият играч сред всички нас, който струва нещо. Често съм го гледал как играеше в отбора на „Сейнт Джон“, а също и след това, когато за кратко успя да се вреди в професионалната лига с „Минесота Тимбърулфс“. Том Дънлеви никога не стана голяма звезда, но ако не бе получил онази травма, щеше да изпъкне в Лигата.

Но това, което днес Дънлеви направи, бе по-добро от уменията му в баскетбола. То беше нещо като поемата, която четохме в училище — да съумееш да опазиш главата си бистра, когато наоколо всичките гадняри са побеснели от злоба.

Щом Майкъл притисна онзи пистолет в главата на белия младеж, всички се отдръпнаха. Но Дънлеви остана на игрището и започна да говори на Майкъл тъй спокойно, както само той умее. Не се преструваше, наистина бе много спокоен. Като че ли ни убеждаваше, че ще стане това, което е писано.

Не мога със сигурност да го повтора дума по дума, но ето какво си спомням от тогава:

— Нали си приятел на Данте? — започна Дънлеви. — По това спор няма. Както и че това момче никога не би посегнало на Данте, нито на някой друг, който ще постъпва в Ен Би Ей. Да, той го удари, може би едното му око няма да е както преди и с мечтата му вече е свършено. Затова не се съмнявам, че част от самия Данте иска ти да го накажеш, и то още сега. — Том млъкна за миг, но бързо продължи: — Ала тъй като си най-добрият му приятел, трябва да знаеш, че макар да иска това, той се нуждае от нещо съвсем друго. Загря ли? Затова дори Данте да ти изкрещи да гръмнеш този хлапак и да му пробиеш черепа, не го прави! Защото с това няма да му помогнеш за в бъдеще. То само ще го нарани още повече.

— Точно така — изрече Майкъл и пистолетът в ръката му се разтресе, макар че се опита да прикрие треперенето си. — Ама нещата няма да свършат дотук, бели човече. Няма да го оставя така. *Тази сметка не е уредена!*

Дънлеви успя някак си да го представи така, че да изглежда сякаш Майкъл сам е решил да свали пистолета си. После му кимна да се махне по-надалеч, за да не заприлича на шубелия в очите на останалите.

Все пак цялата тази работа си остана ужасно сбъркана, та когато се прибрах вкъщи при баба ми Мари, бях толкова потиснат, че направо се тръшнах в леглото и спах около три часа.

А след тези три часа повече нищо нямаше да бъде както преди.

7.

КЕЙТ КОСТЕЛО

— О, Мери Катрин, къде се скри? Мери Катрин? Виждаш ли е някой божествената Мери? — развиках се аз с най-сладката майчинска интонация, на която бях способна.

Но след като отникъде не получих отговор, скочих от пластмасовия шезлонг и се заех да претърсвам задния двор на сестра ми, която живееше в Манток. През цялото време размахвах ръце, поклащах снага и правех всевъзможни красноречиви жестове като треторазредна актриса от сапунен сериал.

— Възможно ли е абсолютно никой да не е виждал едно мъничко, много красиво момиченце с такава една страхотна червена коса? — продължих да се тюхкам аз.

Брей, то човек вече и на очите си да не вярва! Мога да се закълна, че само преди двадесет секунди я зърнах тук. Да, онази, дето е с ей такива големи зелени очи и с удивителна червена коса?

Всичко това бе само едно театрално представление, предназначено за племенницата ми — още само на годинка и половина. Сигурно сега ме слушаше, пазейки пълно мълчание, защото се криеше от мен. Само че този път не беше си харесала любимото скривалище под масата на верандата, край която сестра ми Тереза и съпругът ѝ Ханк пиеха коктейлите си „Маргарита“ в компанията на съседите си.

Тя притича през моравата в задния двор, размахвайки тънките си ръчички във всички посоки, превъзбудена, със зачервено лице. После изведнъж се стовари в скута ми и ме погледна с очи, с които сякаш искаше да ми каже: „Аз съм тук, лельо! Ама че си глупава! Виж! Не съм се изгубила. И никога няма да се изгубя! Само си играех с теб на криеница!“.

През първите десет години след колежа аз рядко се връщах у дома. Манток ми се струваше тесен, караше ме да изпадам в клаустрофобия. Но най-важното бе, че за нищо на света не желаех да се срещам с Том Дънлеви. Ала сега всичко се промени и аз не можех

да изтрая две седмици, без да поема за кратко сладката малка Мери Катрин в прегръдките си. А този тесен заден двор в къщата ни в предградието, с грила под навеса, със зелената пластмасова шейна и с люлката в ъгъла ми се струваше най-приятното кътче, в което някога съм попадала.

Докато Мери Катрин и аз се търкаляхме по тревата, Ханк ми донесе чаша с бяло вино.

— Обещай ми, че ще ни кажеш, когато поискаш да си отдъхнеш — рече ми той.

— Това ми е почивката, Ханк.

Странно е как всичко се подреди. Тереза се запозна с Ханк, след като завърши гимназия, и оттогава цялото ни семейство си мислехме, че тя вече се е уредила и нищо повече не може да се очаква от нея. Ала сега, като гледах колко добре си пасваха двамата и как бяха устроили живота си, се улавях, че неусетно и аз започвах да си мечтая за същото.

Безспорно най-хубавото в живота им бе малката Мери Катрин, която кръстиха на мен.

Като заговорих за скъпата ми съименница, осъзнах, че тя отново се бе изгубила от погледа ми. Никъде наоколо не се мяркаше.

— Виждал ли е някой Мери Катрин? Някой да е зървал тази малка неукротима палавница? Не? Така ли? Много, много странно... Дори е чудно, защото мога да се закълна, че само преди минута я видях точно тук, под масата. С красива червена коса, с големи зелени очи. О, Мери Катрин? Мери?

Всичко тук бе толкова мирно и приятно.

Поне за момента.

8. ТОМ

След цялата драма не можах да намеря спокойствие. Дори и през вечерта, която прекарах на дивана с преданото си куче Уинго, загледан в мача на Метс по телевизията. Реших да отскоча до „Марджъри“, който не само че е моят любим местен бар, но и най-чудесният в цялата вселена. Имаше стотици заведения на разположение на обитателите на Хамптън и на тълпите, прииждащи през уикендите, но по-скоро бих играл на бинго в клуба „Елкс“, отколкото да ми стъпи кракът в тях.

„Марджъри“ определено бе предпочитан от нас, местните, но собственицата — Марджъри Сегър, посрещаше любезно всеки, който не се правеше на задник, независимо от препоръките, с които се представяше при първото си посещение. Така че за нас, кореняците, при нея ни беше много по-добре, отколкото в разните префърцунени градски барове, като „Уолфи“ например.

Освен това никога не съм чувал там някога да са сервирали мартини с водка „Дивата патица“ вместо джин, за което сега ужасно бях зажаднял. Настаних се на един от столовете пред външния бар, с изглед към доковете.

Докато Марджъри със светнали очи ми слагаше лед в чашата и друсаше шейкъра, аз се заслушах в скърцането на въжетата и грохота на вълните, които се удряха в корпусите на големите риболовни траулери, привързани към кея само на двадесетина метра оттук. Наистина мила гледка.

Надявах се да заваря тук някои от приятелите, с които се разделих преди малко на баскетболното игрище, но не видях нито един от тях. Трябваше да се задоволя с Били Белнап, с него се знаехме от гимназията в Ийст Хамптън. Тогава, преди петнадесет години, той беше един от най-силните ученици в класа.

Белнап седеше на стола до мен, в полицейска униформа, защото беше на смяна. Пушеше цигара и отпиваше от кока-колата в чашата си.

Това можеше да означава, че пие ром и кола или Джак^[1] и кола, или — колкото и невероятно да звучеше — само добрата стара кока-кола.

Но то си беше негова лична работа или по-точно — негова и на Марджъри, която сега се бе съсредоточила само върху моето мартини. Щом постави пред мен изстудената чаша и изля в нея полупрозрачния еликсир, аз спрях да бърбря с Били и я почетох с тишината, която тя, чашата, заслужаваше до последната капка от съдържанието си. А то впрочем стигаше чак до ръба ѝ — както водата в онези плувни басейни за по двеста хиляди долара.

— Надявам се, известно ти е, че те обожавам — изрекох аз, свеждайки глава за първото предпазливо отпиване.

— Задръж чувствата си за себе си, Дънлеви — скастри ме Марджъри. — Още две такива и ще започнеш да ме потупваш по задника.

И докато „Дивата патица“ си вършеше работата, аз се замислих дали да разкажа на Били за събитията от днешния следобед. За повечето от нас, кореняците, след като толкова рядко ни се случваше да преживеем нещо по-интересно, беше ужасно мъчително да не споделим с някого една сочна история.

Колкото и да се измъчвах да балансирам някак напъните на вродената си скромност и желанието да изпъкна като забавен събеседник, накрая се предадох... А когато стигнах до най-вълнуващото място, където Майкъл Уокър опря дулото в черепа на Фейфър, добавих:

— В онзи миг ме налегна ужасяващото предчувствие, че тъкмо на мен ще се падне да търкам петната от кръв по игрището на Т. Смити Уилсън. Онова, за което той се е изръсил един милион долара.

Белнап обаче не се усмихна, а само попита:

— Уилсън беше ли там?

— Не. Доколкото знам, въобще не смеел да припари там.

— Не се съмнявам.

Тъкмо довършвах разказа си, описвайки как заплашителното изражение не слезе от лицето на Уокър, когато от полицейския радиопредавател, оставен до полупразната чаша на Били, долетя дрезгав глас. Били грабна апарата и изслуша съобщението.

— Три трупа в Ийст Хамптън — изрече припряно Белнап и на една глътка довърши питието си. — Идваш ли?

[1] Уиски „Джак Даниълс“. — Б.пр. ↑

9. ТОМ

— Трима мъже, малко над двадесет — каза Били, докато шофираше. — Току-що се обадил някакъв мъж, излязъл да тича за здраве и ги видял.

Исках да го попитам къде отиваме, но като зърнах как Белнап напрегнато се бе втренчил в пътя, докато режеше завоите, се отказах да задавам всякакви въпроси.

Трябва да съм водил доста затворен живот досега, защото това бе първото ми пътуване в полицейска кола. Въпреки бесния вой на сирената и заслепяващото мигане на буркана, вътре се оказа странно спокойно. Не че аз се чувствах спокоен, нищо подобно! *Три трупа в Ийст Хамптън? Нещо нечувано, щом като не се касае за катастрофа.*

Пътят до местопрестъплението се виеше между дървета. Духаше силен вятър. Мощните фарове на колата не ни помагаха много в непрогледната мрачина. Когато най-после стигнахме до края на Куонсет и поехме с пълна газ по силно осветеното шосе номер 27, ми се стори, че доскоро сме били на дъното на някакво дълбоко и студено езеро.

След около половин километър, малко преди да стигнем до плажа, завихме рязко и продължихме в мрака. Необходими ми бяха една-две секунди, за да свикна с тъмнината и да осъзная, че сме поели по Крайбрежния път.

Извисяващите се по хълмовете къщи изглеждаха плашещи. Сега наистина летяхме, защото Били вдигна до сто и четиридесет километра в час. Профучахме покрай игрището за голф. След още четвърт миля Белнап така яко наби спирачките, че аз се стегнах докрай, за да не се ударя в арматурното табло. А той профуча като вихър през двата високи бели стълба към портата на имението на Т. Смити Уилсън.

— Точно така — промърмори Били, взирайки се напред. — Връщам те на сцената на последните ти подвизи.

Алеята за коли сега бе изцяло празна. Нито един автомобил не бе паркиран край игрището — гледка, каквато от месеци не помнех. Дори и когато валеше дъжд, там имаше тълпа, струпана около лимузините и джиповете. Но в тази съботна вечер, малко преди Деня на труда, мястото беше пусто, сякаш бе Бъдни вечер.

— Не е на добро, Том — отбеляза Били, всепризнат майстор на крайно сдържаните преценки. — Никой досега не е убиван тук. Такова нещо не беше се случвало.

10. ТОМ

Беше някак си зловещо и страховито.

Подейства ми потискащо не само пустотата около игрището, но и светлините, с които бе залято всичко наоколо. За среднощните игри по високите, боядисани със сребриста боя стълбове бяха монтирани осем извънредно мощни, многоватови халогенни лампи. Излъчваха същата ярка светлина, както при нощни снимки на филми, но тази вечер ми се сториха още по-заслепяващо сияйни.

Видях само, че полицейска кола и една линейка ни бяха изпреварили. Белнап ми нареди да остана в автомобила, а сетне се затича надолу към дюните. Натам се устремиха и двете линейки.

Свалих прозореца на полицейската кола и чух непрестанния вой на сирени, след което видях как от две посоки насам се понесоха още полицейски автомобили.

Фаровете им измъкнаха от мрака високата порта в подножието на хълма, после продължиха да криволичат към мен по извитата алея.

През следващите пет минути тук се струпаха дузина полицейски коли и още три линейки. Със същата зловеща бързина довтасаха и двете черни камионетки с детективите от полицейското управление, заедно с микробусите на екипа К-9^[1] и на онези от съдебната медицина.

После сирените спряха да вият. Отново можех да чувам плисъка на океанските вълни. Но цялата обстановка си оставаше странна и неестествена — като гледка пред току-що пробудило се от сън малко дете.

Не смеех да помръдна от колата. Несъмнено бях единственият присъстващ, който не се затича към местопрестъплението. Задоволявах се само да надзъртам натам. Но дори отдалеч си личеше, че случаят ще се окаже доста по-тежък от тези, с които бяха привикнали нашите ченгета. Усетих гнева им. Преди няколко години един милионер бе убит в леглото си на около миля отгук, ала тогава беше различно.

Сегашните трупове не принадлежаха на курортисти, пристигащи тук само за лятото.

Начинът, по който пипаха полицаите, подсказваше, че се касае за местни хора. А дори може би за убити ченгета...

Когато се появиха доброволците от противопожарната команда, реших, че достатъчно изчаках настрани. В края на краищата не бях никакъв външен човек. За добро или за зло, тук всеки познава Том Дънлеви.

Но още не бях изминал и половината от разстоянието до линейката, когато Мики Харисън — полицейски сержант, с когото навремето сме играли в гимназията — се изпречи пред мен и тревожно размаха ръце:

— Томи, повече не бива да се доближаваш! Повярвай ми.

Но вече бе твърде късно. Докато се мъчеше да ме спре, кръгът се разкъса и аз се възползвах, за да се шмугна сред ченгетата, които оглеждаха наоколо.

Там долу бе тъмно и отначало очертанията на труповете ми се сториха неестествени. Бяха някак прекалено скъсени, по нищо не наподобяваха нормалните контури на човешкото тяло.

Примигнах сред сенките. Все още мозъкът ми не успяваше да възприеме видяното. После един мъж от екипа по съдебната медицина се наведе над жертвите и за миг светкавицата на фотоапарата му ослепително просветна.

В средата на кръга блесна още една фотосветкавица и преди всичко наоколо отново да потъне в мрак, зърнах просветлените кичури от боядисаната коса на Фейфър.

— Мили боже! — възкликнах и се олюлях.

Мики Харисън веднага ме улови за лакътя.

После, почти незабавно, ме връхлетя още един шок. Телата не лежаха едно до друго. Бяха струпани на куп, наредени *като на камара*. Фейф беше в средата, по гръб. Робърт Уалко лежеше върху него, по лице, а пък Рочи се бе претърколил настрани и изглеждаше като че ли бе седнал.

Чух един силен вик, надвил гласовете на останалите. Може би Били Белнап ми крещеше да се махна назад, но толкова ми бе зле, че не бях сигурен дали е той.

В това време някой до мен попита:

— Не мислиш ли, че това тук е дело на Данте и на неговите приятелчета чернилки?

Въобще не видях кой е, защото вече бях рухнал на колене във влажния пясък.

[1] Специални полицейски екипи в САЩ, снабдени с кучета следотърсачи. — Б.пр. ↑

11. КЕЙТ

— Хей, Мери Кей, какво става с теб? — чух аз, когато стигнах до сцената на кошмара. Мястото на плажа, където бяха извършени убийствата, от години бях свикнала да възприемам като мое, защото там бях прекарала толкова много часове в детството си.

— Никак не съм добре. А ти? — отвърнах, без да съм сигурна кой ме заговори, нито пък защо съм длъжна да си правя труда да отвърщам на глупавия му въпрос.

Само час след като един от членовете на доброволния пожарникарски отряд прие повикването по своя радиотелефон, настроен на полицейската честота, поне двеста от местните жители се насъбраха на плажа под имението на Т. Смити Уилсън. И аз бях сред тях. От десетина години не живеех тук, но да си родом от Манток, означаваше много за мен, ето защо сега бях изплашена, объркана и разгневена точно колкото някогашните ми съседи.

Сред дюните, над мястото, където бях, се виждаха паркиралите три линейки, заобиколени от целия личен състав на полицейското управление в Ийст Хамптън.

През следващите десетина минути по нанадолнището на хълма като кални свлачища се плъзгаха какви ли не слухове, потвърждаващи или отричащи имената на жертвите. Отчаяни родители викаха децата си, за да бъдат обзети от дива радост, когато техните рожби им отговорят. Или да изпаднат в необузdana паника, ако никой не откликне на виковете им. Замислих се за червенокосата Мери Катрин, с която си играехме днес следобед на тревата, и за това колко уязвими стават родителите след раждането на второто им дете.

От няколко часа всички знаехме, че и трите жертви са млади мъже, но полицаите се въздържаха да ни съобщят имената им, преди да уведомят семействата им.

Само че струпаните по плажа хора се познаваха отлично с твърде много от ченгетата, които сега се бяха струпали в участъка, ограден с жълтите ленти. И когато към един от тях се провикна баджанакът му

от хълма, ние чухме, че мъртъвците били Уалко, Рочи и Фейфър. Тази вест ни порази като гръм.

През лятото в Манток се струпваха десетина хиляди души, но целогодишните му обитатели вероятно бяха не повече от хиляда, така че хората тук през цялото време живееха като един задружен, многочислен род. Тъкмо това бе една от причините да се махна от Манток, както и едно от нещата, които най-много ми липсваха. Защото тук, зад вратите на къщите, не живееха никакви безразлични един към друг непознати хора, а добронамерени съседи. Всеки от тях действително бе загрижен за твоите чувства, успехи и провали. И заради всичко това местните все се събираха, за да си поплачат по някакъв тъжен повод, да дадат воля на сълзите си и да се утешават един друг.

Тримата мъртви младежи бяха с десетина години по-млади от мен. Напоследък не бях прекарвала много време тук, но все пак и аз знаех, че приятелката на Уалко е бременна, както и че майката на Рочи е безнадеждно болна от рак на стомаха. Много преди Фейфър да се превърне в отличен сърфист и мечта на всичките местни момичета, аз бях негова детегледачка. Дори помня, че не можеше да заспи, преди да му подадеш купата с оризовата каша.

Много скоро след като се разнесоха от уста на уста повече подробности около убийствата, скръбта отстъпи пред гнева. И тримата били застреляни между очите. И тримата били със завързани китки. Следваха още ужасни подробности, като например как открили трупове им, струпани на камара като боклука в градското сметище. Знаехме достатъчно за тези хлапета и не си правехме илюзии, че бяха никакви ангели, но какво, за бога, се бе случило там тази нощ?

Извърнах гръб към къщите, струващи по десетина милиона долара, и се върнах при линейките. Сред ченгетата, насъбрали се около тях, се бяха смесили и неколцина от местните хора, на които по една или друга причина им бяха позволили да се приближат към мястото на престъплението.

Докато се оглеждах, погледът ми се спря върху двама мъже, застанали един до друг. По-едрият бе положил ръка върху рамото на другия — висок, но много по-слаб. „По дяволите!“, казах си аз.

Те бяха с гръб към мен, но много добре знаех, че по-пълният мъж беше Джеф Дънлеви, а високият — по-младият му брат Том.

Прониза ме болка. И за мой срам — тя бе много по-силна от това, което изпитвах заради ужасното убийство на тримата младежи от Манток.

12. ТОМ

Полицаяте от Ийст Хамптън никога досега не се бяха натъквали на подобно зловещо престъпление и това си личеше отвсякъде. Бяха се струпали ненужно много ченгета в един тесен участък, емоциите също се оказаха прекалено силни и цялата суматоха скоро изби на повърхността.

Накрая Ван Бърън — най-младият детектив от полицейския екип — очерта един квадрат десет на десет метра около труповите и насочи прожекторите към него, за да могат специалистите от съдебната медицина да вземат отпечатъци и проби за ДНК тестове.

Не исках да безпокоя Ван Бърън, затова се приближих към Боби Флахърти — шефа на полицията в Ийст Хамптън, с когото се познавах, откакто се помнех.

— Съобщихте ли вече на семейството на Фейф? — попитах го аз.

— Ще изпратя Ръсти — отговори ми той, посочвайки с кимване застаналия до него мършав полицай, все още с позеленяло лице, както и аз навярно съм изглеждал преди час.

— Пусни ме аз да отида, Боби — помолих го. — По-добре е да го научат от някого, с когото се познават. Трябва само да се върна до паркинга край кея, за да взема колата си.

— Не е нужно да ни помагаш, Том — поклати глава шефът на полицията. Но после се съгласи.

Семейство Фейфър живееше на възвишението в края на глуха уличка в едно от новите предградия на Манток. Беше чудесно място, където хлапетата все още можеха спокойно да играят бейзбол на сред улицата, без да им се налага да се разбягват, когато се зададе някой автомобил. Квартал, в който семействата като това на Фейф предпочитаха да отглеждат децата си заради спокойствието. Сега и не подозираха за неописуемата беда, която току-що ги бе сполетяла.

Макар да бе станало доста късно, светлините във всекидневната още не бяха угасени. Смутен и притихнал, аз се прокраднах като някой крадец към малката къща, тънеща в идилична тишина.

Виктор и Алисън Фейфър, заедно с тяхната малка дъщеря Лиза, се бяха разположили удобно върху големия диван, загледани в екрана на телевизора. На близкия стол висеше една чанта с емблемата на „Манток Видео“. Може би гледаха някакъв любовен филм, защото старият Фейфър бе клюмнал и брадичката му се бе отпуснала на гърдите, докато Алисън и Лиза зяпаха прехласнато в екрана. Не откъсваха очи от него дори когато ровеха из голямата купа с пуканки, оставена на дивана между тях двете. В този миг ми се сториха толкова прекрасно, щастливо семейство.

Знаех, че нямаше как да стане безболезнено. Поех дълбоко дъх и едва тогава натиснах звънеца до вратата. Видях през прозореца как Лиза, с розова тениска и бели пантофи, скочи от дивана.

Отвори ми вратата и ми кимна да влизам, като веднага се прибра вътре, защото искаше да догледа филма. Остави ме сам в преддверието, без да заподозре нещо необичайно в среднощното ми посещение.

Но щом се изправих пред тях, лицето ми ме издаде. Алисън се протегна, за да хване ръката ми, а мъжът ѝ се изправи, както си беше по чорапи, и мигом застина.

— Идвам за Ерик — започнах аз, насилвайки се да произнеса думите. — Наистина много съжалявам. Намерили са тази вечер тялото му, заедно с труповете на Рочи и Уалко, в имението на Т. Смити Уилсън до Крайбрежния път. Убит е. Съжалявам, че именно аз трябваше да ви го съобщя.

Бяха само думи, но все едно изстрелях куршуми. Преди още да излетят от устата ми, лицето на Алисън се разтrese, сякаш всеки миг щеше да се разпадне на късчета. И когато погледна към съпруга си, двамата изглеждаха толкова смазани, сякаш можеха да предложат един на друг единствено отломките от това, което бяха само преди пет минути.

13.

ТОМ

Нямах представа колко време съм останал в къщата на семейство Фейфър. Бих се закълел, че беше почти цял час, но според часовника в кухнята ми е било по-малко от десет минути.

И така, сега не ми оставаше нищо друго, освен да взема бутилката с уиски от лавицата и да я отнеса там, където ме чакаше моят верен Уинго. Кучето беше наясно, че не съм на себе си. Вместо да започне да ми се умилква, за да го изведе на разходка, то отпусна глава в скута ми и аз го загалих отчаяно, сякаш утрешният ден нямаше да настъпи. За трима от моите приятели наистина беше така.

Държах телефона в ръката си, но не мога да си спомня защо. О, да, заради *Холи*! Така се казваше жената, с която излизах през последните няколко седмици. Но увлечението ми по нея не беше нещо сериозно.

Всъщност дори не ми се искаше точно сега да ѝ позвъня. Нуждаех се да я чуя, просто така, уж че държа на нея като на моя приятелка, макар че в действителност двамата само си убивахме времето.

Уинго е куче, ала ми е предан приятел. А моята приятелка пък всъщност не ми е приятелка. Но виж, уискито е нещо реално. Затова си напълних чашата до половината и я пресуших на един дъх. Слава богу, че онзи кучи син — д-р Джеймсън, още не се е отказал от посещенията по домовете.

Щеше да е по-добре, ако можех да плача, но не бях отронил сълза от десетгодишен, когато баща ми умря. Затова поех още една солидна глътка, сетне още една и чак тогава престанах да мисля за ужасните преживелици от днешния ден. Но неусетно се улових, че си мисля за Кейт Костело. Вече изтекоха десетина години, откакто скъсахме, но винаги се сещам за нея, когато ми се случи нещо важно, независимо дали е за добро или за зло. Освен това тази вечер я видях долу, на плажа под Крайбрежния път. Както винаги, беше много

красива и дори при тези мрачни обстоятелства успя да привлече вниманието ми.

Ето че отново започвах да съжалявам, задето навремето се бях издънил с Кейт. Сега беше въпрос само на още няколко глътки, преди да се заема с преосмислянето на онзи *момент*. Беше в „Бостън Гардън“, на 11 февруари 1995 г. До края на срещата оставаше малко повече от една минута, а ние губехме с двадесет и три точки. Играта в този мач понякога ставаше толкова безлична, че феновете с гняв я наричаха „боклук работа“.

Блъснах се в един от съотборниците си и едва не му изкълчих глезена. Самият аз също се стоварих на дъсчения под, натъртих си лявото коляно и с това моята кариера в професионалната лига приключи, без да успея да вкарам поне един кош в този мач.

Ето така се стигна до запознанството ми с д-р Джеймсън. Първата ми мисъл бе, че ще изгубя Кейт Костело. Следващата — че ще трябва да се простя и с баскетбола.

Работата е там, че бях започнал от нулата. Все пак не бе чак толкова лошо, много хора започват оттам. Но после се заех с баскетбола и благодарение на него открих Кейт. Сега тя го отрича, жените винаги постъпват така, но аз и ти, докторе, не сме деца — и двамата знаем, че аз никога не бих могъл да се приближа на по-малко от три метра до Кейт, ако не беше баскетболът. Искам да кажа, че е достатъчно само да я погледнеш, за да се увериш, че съм прав.

Ето как се разделихме с Кейт. А после се разделихме и с баскетбола. Раз-два и готово!

Така се стигна до въпроса, който си задавам вече десет години: как, по дяволите, да успея да си я върна, но вече без да разчитам на спорта?

14. КЕЙТ

Доколкото си спомням, единственото погребение, на което досега съм присъствала — преди тази ужасна сутрин в началото на септември — беше това на Уендъл Тейлър. Уендъл беше едър като мечок, но безкрайно симпатичен. Свиреше на бас китара към местната рок група „Да спасим китовете“, която тогава се представяше много добре и момчетата тъкмо се канеха да започнат първото си турне в Ню Ингленд.

Трагедията се случи преди две години, в навечерието на Деня на благодарността^[1]. Уендъл се прибирал с микробуса си от някакво благотворително шоу в Провидънс. Преуморен, задрямал на волана, и то тъкмо когато до дома му оставали само някакви си дванадесетина километра. Сетне връхлетял върху онзи стълб с телефонните проводници, който се оказал единственият неподвижен обект в радиус от двеста метра. По-късно на санитарите от спешната пътна помощ им бяха необходими цели деветдесет минути, за да измъкнат тялото му от микробуса.

Този Уендъл беше толкова свястно момче и така се вълнуваше дали ще може да се прехранва с музиката си, че цялата история бе невероятно тъжна. Въпреки това на погребението му неговите приятели — някои от които още от детската градина, разказаха много забавни и едновременно тъжни истории, та накараха хората да се почувстват по-добре.

Докато на погребението на Рочи, Фейфър и Уалко беше ужасно. Опяха ги в ниската църква откъм източния край на града.

Вместо сълзи, донасящи облекчение, имаше само едва стаен гняв, насочен най-вече към подозрителното отсъствие на собственика на имението, където бяха станали убийствата. В неделната сутрин в църквата и около нея се бяха струпали към хиляда души, от които един не се съмняваше, че Рочи, Фейфър и Уалко бяха загинали заради суетата на една кинозвезда.

Аз знаех обаче, че не беше толкова просто за обяснение. От това, което подочух, се оказваше, че Рочи, Фейфър и Уалко през цялото лято посещавали двора на имението и се забавлявали там както всички останали. По въпреки това нямаше да е зле Т. Смити Уилсън да се беше появил, за да им отдаде последна почит?

През тази сутрин се стигна и до една разтърсваща, но много грозна сцена. Преди да започне службата, по-малкият брат на Уалко забеляза някакъв фоторепортер на отсрещната страна на улицата. Оказа се, че журналистите от „Дейли Нюз“ не възприемали господин Т. Смити Уилсън толкова враждебно колкото нас. Решили, че все пак съществувал някакъв шанс да се появи на церемонията, и затова изпратили един от своите хора с фотоапарат с внушителен телеобектив.

Братът на Уалко и неговите приятели натрошиха на парченца фотоапарата и щеше да стане още по-зле, ако не се бяха намесили полицаите.

Но тази ужасна сцена, както по-късно го осъзнах, е била една зловеща поличба.

[1] В САЩ се празнува през последния четвъртък на ноември, в чест на първите заселници от Англия в Масачузетс (за разлика от Великобритания, където го отбелязват на втория понеделник през октомври, като приключване на работата на полето). — Б.пр. ↑

15. КЕЙТ

След погребението стана още по-зле.

„Това вече не е моят свят“, мислех си аз. Щеше ми се да избягам от къщата на Уалко, но не събрах достатъчно смелост.

Опашката от съседите, чакащи реда си да изкажат съболезнованията си на Мери и Ричард Уалко, започваше от библиотеката във всекидневната и се извиваше като гигантска змия покрай стените на трите спални, за да се провре през входната врата и да се проточи още нататък по коридора. За утеха стисках здраво малката ръка на Мери Катрин, докато си пробивах път през множеството от опечалените — застинали неподвижно, сякаш килимите бяха осеяни с пехотни мини.

През цялата сутрин нито за миг не изпуснах ръчичката на племенницата си, като че ли тя беше единственото ми спасение.

Но Мери Катрин, която, слава богу, нямаше понятие докъде може да стигне човешкото нещастие, за нищо на света не пожела да стои мирно до мен и непрекъснато се освобождаваше от хватката ми, за да хукне из стаята. Накрая се изтощи и натъжено се притисна към майка си.

Но щом отново побягна нанякъде, всичко мрачно и потискащо отново запълни пространството, което тя бе освободила.

Облегнах се на стената с жълтите тапети, докато чаках реда си. Мечтаех си колко хубаво би било, ако бях невидима. Така и не развих това умение, въпреки че от години се стараех да го придобия. После някой ме стресна, като ме докосна по рамото.

Обърнах се. Беше Том.

Веднага щом го зърнах, разбрах, че той е по-опасен за мен от всеобщото нещастие. Оставаше ми едничката надежда — Мери Катрин да ме брани от него.

Преди да успея да кажа нещо, той ме прегърна неуверено, но аз не помръднах.

— Ужасно е, Кейт — промълви Том.

Изглеждаше ужасно, сякаш не бе спал от няколко денонощия.

— Ужасно е. — Това бе всичко, което успях да отроня. Том не заслужаваше повече. Преди десет години разкъса сърцето ми на късчета, при това, без да се трогне особено. Докато бяхме заедно, до мен достигна слух, че ми изневерява по среднощни купони. Не повярвах, но накрая разбрах, че съм сгрещила.

— Радвам се да те видя, Кейт — продължи той.

— Спести ми любезностите си, Том — прекъснах го хладно аз.

Видях как лицето му помръкна. Почувствах се зле. Света Богородице, какво ми ставаше? След онези пет години, през които бяхме заедно, той скъса с мен само с един телефонен разговор, а сега аз съм тази, която се чувства неудобно.

Всичко беше толкова налудничаво, че ми идеше да избягам на улицата и да се разкрещя като луда.

Разбира се, не го направих. Добро момиче като Кейт Костело никога не постъпва така. Останах там, с объркано изражение на лицето си, сякаш двамата си разменяхме шеги и любезности. Той най-после се обърна и си тръгна.

Тогава си поех дълбоко дъх, за да се окопитея. Мислено си повтарях, че трябва да се стегна и да изчакам да ми дойде редът, за да промълвя няколко съболезнователни слова пред хиляди пъти по-злочестата от мен Мери Уалко.

Имаше нещо странно и смуцаващо в онзи миг: сякаш чувах как хората около мен, докато чакаха реда си да се доберат до Мери Уалко, повтаряха едно и също: *Все някой трябва да принуди онези копелета да си платят за стореното.*

16. КЕЙТ

Поднесох на майката на Уалко оскъдната утеха, която можех да ѝ предложа, след което огледах стаята, търсейки едно червенокосо момиченце в рокличка от черно кадифе.

Намерих Мери Катрин в ъгъла, още залепена за полата на майка си. После видях и моя мил приятел Маклин Мълин, придружаван от симпатичния си внук Джак, облежнати на импровизирания бар. Джак, адвокат като мен, се махна от там, щом видя, че се приближавам към него. Чудесно. Бях се приготвила да го поздравя за женитбата, но нищо...

Мак отпиваше от чашата с уиски и се облягаше тежко на бастуна си, но когато се прегърнахме, усетих, че прегръдката му бе топла и енергична както винаги.

— Надявах се да те видя в по-спокойна обстановка, Кейт — рече той, когато най-после се отдръпнахме един от друг.

— За бога, Маклин, кажи ми нещо весело.

— Тъкмо се канех да те помоля за същото, скъпо момиче. Но трима младежи са мъртви — трагично, безсмислено и загадъчно. Къде се беше скрила толкова време? Научих за многобройните ти успехи, но исках лично да те поздравя и да вдигна тост за теб. Всъщност щеше ми се да те набия! Защо, за бога, се изгуби така?

— Ако трябва да ти поднеса стандартното обяснение, ще се наложи да спомена за дългите часове работа, посещения при родителите ми в Сарасота, особено след като братята ми се пръснаха на всички посоки. Но всъщност сърцераздиращата истина се свежда до простия факт, че не исках да се срещна с Том Дънлеви. Кое то, между впрочем, току-що се случи.

— Истината винаги е сърцераздираща. Затова бягаме от нея като от чума. Но след като си толкова разстроена от ненадейната си среща с Дънлеви, защо не се върнеш тук и да изхвърлим малкия негодник от бизнеса? Не че той върти в момента кой знае какъв бизнес.

Напоследък дочух, че годишно имал не повече от стотина часа адвокатска работа.

— Защо не мога да го забравя и да продължа нататък? Минаха почти десет години.

— Да забравиш, да продължиш нататък? Кейт Костело, спомни си, че си ирландка!

— Маклин, караш ме да се смея — промърморих аз.

Точно тогава Мери Катрин прекоси с клатушкане стаята и се свря до краката ми.

— Като оставим шегата настрана, Мак, Манток наистина е сериозен проблем за мен. Двама от моите най-обични хора на света са тук: единият е само на година и половина, а другият — на осемдесет и четири.

— Но, Кейт, ние двамата можем да бъдем страхотен екип. Този тъп бастун не е за нищо друго, освен да придава малко сълзлива атмосфера.

17. ТОМ

На следващия ден поех към плажа. Както винаги, моят четирикрак личен треньор Уинго ме следваше по петите. Беше първият понеделник след Деня на труда — неофициалното начало на края на лятото. То беше запазено само за кореняците, след като повечето от непоносимите нюйоркчани си бяха заминали.

В този свеж, ярък слънчев ден най-просторната плажна зона в цялата Северна Америка бе свършено пуста.

Да тичаш по коравия мокър пясък на половин метър от вълните, не е по-трудно, отколкото да бягаш по пистата на гимназиалното игрище. Но като че ли, за да се измъчвам повече, нарочно избрах сухия пясък по-нагоре по плажа, където затъваш на всяка крачка.

След пет минути всичко, принадлежащо към тялото ми, започна да ме боли — крака, бели дробове, гръб, глава. Но на инат ускорих темпото.

След още пет минути, докато потта обилно се лееше от лицето ми, вече можех да доловя мириса на погълнатото снощи уиски. Малко по-късно махмурлукът ми почти изчезна.

Следобед с Уинго още се възстановявахме от тежкото физическо натоварване — аз на дивана, кучето в краката ми, когато ни сепна почукване на предната врата. Беше към четири часа, навън все още бе светло. На чакълестата алея за коли видях паркиран черен седан.

На прага се появи младият Ван Бърън — детективът, който снощи на плажа ръководеше разследването.

Наскоро навършил тридесет години, той стана детектив в началото на това лято. Завидно постижение, като се има предвид възрастта му. Пререди половин дузина наистина достойни ченгета, с доста по-внушителен стаж от неговия, включително и Белнап. А това, естествено, не му създаде никакви приятели в участъка.

— Том, излишно е да ти обяснявам защо съм тук — започна детективът.

— Изненадам съм, че толкова се забави.

Грабнах една бира, все още обезводнен от тичането. Предложих и на него, колкото само да чуя категоричното му „не“.

— Защо не поседнем отвън, докато още е светло? — рекох. А сетне — дали заради яростта, с която отхвърли първоначалната ми оферта, или пък понеже по природа съм си гадняр — повторих поканата: — Сигурен ли си, че не искаш една бира? Вече е почти пет часът.

Ван Бърън не ми обърна внимание. Вместо това измъкна един чисто нов оранжев бележник. Сигурно го бе купил от книжарницата в Манток специално за случая.

— Том, хората говорят, че си свършил добра работа, като си убедил вчера онзи хлапак да прибере пистолета. Но ме смущава защо не си уведомил полицията.

Мога да се закълна, че Ван Бърън не очакваше да му отговоря. Просто искаше да ми напомни, че и той може да бъде предизвикателен.

— Очевидно трябваше да го сторя, но мога да потвърдя, че хлапето не възнамеряваше да го използва.

— Аз обаче чух друго.

— Но пък аз бях доста по-близо. Повярвай ми, той бе поизплашен даже и от Фейф.

— Знаеш ли какъв е бил този пистолет?

— Не разбирам от оръжие, Барни.

— Можеш ли да го опишеш? — заинтересува се детективът.

— Въобще не го погледнах. Всъщност не ме интересуваше. Опитах се да се преструвам, че аз и Уокър само си говорим. Много полесно се получава, ако не обръщаш внимание на оръжието — обясних аз.

— Известна ли ти е някаква причина, поради която Майкъл Уокър или Данте Хейливил да са искали да убият Фейфър, Уалко или Рочи?

— Не. Няма такава.

— Защо твърдиш така, Том?

— Та те едва се познавах.

Младият детектив присви устни и поклати глава:

— Никой не ги е виждал след убийството.

— Така ли? — учудих се аз.

— Освен това имаме основание да предполагаме, че Данте и Уокър са били тази нощ на местопрестъплението.

Тази вест ми дойде в повече, но отново възразих:

— Та това е безсмислено! Няма как да са се върнали там след всичко, което се случи следобед.

— Не, ако са умни — заяви Ван Бърън. — Но, Том, тези момчета не преливат от интелект! Нищо чудно да се окажат убийци.

18. ТОМ

Брей, какво ставаше днес! Половин час след като Ван Бърън напусна дома ми, с малкия си оранжев бележник в ръка, Уинго отново се разлая тревожно. *Пак си имахме компания...*

Когато погледнах през прозореца към външната врата, видях само едни огромни яки плещи, което не можеше да означава нещо друго, освен че Кларънс ми е дошъл на гости. А това не бе повод за радост.

Кларънс, който караше такси в града и допълнително работеше като чистач в едно училище, бе мой близък приятел още отпреди петнадесет години, когато бяхме заедно в гимназията „Сейнт Джон“. Но тъй като всеки таксиметров шофьор в Хамптън разполага с толкова много свободно време, колкото и всеки адвокат в Манток, Кларънс редовно ме посещаваше по два-три пъти седмично. Освен това, високият сто деветдесет и седем сантиметра мъж беше братовчед на Данте. Тъй че хич не бе трудно да отгатна защо бе дошъл днес, още повече че лицето му бе необичайно загрижено. *Изражението му не вещаеше нищо добро.*

— Току-що ми позвъни — започна Кларънс. — Момчето е така изплашено, че си е изкарало акъла. Втълпило си е, че ще го убият.

— Кой иска да го убие? — настръхнах.

— И той не знае. Не е сигурен кой или кои го преследват.

Извадих две бири от хладилника и Кларънс взе едната.

— Но защо, по дяволите, се крие! — ядосах се аз. — Тук преди малко беше Ван Бърън. Каза ми, че Данте и Уокър изчезнали безследно. *Работата отива на зле.*

— Да, така е, Том — въздъхна таксиджията.

Седнахме на столовете край плота в кухнята, защото навън слънцето вече залязваше.

— На всичкото отгоре Ван Бърън ми спомена, че Данте и Уокър вечерта са били на местопрестъплението.

— Има ли свидетели? — заинтересува се Кларънс.

— Нищо повече не ми каза. Достатъчно е хитър, за да не се издаде. Но защо, по дяволите, им е притрябвало на Данте и Уокър да се връщат там след всичко, което се случи преди това! — не проумявах аз.

— Данте ми довери, че всичко може да обясни. Но сега с теб първо трябва да го убедим да се пристраши. Ето защо дойдох тук. Той те уважава, Том. Ти трябва да поговориш с него. Данте ще се вслуша в думите ти. — Кларънс ме изгледа напрегнато, но тъй като не отвърнах нищо, повтори настоятелно: — Моля те, Том. Никога досега не съм искал услуга от теб.

— Той обясни ли ти къде се намира? — намръщих се.

Кларънс поклати глава и още по-силно сбърчи вежди.

— Дори телефонния номер не ми даде.

— Какво тогава искаш да сторя, Кларънс? — разперих ръце аз.
— Да чакам тук с надеждата отново да се обади ли?

— Той рече, че първо трябва да поговорим с баба му. Ако Мари одобряла, щял да ни позвъни.

19. ТОМ

Още тогава ме обзе предчувствието, че всичко отива на зло и че се задават ужасни събития, в които не бива да се замесвам. Но въпреки това тръгнах с Кларънс.

Настанихме се в неговия просторен жълт буик комби и поехме на запад през Амагенсет и Ийст Хамптън. Малко преди да стигнем до центъра на Бриджхамптън, отбихме надясно покрай паметника и продължихме на север по Сто и четиринадесета улица.

Ако продължиш да шофираш достатъчно дълго по нея, накрая тя се превръща в извънградско шосе, което ще те изведе до пристанището Сег Харбър. Но дотам няма как да се избегне унилата гледка на свърталищата на бедняците от Хамптън. Нарича се *Кингс Хайуей*, но много често го назовават *Блек Хамптън*. Там е възможно в един момент да пътувате покрай имения за милиони долари, а в следващия миг да видите от двете страни на шосето само очукани каравани и окаяни бараки, отвред заобиколени с ръждясали стари коли.

Данте и баба му живееха край черния път, водещ към градското сметище. Приблжихме към нейната каравана. Жената, която излезе да ни посрещне пред стъпалата, имаше същите скули и живи кафяви очи като Данте. Но дори помен нямаше от неговия висок ръст. Всъщност тя бе толкова ниска и набита, колкото Данте беше висок и слаб.

— Не стойте навън, че е студено — подкани ни Мари.

Всекидневната в караваната тънеше в полумрак, цялата атмосфера вътре се оказа доста неприветлива. Само слабата лампа върху масичката хвърляше оскъдна светлина. Царуващото тук тихо отчаяние бе така доловимо, сякаш можеше да се напипа с ръка. Трудно бе да си представя как Данте и баба му преживяваха в тази мизерна обстановка.

— Дошли сме, за да помогнем — започна Кларънс. — Но първо трябва да убедим братовчед ми да се предаде на полицията.

— Дошъл си да помогнеш, казваш? И как ще стане това? Данте и Майкъл нямат нищо общо с тези престъпления — убедено рече Мари.

— Нищо! Данте е съвсем наясно с шанса, който му се разкри, и ще спечели, каквото и да му коства това.

— Знаем... — кимна Кларънс. В гласа му се прокрадна искрена загриженост. — Но онези от полицията не вярват. Затова колкото по-дълго се крие, толкова по-усърдно ще го издирват.

— Моя внук може да го приемат в Ен Би Ей — гордо заяви Мари, сякаш не беше проумяла нищо от думите на Кларънс. — Този дом по едно време беше препълнен с разни навлеци, до един лешояди, които непрекъснато размахваха под носа му някакви книжа за парите и автомобилите, които Данте можел да спечели от тях. Но внукът ми ги натири всичките! Сетне сподели с мен, че искал веднага след постъпването си в професионалната лига да ми купи нова къща и нова кола. Аз пък го попитах какво толкоз ѝ е лошото на тази? Че и на автомобила какво пък не му харесва? Такива подаръци хич не са ми притрябвали.

Мари ни изгледа сърдито. Очевидно за нея мизерната каравана си оставаше истински дом, неопетнен от големите пари. Цялата обстановка вътре говореше за отчаяните ѝ усилия да изгради някакво подобие на стабилност и уют, типични за средната класа. На стената зад Мари едва се виждаше избеляла фотография на Данте, по-големия му брат и родителите им, издокарани в празничните си дрехи, чинно подредени пред фасадата на баптистката мемориална църква в Ривърхед. На тази снимка Данте изглеждаше около десетгодишен. Кларънс ми беше разказал, че точно по онова време бащата на Данте бил смъртоносно пронизан с нож при една улична свада, а майка му за пръв път попаднала в затвора. Знаех също, че брат му — за когото мнозина допускаха, че е притежавал не по-малки възможности да се прочуе като професионален баскетболист — бе изкарал две години в един поправителен дом в някакво затънтено градче от северните области на щата.

— Мари — отново заговори Кларънс, — ти трябва да убедиш Данте да се обади на Том, който също беше страхотен баскетболист. А сега е страхотен адвокат. Но не може да помогне на внука ти, ако той не се свърже с него.

Мари се втренчи в мен, ала лицето ѝ бе безизразно.

— Нашата махала е пълна с мъжаги, всеки от които се мисли за велик баскетболист — тихо промълви тя.

20. ЛОКО

През един заспал следобед в средата на седмицата, в пренаселената градска зона в центъра на Манток, Хюго Линдгрен си седеше на бара в сладкарницата на Джон. Беше решил да убие времето така, както само ченгетата могат да си го позволят. Прекарваше вече цели два часа пред едно кафе, през което време обаче заплатата му продължаваше да си тече.

И тъй като Линдгрен бе единственият клиент в заведението, реших да му правя компания и се запътих към съседния стол. Колко други търговци на дрога биха си позволили радушни жестове като моя?

— Локо^[1] — промърмори той.

Тъкмо се настаних, и лъчезарната зеленоока Ерин Кейс се приближи с каната за кафе, макар да бе почти празна.

— Добър ден, скъпи — изчурулика Ерин с нейния все още силно доловим ирландски, по-точно ълстърски акцент. — Какво да бъде за теб?

— Много ще се зарадвам на едно двойно с мляко, безкофеиново, с ванилия. Ако не те затруднявам, разбира се.

— Никак, скъпи, ей сега ще стане — кимна Ерин и напълни чашата ми с тъмнокафявата утайка от каната. Сетне повтори: — Поръча ми двойно с мляко, без кофеин, но с ванилия, нали така?

— Сигурно днес е щастливият ми ден — въздъгнах безпомощно.

— Всеки ден е щастлив за теб, скъпи!

В сладкарницата на Джон вече трябваше да затварят и да обърнат табелата на вратата, затова Ерин се извини, че ѝ се налага да избърше капките от кленов сироп по червените си боти от ногахайд^[2]. На нас с Линдгрен не ни оставаше друго, освен да се заемем с течността, която тук наричаха кафе. А щом Ерин Кейс се наведе край една от масите, за да вдигне падналото меню, аз плъзнах към него по масата моя брой на „Нюздей“.

— Джон Пол Нюпорт е посветил колоната си на Хилари — едва чуто процедих. — Задава се яка, ама много яка веселба^[3]. От онези, на които и твоят лейтенант може да се порадва.

— Благодаря ти, приятелче — леко кимна Линдгрен.

Прелисти и набързо огледа страниците, само колкото да открие присъствието на двата дебели плика, скрити между тях. След което плъзна по масата, в обратната посока, своя брой на „Ню Йорк Поуст“.

— Днешната кръстословица си я бива — безгрижно промърмори той. — Но може би ти ще извадиш по-голям късмет при решаването ѝ.

— Кафето е от мен, Хюго — рекох му и метнах пет долара на бара, преди да поема към вратата.

Не отворих моя „Поуст“, докато не се озовах на сигурно място в джипа си, който наричах „Голямото черно чудовище“. Бях го паркирал в средата на опустелия паркинг отвън.

Чак тогава прочетох бележката на Линдгрен.

Очевидно някакъв бдителен гражданин се бе обадил тази сутрин на ченгетата, за да им съобщи за мъж, приличащ на обявения за издирване беглец Майкъл Уокър. Заподозреният снощи излязъл от един гимнастически салон към някакъв спортен център в Бруклин. Адресът на новото му убежище сега запълваше двадесет и една букви в кръстословицата, запазени за девет хоризонтално. А щом се извърнах, за да хвърля един поглед на задната седалка, видях, че Хюго Линдгрен ми бе оставил още един подарък — чисто нова, яркочервена шапка с емблемата на баскетболния отбор „Маями Хийт“.

Нищо чудно да съм подценявал Линдгрен през всичките тези години. Знаех само, че това бе „Поуст“, а не лондонският „Таймс“^[4], но кой би могъл да допусне, че едно корумпирано ченге ще притежава достатъчно ум или толкова богат речник, че да попълва кръстословица с химикал?

[1] Лосо — луд, побъркан (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Материал от слой тъкан, слой гума или винилова смола и зърнеста кожа, използван за обувки и тапицерии; наречен на град Ногатък в щата Кънектикът. — Б.пр. ↑

[3] Непреводима игра с думите hilarious (весел; шумен) и Hillary (Хилари Клинтън, бившата първа лейди, понастоящем сенатор от щата Ню Йорк). — Б.пр. ↑

[4] Алюзията тук е с общоприетата представа, че най-трудни за решаване винаги са били кръстословиците в лондонския „Таймс“. — Б.пр. ↑

21. ЛОКО

Редно бе да се отчита и фактът, че съм много по-умен и по-сръчен, отколкото изглеждам на пръв поглед. Издирването на местоположението на Центъра за спорт и развлечения в Бед-Стю^[1] за мен се оказа елементарна задача. Далеч по-трудно бе да намеря подходящо място за паркиране, където хем да не привличам прекалено вниманието на околните с „Голямото черно чудовище“, хем да мога да наблюдавам двата изхода на спортния център. В крайна сметка това си беше скрито проследяване. Само че не от ченгета.

След като обиколих два пъти и четирите съседни улици, паркирах веднъж, а после още веднъж малко по-нататък, през десетина коли от по-близкия вход на спортния център. Спрях точно срещу пицарията „Кармине“ на отсрещния тротоар. Така можех да се преструвам, че просто съм се отбил, за да изпия една пепси-кола с резенче кейк, какъвто навик имаха членовете на местните гангстерски банди.

Доскоро си въобразявах, че тези клубове за аматьорски бокс са отчайващо запуснати. И че приличат на онези в черно-белите гангстерски филми на Кагни Джеймс от четиридесетте години, които изобилстваха с престрелки. Само че в наши дни яките момчета не се млатят безмилостно, а усъвършенстват боксьорските си умения в клубове като този. Вероятно за да могат, когато решат, да те убият само с един удар.

Мястото изглеждаше изцяло обновено и доста елегантно, а влизащите и излизащите имаха съвсем приличен вид. Мнозина от тях крачеха с наперена походка.

Ако не друго, то упоритото блъскане с юмруци по боксовите круши би трябвало да им помага да се справят със стреса. А тъкмо сега Майкъл Уокър сигурно беше сериозно стресиран, след като бе обявен за издирване в бюлетините на полицията от петнадесет щата. Беше заподозрян в извършването на тройно убийство.

Докато Уокър се потеше вътре, аз обгорих със запалката си края на пурата „Грейклиф Робусто“, която бях купил от автомата за продажби в Ийст Хамптън. Успях да я запаля подобаващо. Ухаеше чудесно, дори нежно, а огънчето блещукаше като в картинка от някоя приказка.

За беля в следващия миг Уокър се изниза през задната врата. Беше в сив суичър с качулка, праметнал един голям спортен сак през костеливото си рамо. За жалост бях успял да дръпна само три пъти от прекрасната си скъпа пура.

Кофти работа! Ако я угася, за да я запазя за после, вече нямаше да мога да се наслаждавам на чудесния ѝ аромат. Ако пък не я угася, надали щях да изпитам насладата, която имах предвид, изръсвайки се с цели петнадесет долара за кутията с пури.

Затова взех едно от онези решения, които винаги са мъчителни, но пък в крайна сметка ми помагат да печеля солидните си възнаграждения: дръпнах капака на покрива на колата и внимателно оставих пурата в пепелника. Едва тогава последвах Уокър надолу по улица „Фултън“.

Изостанал предвидливо на половин пресечка зад него, аз го видях как забързано зави наляво. Точно когато свърнах зад ъгъла, го забелязах да се оглежда напрегнато, преди да се шумугне във входа на една шестетажна жилищна сграда. Тя се намираше по средата между двете съседни улици. Само след минута лампите светнаха и сянката му се появи зад завесите на ъгловия апартамент на четвъртия стаж.

Бях заловил беглеца...

[1] Бедняшки квартал към предградието Бруклин; съкратено от Бедфорд-Стюйвесант — от негърското селище Бедфорд Вилидж и името на последния холандски губернатор на Нова Холандия. — Б.пр.

↑

22. ЛОКО

Късметлия като мен заслужаваше да си допуши на спокойствие скъпата пура!

Върнах се при „Голямото черно чудовище“ и заварих бавно догарящата ми пура „Грейклиф“ така, както я бях оставил. Измъкнах от жабката един компактдиск с музиката на Ерик Би и Рахим, след което поех към моста „Уилямсбърг“.

В осем вечерта всички трасета, водещи към Манхатън, обикновено бяха задръстени от коли, затова се добрах до Чайнатаун чак след двадесет минути. Тъкмо колкото да си доизпуша пурата. Така става, когато човек трябва да убие времето. Или когато настане време да убиеш някого. Време за убиване, както се казва.

Толкова много дребни на ръст хорица се щураха из претъпканите тротоари с някаква неподозирана, бясна енергия! Всичко това винаги ме е озадачавало, напомняйки ми за филми като „Сайгон“, „Апокалипсис сега“ и „Ловецът на елени“.

Този път извадих късмет с паркирането, защото намерих достатъчно място за „Голямото черно чудовище“. Това е истинско чудо в този пренаселен квартал. Така за мен се откри възможността да се помотая малко из съседните заведения. Набързо се справих с две чинии китайска храна, сладникава и леко вкисната за моя вкус, която преглътнах с две бири, също сладникави и леко вкиснати.

След самотната си вечеря се поразтъпках още малко наоколо, колкото да убия времето, след което подкарах джипа към по-слабо осветения и много по-тих квартал Трайбека.

Паркирах на Франклин авеню, качих се до квартирата си по задната стълба и се изпънах доволен върху моя дунапренов матрак.

Прозорците ми, затъмнени с плътни завеси, са доста поостарели и не се затварят, така че ми осигуряват естествена вентилация. За мен тези условия са прекрасни за сън, затова се събудих чак в три и половина през нощта. Усетих, че съм се успал, по тревожното блъскане на сърцето си. Разтрих очи и надникнах към улицата. Дълго

фокусирах, докато проумея, че онези чевръсто прибягващи дребни сенки долу по паважа всъщност са плъхове. Това ли е имал предвид Франк, когато пееше, че този град никога не спи^[1]?

Отправих се към спортния център в Бед-Стю, без да губя време за чаша ободряващо кафе. След половин час, когато вече бях много по-спокоен, отворих с шперц ключалката на външната врата на разположената в непосредствено съседство сграда, в която се укриваше Майкъл Уокър. После се изкачих до третия етаж и оттам се измъкнах на покрива.

Тук беше тихо и приятно. По това време на денонощието кварталът около спортния център в Бед-Стю изглеждаше потънал в библейски покой — също като Витлеем в онази легендарна звездна нощ.

Докато някакъв самотен гражданин, любител на среднощните разходки, завиваше зад ъгъла, аз се спуснах по противопожарната стълба до кухнята на Майкъл Уокър.

Трябваше да проникна с взлом и точно това сторих. Прозорецът бе открянат и не ми се наложи да го чупя, за да се напъхам вътре. Светлината ми бе достатъчна да завинтя заглушителя към дулото на моята берета, която между впрочем съвсем не бе грозна гледка.

Както обичам да казвам: *настана време за убиване.*

Един спящ човек е невероятно уязвим. Чак не е гот да се взираш в него. Майкъл Уокър имаше вид на дванадесетгодишно момче. За секунда си припомних как изглеждах на неговата възраст, когато бях толкова млад, невинен и непоковарен. Което, впрочем, не беше чак толкова отдавна.

Леко се прокашлях.

Уокър се поразмърда и черните му очи блеснаха в мрака.

— Какво, по дяволите, става...

— Добро утро, Майкъл — поздравих го аз.

Но куршумът, който излетя от цевта, раздробил черепа му и опръска всичко наоколо с мозъка му, беше по-скоро поздрав за „Лека нощ“.

Мога да гарантирам, че Уокър така и не проумя какво се случи. Нито пък защо.

По това време на нощта из телевизионните канали говорят само глупости. Спрях се на повторението на шоуто „На живо в съботната

вечер“ с гостуваща звезда Роб Лоув. Той още не бе приключил монолога си, когато притиснах изстиващите пръсти на Уокър към дръжката на моя пистолет. После го прибрах в полиетиленова кесия, от онези, които се затварят само с едно леко притискане по горния ръб.

Открих, че Майкъл Уокър бе струпал вещите си, заедно със своя пистолет, в ъгъла на килера. Не ми оставаше нищо друго, освен да го взема, а после да подхвърля на дъното на килера подаръка от полицаия Хюго Линдгрен — чисто новата *яркочервена шапка с емблемата на „Маями Хийт“*. Накрая се измъкнах все така незабелязано през противопожарния изход.

До изгрева все още оставаше цял час. Преминавайки по Бруклинския мост, смъкнах прозореца на колата и захвърлих в мътните води на Ийст Ривър пистолета на Майкъл Уокър, купен може би за около сто долара.

През останалия път до дома си тананиках песента „Изгрев“ на Нора Джоунс. Колко тъжно събитие сполетя Уокър! Но всъщност какво чувствах. *Nada*. Кое то на испански ще рече: *нищо*.

[1] Има се предвид Франк Синатра и прочутата му песен „Ню Йорк, Ню Йорк“. — Б.пр. ↑

23. ТОМ

Накрая започнах да гледам на цялото това бездействие като на някакво зловещо затишие пред буря.

На следващия работен ден бях в кабинета си. Смачках на топка лист от хартията за принтера, облегнах се ядно назад в креслото си от 59 долара и я метнах със замах. Книжната топка се удари в скосения таван към втория етаж на мезонета, където се помещаваше мансардният ми кабинет (650 долара наем на месец), отблъсна се от бежовия метален шкаф (39 долара), претърколи се по края на работната ми маса (109 долара), за да падне накрая с лекота в бялото пластмасово кошче за отпадъци (6 долара).

Цялата тази подобрена с вкус мебелировка бях набавил от ИКЕА^[1]. А този успешен удар право в коша повторих единадесет пъти. И всички бяха постижение за тази сутрин.

За да придобиете поне някаква смътна представа за главоломния ход на моята адвокатска кариера, дължен съм да ви се похваля, че това съвсем не бе най-доброто ми постижение. Неведнъж бях отбелязвал по петдесетина поредни попадения в кошчето за отпадъци. А в един чудесен следобед, когато наистина се оказах в прекрасна форма, реализирах осемдесет и осем попадения. Това бе рекорд, за който подозирам, че ще се помни докато не ми свърши хартията за смачкване или времето, с което можех да разполагам изцяло по мое усмотрение.

След като от две години бях едноличен собственик и единствен служител на почтената адвокатска кантора „Том Дънлеви Инкорпорейтид“, с главна квартира, помещаваща се в една очарователна дървена къщурка над „Манток Букс“, моите умения по мятане на хартиени топки определено достигнаха световна класа. Но същевременно нито за миг не забравях колко бе тъжно подобно състояние за един добре образован тридесет и две годишен мъж. А след посещението при бабата на Данте и особено след като узнах какво бе преживяла тя, се чувствах още по-зле, отколкото преди едно денонощие.

Може и да си въобразявах, но дори кучето ме гледаше разочаровано.

— Хайде, Уинго, не ме зяпай укорително, бъди приятел — повтарях му аз, ала нищо не можех да променя.

Още не бях престанал да мисля за Мари, когато телефонът ме сепна и ме измъкна от обзелото ме униние. Но за да си придам малко важност, го оставих да иззвъни два пъти.

Не се обаждаше Данте.

Обаждаше се Питър Лемпке, мой стар приятел. Току-що одобрил една оферта за неговия имот на хълма Хитер и сега искаше да узнае дали ще мога да уредя всичките подробности по тази сделка.

— Затънал съм до шия в работа, Питър, но за приятел като теб все ще мога да отделя време. Още сега ще се обадя на моята брокерка и ще ѝ възложа да разпрати договорите. Впрочем, поздравления!

Тази задача може и да не изглеждаше кой знае какво предизвикателство, но поне щеше да ми осигури най-малко два или даже три часа добре заплатена юридическа дейност. Затова без никакво отлагане набрах номера на брокерката — Филис Шесел, друга стара приятелка. Оставих ѝ съобщение и след като по този начин си подсигурих изплащането на наема за още един-два месеца, нямаше основание да бъда недоволен от днешния ден.

Дори не изпробвах мерника си с дванадесетия удар, а просто пуснах смачканата на топка хартия в кошчето.

Вече бях поел към вратата с ключа в ръка, когато телефонът отново ме сепна. Върнах се и вдигнах слушалката.

— Том — произнесе един плътен глас от другия край на линията. — Обажда се Данте.

[1] Световноизвестна шведска мебелна компания (IKEA = Ingvar Kamprad Elmtaryd Agunaryd). — Б.пр. ↑

24. ТОМ

Три часа по-късно вече бях в Ню Йорк, заедно с Кларънс. Трябва да призная, че всичко наоколо ми се струваше като в сюрреалистична картина.

Отключиха се двете ключалки, верижката се изплъзна и рамката на вратата на апартамент 3А на номер 26 на Клинтън стрийт се запълни от внушителните очертания на Данте Хейливил. Той ни призна, че повече от седмица не бил напускател апартаментата. Дори не открехвал прозорците, нито повдигал транспарантите. Това със сигурност бе така, защото още от прага се долавяше миризмата на пот и страх, примесени с дъх на мазна китайска храна.

— Умирам от глад — бяха първите му думи. — Преди три дни момчето от фирмата ме изгледа някак по-особено и оттогава се страхувам да му давам нови поръчки. И без това вече му дължа дванадесет долара.

— Добре стана, че по пътя се отбихме в една пицария — рекох аз. И оставих на масата пред него едната от трите големи кутии за пица, които измъкнах от сака.

Данте се настани върху ниския тъмночервен диван, заедно с Кларънс. Над раменете им висеше плакат, който трябваше да има поне четиридесетина години — от него ме гледаше Мик Джагър. Не бих казал, че одобрявах решението на Данте да се крие в тази бърлога. Този стар емигрантски квартал бе населен предимно с млади бохеми от бялата раса, половината от които плащаха наемите с парите на своите родители. Така че полицията надали би заподозряла, че тъкмо тук ще се укрива един чернокож тийнейджър. Апартаментът, според обяснението на Данте, принадлежал на по-голямата сестра на един младеж, с когото се запознали това лято в спортния лагер.

Данте заръфа парчето пица с вълчи апетит, като от време на време се спираше само колкото да изрече:

— Аз и Майкъл бяхме там в онази нощ. Искам да кажа, че бяхме заедно — добави той, като погълна още една хапка и отпи

продължително от своята кока-кола. — Бяхме само на десетина метра. Дори може би още по-близо. Трудно ми е да говоря за това.

— Какво се опитваш да ни кажеш, Данте? Че си видял как са били простреляни Фейфър, Уалко и Рочи? Да не би да твърдиш, че си свидетел на тройното убийство? — възкликнах аз.

Данте престана да дъвче и ме изгледа право в очите. Не бях сигурен дали изглеждаше гневен или по-скоро наранен.

— Не, не видях как стана — поклати глава той. — Аз и Майкъл се бяхме скрили в храстите, но ясно чувах всичките гласове и шумове, така както те чувам теб сега. Първо някой заповяда: „На колене, псета!“. После дочух, че Фейфър попита: „Ама какво става тук?“. Стори ми се, че го каза приятелски, като че ли всичко бе някаква шега. Малко след това обаче се усети, че работата е съвсем сериозна, и тримата го удариха на хленчене и молба да ги пуснат. И така продължи до последния изстрел. Никога няма да забравя тази сцена. Още чувам стоновете им, когато започнаха да се молят да им пощадят живота.

— Данте, защо не се прибра у дома си в онази нощ? — попитах го аз. — След онова, което се случи следобеда, за мен поне никакъв смисъл не е имало да се връщаш там. — „Нито пък за полицията“, помислих си, но не посмях да го добавя.

— Фейфър ни помоли да се срещнем там. Каза, че било важно.

Това още повече бе лишено от смисъл.

— Фейфър ли? Защо? — недоумявах аз.

— Фейфър ни се обади в онзи следобед. Ето защо после, когато се бе стъмнило, познах гласа му на плажа. Каза ни, че искал да забравим за цялото онова спречкване и че нещата трябва да се уредят по-интелигентно. Майкъл не искаше да отиваме, но аз настоях да се срещнем.

— Онзи пистолет още ли е в Майкъл? — заинтересува се Кларънс.

Ако не ме бе изпреварил, щях да задам същия въпрос на Данте.

— Отърва се от него. Каза ми, че го продал на братовчед си в Бруклин.

— Трябва да отиде и да си го вземе — твърдо заяви Кларънс. — Но първо ти ще се предадеш в полицията. Колкото по-дълго се криеш, толкова по-лошо ти се пише. *Длъжен си да сториш това, Данте.*

— Кларънс има право — потвърдих аз. Нямах да отстъпя по този въпрос. Знаех, че Данте винаги ми бе имал доверие, така че сега очаквах да се вслуша в съветите ми.

Данте не каза нищо в продължение на няколко минути, които ми се сториха необичайно дълги. Напълно го разбирах — съвсем наскоро бе обявен за федерално издирване, нямаше още дълго да е на свобода.

— Тогава да отидем в полицейския участък тази вечер — най-после се съгласи Данте. — Но Том ще дойде с нас, нали? Никак не ми се иска играта да загрубее, когато се появя там.

25. ТОМ

На връщане към Бриджхамптън аз се обадох по мобилния си телефон. Но не на ченгетата, за да им докладвам, че идваме при тях, не... този, чийто номер набрах, бе Лен Левит, спортен фотограф към Асошиейтед Прес, с когото се познавах от години и почти изцяло му се доверявах.

— Да, зная кое време на нощта е, Лен. А сега искаш ли да разбереш защо те събудих посред нощ?

След като ме изслуша, Левит ми благодари, вместо да ме наругае.

Веднага щом излязохме от града и се насочихме към един от тунелите, Кларънс ни показа своя огромен буик, който на всичко отгоре още бил в движение. Така се добрахме до караваната на Мари някъде към три през нощта.

Щом стигнахме, заварихме бабата на Данте да ни чака отвън. Гърбът ѝ бе изправен, но по лицето ѝ, непроницаемо като на изпечен покерджия, не можеше да се прочете нищо. Ако хората си мислеха, че събитията от изминалата седмица са я сломили окончателно, много се лъжеха.

Беше облякла дрехите си за неделната църковна служба. До нея видях голяма найлонова торба, пълна с храна. Беше готвила през цялата нощ и подреждала в пластмасовите кутии, в случай че Данте ще трябва да прекара нощта в килията. Кой знае колко време стоеше все така отвън, в очакване на внука си! Без съмнение бе готова, ако трябваше, да стои там през цялата нощ.

Още от пръв поглед ставаше ясно, че за внука си бе готова да влезе дори в ада. Голяма работа са бабите!

Но сега за Мари бе по-важно от всичко друго на този свят най-после да зърне Данте, да го докосне. Когато обгърна кръста му с двете си ръце, от очите ѝ бликна любов, която трудно се поддава на описание.

И тогава дойде следващата изненада — Данте се разплака в прегръдката ѝ.

— Не се притеснявай, бабо. С мен всичко ще е наред — изрече той през сълзи.

— Със сигурност така ще бъде, ти си *невинен*.

ВТОРА ЧАСТ
КЕЙТ КОСТЕЛО

26. ТОМ

Беше четири и петнадесет сутринта. На лунната светлина пустата главна улица на Ийст Хамптън изглеждаше почти безопасна. Докъдето достигаше погледът ми, единствената кола бе едно разнебитено бяло субару, паркирано пред старомодната шатра на един кинотеатър, останал тук някъде от петдесетте години.

Щом Кларънс продължи бавно да навлиза в града, фаровете на субаруто блеснаха и колата пое нататък по пътя. Следвахме я чак до малкия полицейски участък и когато пристигнахме, заварихме субаруто вече паркирано.

Нисък, набит и решителен, Лен Левит застана пред нас, с провесен през шията му „Никон“. В ръцете си държеше триножника за фотоапарата.

Измъкнах се от колата на Кларънс и продиктувах на Левит краткото изявление, което бях успял да съчиня на връщане от Ню Йорк.

— Данте Хейливил и Майкъл Уокър — диктувах достатъчно бавно, за да успее да го запише в бележника си — нямат абсолютно нищо общо с убийствата на Ерик Фейфър, Патрик Рочи и Робърт Уалко. Данте Хейливил е изключително способен младеж, без криминално досие и без каквато и да била причина да извърши тези престъпления.

— А къде е Уокър? — попита Левит.

— Уокър на свой ред утре също ще се предаде на полицията. Нямам повече коментари по този въпрос.

— Но защо са се укрили? — интересува се фотографът.

— Забрави ли какво ти казах, Лен? — подразних се аз. — Сега се заеми със снимките. Това е твоят шанс да се измъкнеш от спортната редакция.

Повиках Лен Левит като мой личен пиар. Редакторите в таблоидите и ченгетата много си падаха по снимките, на които се вижда как влачат заподозрени негри, с белезници на китките, през

тълга полицаи, за да ги натикат в колата на дежурния екип. Но тази сутрин нямаше да имат това удоволствие.

Кадрите, заснети от Лени, бяха много по-миролюбиви, дори поетични: подплашен тийнейджър и дребничката му баба, поели ръка за ръка към фасадата на малкия полицейски участък. На лунната светлина се поклащаше националното знаме на Съединените американски щати. Наоколо не се виждаше никакво ченге.

Веднага щом приключи със снимките, Лен Левит се прибра в колата и изчезна заедно със заснетия филм — както предварително се бяхме разбрали. Кларънс и аз закрачихме редом с Данте и Мари, когато те колебливо престъпиха прага на участъка. Дежурен сержант зад бюрото тази нощ се случи Марти Дайълоу. Щом хлопнахме зад нас, очите му се изцъклиха и устата му зейна широко разтворена. Едва не падна от стола.

— Марти — започнах грижливо репетираната си встъпителна реч, — Данте Хейливил се явява тук, за да се предаде на властите.

— Ама сега тук няма никого — ошашави се Дайълоу и разтърка очите си. Но в следващия миг си спомни задълженията и извади пистолета си от кобура. — Какво, по дяволите, се очаква да направя сега?

— Това е добър въпрос, Марти — усмихнах се аз. — Дошли сме да изчакаме, докато се обадиш където трябва. Данте току-що се предаде на полицията. Свали този пистолет.

— Но сега е четири и половина през нощта, Дънлеви! — възропта ченгето. — Не можат ли да изчакат още два часа?

— Разбира се, че не. А сега просто се пресегни към телефона.

Марти ме изгледа със странна смесица от смущение и презрение, след което ми помогна да се досетя защо Данте толкова много настояваше да го придружавам.

— Дори не знам защо си тук с този скапаняк — промърмори сержант Дайълоу.

После закопча белезниците около китките на Данте.

27. ДАНТЕ

Скоро след като сержантът зад бюрото напълно се разсъни, по отпуснатото му допреди малко лице пробяга някаква сянка. Приличаше на белег на страх, но примесен с гняв. Измъкна пистолета си и тъй рязко рипна от стола, сякаш ни бе взел за някаква банда, решила да го натупа и да му задигне портфейла. Пистолетът му остана насочен само към мен, но всички ние мигом вдигнахме ръце, дори и баба ми.

Също както в онзи следобед на игрището в имението на Т. Смити Уилсън, Том се оказа единственият, който притежаваше достатъчно хладнокръвие, за да изрече нещо смислено:

— Това е глупаво, Марти — спокойно продума той. — Данте току-що се предаде на полицията. Свали този пистолет.

Но ченгето нито отвърна, нито отмести погледа си от мен.

Вече съм свикнал да ме гледат подплашено. С непознатите бели хора това е толкова обичайно, че дори престанах да го възприемам като нещо лично. Ама при този сержант Марти Дайълоу — успях да прочета името му от табелката на бюрото — почти помирисах страха, който го бе обзел. Едната му ръка трепереше, стиснала полицейския пистолет, с пръст на спусъка, докато другата му, също трепереща, трескаво опипваше белезниците отзад на колана му... Това не беше на добро. Заради спокойствието на всички, веднага протегнах двете си ръце, за да ми закопчае белезниците. Те се оказаха твърде тесни за китките ми и ме заболя, но дума не отроних.

Ала дори и след като ме окова, Дайълоу изглеждаше нервен и неуверен. Каза ми, че съм арестуван като заподозрян в убийство, и ми прочете правата. Все едно че ме ругаеше, само че с други думи. И всеки път, когато правеше поредната пауза, ми се струваше, че чувах думата *чернилка*.

— Имаш право да запазиш мълчание (пауза). И всичко, което кажеш (пауза), може и ще бъде използвано срещу теб. Разбра ли го (пауза)?

След това ме забута през вратата навътре, при това доста грубо.

— Къде отвеждате внука ми? — попита с леден глас Мари и аз веднага се досетих, че бе побесняла от гняв.

Дайълоу също го разбра.

— Марти, позволи ни да изчакаме тук с Данте, докато се появят детективите — предложи Том Дънлеви. — Не виждаш ли, че той е още хлапе.

Без да отрони и дума, Дайълоу ме натика в малката задна стаичка, препълнена с бюра, а после продължихме по късия тесен коридор, докато не се озовахме пред трите празни килии, боядисани в бяло.

Набута ме в средната и затръшна вратата зад гърба ми. Трясъкът от хлопването бе най-зловещият звук, който някога бях чувал.

— Ами това? — попитах, като вдигнах ръцете си, оковани в белезниците. — Много ми стягат и китките ме болят.

— По-добре свиквай отсега с тях — процеди Дайълоу.

28.

ДАНТЕ

Седнах на студената дървена скамейка и се опитах да събера мислите си. Повтарях си наум, че отвън ме чакат баба ми, Кларънс и Том Дънлеви, така че нищо лошо не може да ми се случи. Надявах се на Бога истината да излезе наяве. Но все пак се питах: *Колко ли дълго ще ме държат тук?*

След двадесетина минути се появи едно друго ченге, за да ме изведе за взимане на отпечатъци от пръстите, което се оказа доста гадна процедура. След още половин час се появиха двама детективи, само че цивилни. Единият, доста млад и нисък на ръст, бе толкова нахъсан и възбуден, колкото сержантът бе изплашен. Другият, по-възрастният, повече приличаше на истинско ченге — едър, пълен, с широко квадратно лице и гъста сива коса. Каза ми, че името му било Дж. Т. Найт.

— Данте — рече ми по-младият, — нали нямаш нищо против ние с теб сега малко да си поговорим?

— Сержантът ми обясни, че съм имал право на адвокат — отвърнах аз, но все пак се постарах да не се правя на голям умник.

— Да, така е, но само ако си някакъв захаросан задник, който възнамерява да укрие нещо от нас — намеси се по-възрастният. — Разбира се, че само онези, дето са извършили някой от смъртните грехове, настояват да им бъде осигурен адвокат. Ти признаваш ли се за виновен, Данте?

Сърцето ми се разтуптя неудържимо, защото след като им признах какво точно се бе случило, бях сигурен, че те вече всичко знаеха. Но после успях да се поуспокоя и доколкото можах овладях гласа си:

— Искам Том Дънлеви да присъства в стаята за разпити.

— Той ли е твоят адвокат? — заинтересува се по-младият детектив.

— Не съм сигурен.

— Ако не си сигурен, защо тогава искаш да те чака отвън в приемната?

— Просто така — надигнах рамене аз.

По-младият ме изведе в коридора и ме поведе по някакви стъпала надолу. Продължихме по още един възтесен коридор, за да се озовем в стая с размери на по-големичък гардероб, само с една гола крушка на тавана. Нищо нямаше вътре, освен една метална маса и четири стола. Настанихме се на тях, докато изчакахме по-възрастното ченге да се върне заедно с Том.

По извинителния поглед, с който Том ме посрещна, подразбрах, че нищо тук не се разиграваше така, както той бе очаквал. Още по-малко пък аз.

29. ТОМ

— Защо не започнеш с разказа за това как се скарахте — каза Барни ван Бърън. Беше толкова настървен най-после да се сдобие със заподозрян в килията за първия голям случай в кариерата си като полицейски началник, че целият потръпваше. — Говоря за боя през онзи следобед между теб и Ерик Фейфър.

Данте изчака да кимна одобрително, след което започна да излага версията си. За този миг бе чакал почти две седмици.

— Дори не разбрах защо се скарахме. Не ми се вярва и той да е бил наясно. Всички започнахме да се блъскаме един друг и така, в суматохата, разменихме няколко юмручни удара. Но никой не пострада сериозно. Цялата кавга трая може би към тридесетина секунди.

— Аз пък дочух, че доста добре са те подредили — вметна детектив Дж. Т. Найт, чието дясно коляно нервно потръпваше под металната маса.

— Може да съм получил някое и друго кроше — съгласи се Данте. — Но както казах, не беше кой знае какво.

— Любопитен съм да узная — лукаво го изгледа Найт — как ли се е чувствал твоят задник, след като е бил изритан от някой с две глави по-нисък и с двадесет кила по-лек от теб? А всичките твои приятелчета са били наоколо и са следели какво става.

— Не беше точно така — побърза да го поправи Данте, взирайки се ту към мен, ту към Найт.

— Ако е било някакво дребно спречкване — отново поде Ван Бърън, — защо твоят приятел е притичал до колата и е грабнал оръжието си? Защо е притиснал пистолета в главата на Фейфър?

— Тъкмо от това започна бъркотията — отвърна Данте, чието чело вече бе оросено от пот. — Не беше моя идеята да се стигне дотам. Дори не знаех, че има оръжие. Никога преди не съм виждал този пистолет.

Чудех се дали Данте говори искрено... Ако бе способен на подобни дребни лъжи, то какво оставаше за по-големите?

— А какво ще кажеш за това, че Уокър отново се закарнал на Фейфър, като му обещал, че още нищо не е приключило? — запита Ван Бърън. — На мен поне не ми звучи като нещо безобидно.

— Той прекалено се репчеше.

— Репчеше ли? — изсумтя Найт. — Какво искаш да кажеш с това?

— Ами действаше грубо — опита се да поясни Данте, като отново извърна очи към мен с няма молба за помощ. — Опита се да опази достойнството си, давайки на Том възможност да го убеди да прибере пистолета си.

— *Виe нас за идиоти ли ни взимате?* — ядоса се Найт. Сетне внезапно се надигна и се надвеси през масата, като едва не завря носа си в лицето на Данте. — Десет часа след тази ваша свада, която „не била кой знае какво“, и след заплахата, която нищо не означавала, Фейфър, Рочи и Уалко са простреляни в главите. Тройно убийство! И то за *нищо*, така ли?

— Тъкмо това се опитах да обясня, като споменах, че не беше кой знае какво сбиване — рече Данте и погледът му зашари умоляващо към двамата детективи. В очите му се четеше молба да го разберат и да проумеят, че това, което им говореше, хич не бе лишено от смисъл. — Единствената причина, заради която се върнахме там в онази нощ, бе, че Фейфър се обади на Майкъл и го помоли да се срещнем, за да загърбим цялото това спречкване. Вижте, ето каква е истината: Майкъл май че се опитваше да купи малко марихуана от Крайбрежния път. А след това се изпокрихме само защото чухме какви страшни неща са станали на плажа и си помислихме, че убиецът ни е видял. А фактът, че Фейфър ни се обади и поиска да се срещнем, показва, че туй, което говоря сега, е чистата истина.

— А той как е узнал номера на телефона на Уокър? — заинтересува се Ван Бърън.

— Представа нямам откъде го е докопал. Видях само как Фейфър разговаряше с моята братовчедка Ники в имението на Г. Смити Уилсън. Може би от нея го е взел.

— А ти самият как гледаше на *това*? — намеси се Найт.

— На кое? — не доразбра Данте.

— Ами на това, че Ерик Фейфър се е опитвал да ухажва твоята братовчедка!

Найт отново се бе надвесил над масата, така че щом аз тръснах ръка в средата на плота, той отскочи назад тъй рязко, сякаш бяха гръмнали по него с пистолет.

— Ти си този, който има проблем! — повиших глас, заврял на свой ред носа си в лицето на Найт. При това много по-плътно, отколкото преди малко той с Данте. Блъфирах, разбира се, ала Найт нямаше откъде да знае това. — Данте няма нищо общо с тези убийства. Той е бил там. И това е всичко. А сега се яви тук доброволно, за да сподели с вас всичко, на което е станал свидетел: всичко, което е чул в онази нощ. Но ако не бъде променен тонът на разпита, няма да има повече разпити!

Найт ме изгледа тъй, сякаш се готвеше да стовари юмрука си в лицето ми. Наистина очаквах да го стори. Но преди да събере кураж, на вратата се почука нетърпеливо.

30. ТОМ

Барни ван Бърън излезе в коридора, а Дж. Т. Найт и аз продължихме да се гледаме наежено. Малко по-късно партньорът му влезе отново с една голяма кесия от кафява хартия. Тръшна я на масата пред себе си и зашепна нещо на ухото на Найт.

Не успях да чуя какво му шепнеше, но нямаше как да не забележа самодоволната му усмивка. Нито пък тази на Дж. Т. Найт. *Какво, по дяволите, ставаше?*

— Нека всички да се успокоим малко — поде Ван Бърън с трепет в гласа, от което думите излизаха от устата му сякаш закръглени. — Данте, нали по пътя с колата на Том насам тази нощ сте спрели пред денонощния ресторант „Принцес“ в Саутхамптън?

Данте отново ме изгледа недоумяващо, след което отговори:

— Да, за да може Том да се отбие до тоалетната.

— А само Том ли отиде до тоалетната?

— Не, мисля, че и Кларънс го последва.

— Мислиш ли, или си сигурен? — притисна го Ван Бърън.

— Сигурен съм.

— Значи си останал сам в колата? Така ли беше?

— Ами не ми се ходеше до тоалетната — надигна рамене Данте.

— Наистина ли?

— Накъде биеш? — попитах Ван Бърън, който може би не бе чак толкова тъп, колкото изглеждаше.

— Преди един час ни се обади по телефона едно лице, което е било в ресторанта тази нощ към два и половина. Той ни съобщи, че е видял един много висок чернокож младеж да изхвърля някакъв пистолет в контейнера за смет на паркинга край ресторанта.

— Това е лъжа! — извика Данте. Сетне поклати глава и ме погледна с отчаяние. — Въобща не съм напускал колата.

— Сигурен ли си? — настоятелно го изгледа детективът.

— Да. А вие защо не изпратите там един полицаи, за да провери на място?

— Вече го направихме — заяви Ван Бърън и самодоволна усмивка разцъфна на устните му. После протегна ръка към кесията от кафява хартия и измъкна от нея запечатана найлонова торбичка. Стори го с жеста, с който играчите на покер свалят картите си, когато им се е паднал кент флош роял.

Вторачи се в нас, докато ние гледахме като омагьосани в прозрачната торбичка, по-точно в намиращия се в нея пистолет с черна пластмасова дръжка и матово стоманено дуло.

— Никога през живота си не съм виждал този пистолет! — извика Данте. — И това не е пистолетът на Майкъл.

Веднага го срязах:

— Нито дума повече, Данте!

31. ТОМ

Не знаех от какво се чувствам по-зле — от това, което се случи, или от мисълта как ще погледна Мари в очите. Поех бавно по стълбите към тясната приемна, където Мари и Кларънс, щом ме видяха, скочиха от столовете.

Зад тях слънчевите лъчи проникваха през стъклената врата. Паркингът навън бе щедро огрян от светлина. Беше осем сутринта. Данте и аз бяхме престояли цели два часа в онази тясна стаичка.

— Какво стана с внука ми, господин Дънлеви? — попита Мари.

— Трябва ми глътка чист въздух — промърморих аз и излязох през вратата в студената утрин.

Бабата на Данте обаче тръгна след мен и веднага ме спря, щом се озовахме пред сградата.

— Какво се случи с внука ми? Защо избягвате да ме погледнете в очите, господин Дънлеви? Застанала съм точно пред вас.

— Те не му вярват — произнесох аз, когато накрая насъбрах кураж да посрещна погледа ѝ. — Не вярват на неговата версия.

— Че как може така? Този младеж никога през живота си не е лъгал. Не им ли го казахте?

В това време се появи и Кларънс. Той отпусна ръка на рамото ѝ и ме изгледа със симпатия и разбиране.

— Мари, Том се старее да стори най-доброто, на което е способен.

— Най-доброто ли? Какво искаш да кажеш с това? — учудено го изгледа старата. — Нима не им е обяснил, че на този свят за Данте няма причина, която да го накара да извърши тези престъпления? И къде е оръжието? Оръжието на престъплението го няма.

Погледнах първо към Кларънс, а сетне отново се извърнах към Мари.

— Работата е там, че вече са намерили оръжието.

Седнах на пейката и се загледах уморено в движението по шосе 27, оживено както всяка делнична сутрин. Каква бъркотия се забърка,

пълна катастрофа! А най-лошото тепърва започваше.

— И така, какво ще правим сега, господин Дънлеви? — попита Мари. — Нали вие сте неговият адвокат?

Преди да успее да се съвзема и да помисля какво да й отговоря, крилата на вратата зад нас се разтвориха със замах. Две ченгета, но този път от полицейското управление на окръг Съфолк, изведоха Данте, отново с белезници на китките. Данте бе готов да се заплаче, а изражението на Мари изглеждаше още по-сърцераздирателно. Ченгетата не искаха да се разправят с нея, затова се обърнаха към мен.

— Къде го водите? — попитах ги.

— В съда на окръг Съфолк.

— Мари, ще ги следваме с колата на Кларънс — казах аз.

Тя прошепна нещо на внука си. И двамата се заплакаха. Аз още повече смръщих вежди, а Кларънс нежно пое ръцете й.

— В главата ти е пълна каша, нали? — внезапно ме попита Мари.

Погледнах към нея и нищо не казах, *абсолютно* нищо. Но бях напълно сигурен, че умееше да чете мислите ми.

32. ТОМ

Преди тридесет години, когато окръгът се простираше до покрайнините на Ривърхед, просторният комплекс от съдебни сгради „Артър М. Кромарти“ може да е бил възприеман от хората като много впечатляващ и супермодерен с белите си стени и високи стъклени врати.

Ала днес изглеждаше безличен и износен като овехтяла главна квартира на губеща корпорация. Влязохме в комплекса точно когато вкарваха Данте в главната сграда. Затичахме се по асфалтирания паркинг, разгонихме ятото от заблудени чайки и последвахме Данте през въртящите се стъклени врати.

Дежурният от охраната край детектора ни съобщи, че съдебни дела от този характер се гледат в залата на третия етаж от съдията Барейро. Вдигна едрата си, щедро татуирана ръка и ни посочи към кой от асансьорите да се запътим.

В съдебната зала 301 цареше същата кошмарна обстановка, както в спешното отделение на градската болница. Личеше си, че тук се действаше с не по-малка бързина. Разстроените членове на две семейства се втурнаха към вратите на залата веднага щом обявиха, че ще се гледа делото на техния родственик. Поне места за сядане имаше достатъчно, тъй като седалките бяха подредени в четиридесет редици.

Кларънс, Мари и аз лесно намерихме един празен ред и седнахме там, за да чакаме изреждането на парада от задържани мъже, повечето от които млади и чернокожи.

Един след друг те се появяваха откъм страничната врата, придружавани от двама полицаи, докато отчаяните им майки и приятелки, както и служебните адвокати, не откъсваха очи от тях. Формалните обвинения най-често бяха свързани с дребни грабежи, продажба на наркотици, домашно насилие или улични побои. Цели три години бях един от тези обществено назначавани защитници, така че всичко тук ми беше много добре познато.

— Какъв срам! — прошепна Мари, говорейки на себе си. — Всичко е толкова несправедливо.

Системата действаше с брутална ефективност. Всяко дело се гледаше за не повече от десетина минути, но на нас ни се наложи да изчакаме цели два часа, преди да чуем как един бездушен глас обяви:

— *Окръг Съфолк от щата Ню Йорк срещу Данте Хейливил.*

Сега бе ред на Мари и Кларънс да затаят дъх от вълнение.

Също като предишните задържани, Данте се появи с белезници на китките и с ярък оранжев комбинезон, който беше с много по-къси ръкави и крачоли, отколкото се изискваше за неговия доста висок ръст.

Охраняващите полицаи подкараха Данте към правоъгълната маса пред съдията. Там вече го очакваше неговият служебно назначен защитник — висок, попрегърбен мъж, към шестдесетте, с големи очила с рогови рамки. Заслугата за избора на този защитник се падаше най-вече на Мари. Тя *знаеше*, че внукът ѝ е невинен, и го бе посъветвала да се възползва от тази привилегия, която му предоставяше съдът. От мен не искаха на всяка цена да дам съгласието си. Все пак се явих тук, за да бъда на разположение с безплатните си съвети. Ако някой поиска това от мен.

— Данте Хейливил е обвинен в три броя убийства първа степен.

В залата се разнесе приглушен, но напрегнат шепот. Удивлението на присъстващите постепенно пропълзя по всичките редици от столове.

— Защитата пледира невинен по всичките три обвинения. Ваша чест — заяви служебният адвокат на Данте. — И с оглед постановяването на присъдата ние настояваме почитаемият съд да има предвид, че пред нас е изправен един младеж, който сам, по своя воля, напълно доброволно, се е предал на полицията в града. Освен това Хейливил никога не е бил осъждан за криминални прояви и винаги е спазвал стриктно нормите за поведение в обществото. Поради тези причини, Ваша чест, рискът при моя довереник от укриване от правосъдието е пренебрежимо малък, дори напълно незначителен. Настояваме тази присъда да бъде съобразена с изключително скромния доход на семейството на задържания субект.

Защитникът на Данте седна и тогава скочи от своя стол обвинителят, много по-енергичен от своя противник. Той беше приблизително на моята възраст и с късата си коса и евтиния си

костюм ми напомняше за половината от хлапетата, с които се сблъсках, когато постъпих в юридическия факултет.

— Позицията на щата е точно противоположна, Ваша чест. Трима млади мъже са били вързани и екзекутирани най-хладнокръвно. Заради характера на това престъпление и заради суровото наказание, което заслужава обвиняемият, а както и с оглед на факта, че преди да се предаде на властите той се укривал в продължение на няколко дни, ние вярваме, че при него рискът отново да се укрие, е *значителен*.

Съдията, толкова внушителен в черната си тога, прецени достойнствата на доводите на двете страни всичко на всичко само за някакви си тридесет секунди.

— Съдът постановява гаранция за задържания в размер на шест милиона долара. По два милиона долара за всяка от жертвите.

Като се прибави времето за пледоариите, целият съдебен процес отне толкова време, колкото стига на човек да паркира колата си пред някое от крайпътните заведения на Макдоналдс, да спусне прозореца и да си даде поръчката на гишето до асфалтираната алея. В залата още не бе заглъхнало ехото от гласа на съдията Барейро, когато се появиха двама полицаи, за да поведат Данте към страничната врата.

— Той е невинен — прошепна застаналата до мен Мари. — Данте през целия си живот не е навредил никому.

33. ТОМ

Днес, в понеделник сутринта, единственият ми познат, който имаше основания да бъде доста доволен от себе си, бе моят приятел Лен Левит, фоторепортерът от Асошиейтед Прес. През уикенда среднощната снимка на Лен с Данте и баба му в близък кадър се появи на челните страници на „Поуст“, „Дейли Нюз“ и „Нюздей“. Единствено в „Нюздей“ едва се споменаваше за моята второстепенна роля в неговото завидно журналистическо постижение. Все пак не бе толкова лошо — можех да се възползвам от чудесния шанс отново да се укривя в моя изпитан и удобен начин на живот, макар да не бе кой знае колко вдъхновяващ.

Сега единственото, за което имах възможност да се заловя, бе уреждането на проблема с недвижимата собственост на моя отколешен приятел Питър Лемпке. Паркирах пред офиса си в осем и четвърт сутринта. Също както всяка друга делнична утрин през последните три години, оставих Уинго на предната седалка, преди да вляза в сладкарницата в Манток за чаша кафе и една-две пасти, които всички наричахме „датски“.

За мен си остава загадка на какво се дължеше лоялността ми към тази сладкарница. Сигурно не бе заради пастите с по няколко блата или плътния вкус на кафето. Много по-вероятно бе да се дължи на комфортната и спретната обстановка. И особено на приветливата от ранна утрин собственичка Луси Кейлин.

Днес обаче единственото, което чух от нея, бе:

— Два долара и двадесет и пет цента.

Предположих, че и тя бе прекарала тежка нощ.

— Не мислиш ли, скъпа Луси, че вече съм позапознат с цените ти? Е, приятна сутрин и на теб.

Със закуската в ръце забързах към колата. След секунди с верния Уинго се отправихме към офиса ни.

На партера до мен се намираше и офисът на агенцията за недвижими имоти „Гросман Риалти“. Като собственик, чието име

украсява фирмената табела, той идваше доста рано и с въодушевление се залавяше за работа. Обикновено Джейк Гросман впечатляваше всички наоколо с добродушието си, сърдечността си, веселото си настроение и склонността си към дружелюбно бърбене. А това бяха рядко срещани качества дори сред останалите представители на неговата професия.

Но ако имаше свидетел на начина, по който тази сутрин реагира на поздрава ми, веднага би се заклел, че Гросман е напълно глух и сляп.

Както и да е. Все още се надявах да намеря утеха и покой в офиса си, където ще мога да прочета на спокойствие вестниците, преди да се обадя на Кларънс.

Когато му позвъних, бедният човек беше толкова сломен от случилото се с Данте, че едва говореше. Призна ми, че му се наложило да прескочи до спешното отделение в Саутхамптън, за да му изпишат успокоителни, с които да изкара нощта. Надявах се, че само си въобразявам, но при него също долових някаква лека *хладина* в тона му. Какво, по дяволите, им ставаше на всички тази сутрин?

Мари вероятно се чувстваше още по-зле, защото дори не вдигна слушалката на телефона.

До обед не пристигна и договорот на Лемпке. Позвъних на брокерката — Филис Шесел.

— Дължа ти едно обаждане — обясни ми тя. — Питър реши да си потърси друг юридически консултант, който да притежава малко повече опит с недвижимата собственост.

— Наистина ли? — зяпнах аз.

— Наистина — безизразно изрече Шесел и затвори телефона.

От тези лоши новини огладнях, но вместо да прекося улицата и да се отбия при Джон, двамата с Уинго поехме към едно ресторантче, на края на Амагенсет, което се държеше от емигрант от Хондурас и трите му дъщери.

Както винаги, мястото беше претъпкано с латиноамерикански дърводелци, градинари и работници на парче, които придаваха помургав облик на Хамптън и Ийст Хамптън. Въпреки че фотографията на Данте и баба му бе по първите страници на всички вестници, никой тук не даваше пет пари за последната трагедия, разиграла се в Хамптън. В това предградие, населено само с говорещи испански

емигранти, никой не ми обръщаше внимание и от това се чувствах чудесно.

Изядох един сандвич със свинско и зеленчуци, след което неволно се замислих за преживелиците на Данте в килията. И за онзи остарял, уморен и вял служебен защитник. Единственото окуражаващо заключение, което ми хрумна, бе, че Данте, какъвто бе едър, нямаше да позволи на никого да се заяжда с него.

До вчера Майкъл Уокър още не се бе предал на полицията. Когато се върнах в офиса, позвъних на Лени и централата на Асошиейтед Прес, за да го попитам дали бе научил нещо ново. Докато си говорехме, през прозореца ми влетя нещо, захвърлено от улицата. Какво ставаше тук, по дяволите? Парчета от счупеното стъкло се посипаха по бюрото ми. И тогава видях пламтящата торба насред пода.

— Пак ще ти звънна, Лени! Някой току-що счупи проклетия прозорец — извиках разярено в слушалката.

Успях да потуша пламъците с пожарогасителя, но стаята вече се бе изпълнила със задушаващ жълтеникав дим. Смърдеше ужасно. Двамата с Уинго скоро открихме причината за бедствието — подпалена найлонова торба с лайна.

Мисля, че схванах посланието — някой явно ми беше много бесен. Но аз също се разбеснявах...

34.

ДЕТЕКТИВ КОНИ П. РЕЙБОРН

Съобщих на детектив Йейтс адреса на първото докладвано за днес убийство, на булевард „Макдъно“ 838. Той веднага отби от пътя и поехме с колата към центъра на Фултън. Но дори виещата до полуда сирена и ярко мигащите светлини не можеха да нарушат какофонията, обичайна за улиците в Бед-Стю в този иначе толкова приятен следобед.

Нашата раздрънкана таратайка бе удостоена само с бегли погледи от учениците, скупчени пред входа на училището. В този градски квартал воят на полицейски сирени е част от ежедневиия звуков съпровод, както цигулките и духовите инструменти в оркестъра на Нелсън Ридъл^[1].

— Джо, давай го малко по-кратко. Мога да ти се закълна, че нашият човек още ще си е на мястото, когато стигнем там.

Джо Йейтс притежаваше три много дразнещи качества, които толкова често можеш да откриеш в някой колега: неуморно желание да се шегува с всичко, изобилно покритата с коса глава и красива приятелка. Вероятно тези три неща са взаимно обвързани, ала това не ги прави по-малко дразнещи.

Йейтс не откликна на моя призив, но очевидно думите му бяха стигнали до слуховия му апарат, защото колата постепенно започна да намалява ход. Накрая той смъкна скоростта до позволената и започна да взима завоите по-плавно. Половината от айскафето ми все още бе в чашата, когато най-последно се озовахме пред шестетажната, червенееща се отдалеч тухлена сграда. Паркирахме зад двата изпреварили ни автомобила от аварийния полицейски отряд.

— Е, дядка, достатъчно кратко ли шофирах? — смигна ми Джо.

Когато се изкачихме до четвъртия етаж, всички вече бяха там — Хийкин от съдебната медицина, Николо и Харт от отдел „Убийства“, както и едно ченге от патрулиращите по улиците квартални екипи. Именно той бе разбил вратата по сигнал на съседа, който предупредил в местния участък, че отвътре се разнасяла непоносима воня на леш.

Колегите с белите ръкавици проверяваха праха по бравата, водопроводните кранове, ключовете за осветлението и дръжките на прозорците. С изключение на тях всички останали бяха длъжни да ме изчакат и да оставят сцената на местопрестъплението така, както я бяха заварили.

Никой не докосна тийнейджъра, наполовина излегнат, наполовина приседнал в леглото си. Съдейки по гадната смрад и по бледата му кожа, както и от разръфаната му от плъхове голяма обувка, бих казал, че хлапакът бе мъртъв приблизително отпреди седмица.

— Когато пристигнахте тук, този телевизор беше ли включен? — попитах аз.

— Да — отвърна Харт. Той бе по-младият от двамата детективи от отдел „Убийства“, доста неприятен подлизурко. — Не сме намалявали силата на звука, нито сме сменяли канала. Никой нищо не е докосвал, Кони.

На екрана вървеше едно от онези нескончаеми комедийни шоута. Точно в момента една мършава негърка се занасяше с друга, доста подебела. Според Хийкин тя се държеше като истеричка.

— В кофти момент ли те сварихме, Джими? Защото ако е тъй, можем да пренаредим разписанието.

— Всичко е окей, шефе.

— Сигурен ли си? Гаджето ти е адски забавно. Искам да кажа, че нашият приятел тук явно си примира по нея.

Наредих на един младок от съдебната медицина да провери за отпечатъци дистанционното към телевизора. Сетне изключих апарата и зададох най-важния въпрос:

— И така, кой е този беден несретник, изтеглил такъв лош късмет?

[1] Ридъл (1921–1985) е ръководил оркестъра, акомпанирал на прочути певци, като Ела Фицджералд, Франк Синатра, Нат Кинг Кол, Дийн Мартин, Пеги Лий и др. — Б.пр. ↑

35. РЕЙБОРН

Съществуват три качества, които намирам за особено привлекателни у приятел или колега: да страда от някакво дълбоко и непреодолимо нещастие, да е плешив — както само един мъж може да бъде, и да има съпруга, която не се увлича по секса. Сега пак трябва да повторя, че всичките тези три неща вървят заедно, ала това не ги прави по-малко приятни за мен. Любимият ми съдебен лекар, Клифърд Краус, благословен да бъде, ги притежава и трите.

Заради всичките тези негови предразполагащи качества въобще не се притеснявам, че е два пъти по-добър в професията си от всеки друг на Седемнадесета улица. И той определено го знае. Клифърд Краус преди девет години пое ръководството на моргата към управлението — една година след като станах шеф на отдел „Убийства“.

Досега ни бе известно, че хлапето, проснато в момента върху металната маса в моргата, е Майкъл Уокър, седемнадесетгодишен, от Бриджхамптън, Лонг Айланд. Беше един от тийнейджърите, обявен за издирване във връзка с трите убийства в Ийст Хамптън. До тази сутрин дори не подозирах, че в Хамптън и в Ийст Хамптън имало толкова много чернокожи, да не говорим, че не бях чул за тройното убийство. Но какво пък, аз съм само едно улично ченге от Бед-Стю.

Когато влязох, заварих Краус пред бюрото си, вторачен в екрана на своя лаптоп. Покри с шепя слушалката на телефона и ми обясни, че тъкмо разговарял със съдебния лекар към окръг Съфолк.

— Преди малко получили моя рапорт по електронната поща — продължи той, след като привърши разговора. — Сигурни са, че пистолетът, с който е убит Уокър, е бил използван при трите убийства в Хамптън през уикенда в Деня на труда.

Краус взе големия си бележник с жълти листа и ме последва, когато влязох в моргата и се приближих към масата, на която бе проснат Уокър. Използвайки като показалец една пръчка за китайска храна, той ме разходи около трупа, при това от всичките му страни.

През деветте години в тази морга Краус не бе изгубил ентузиазма си — използваше цялата си интелигентност и старателност при откриване на полезни за разследванията анатомически находки. Дори с годините ставаше все по-добър. Започна с определянето на точния размер на смъртоносния отвор и неговото местоположение; не забрави, естествено, да ме запознае и с изходното отверстие; нито пък ми спести данните за ъгъла на проникването на куршума. Прочете ми бележките си, описващи калибъра, производителя и гилзата на куршума, спретнато прибран в найлонова торбичка до масата. Не пропусна да добави, че по трите показателя оръжието и заглушителят към него вероятно са като тези, които използват полицаите в Лонг Айланд.

— Смъртта е настъпила рано сутринта на единадесети септември — заяви той. — Много рано сутринта, приблизително към четири часа. — В очите му долових леко потрепване. — Е, може да е някъде към четири и половина. Този обилен кръвоизлив и разширението на зениците му са признаци, че е спял дълбоко в момента, в който е бил прострелян.

— Дяволски начин да събудиш някого — отбелязах.

— Лично аз бих предпочел целувка от Джей Ло — вметна той.

— И така, излиза, че този Уокър не е гледал телевизионното предаване?

— Не, освен ако не е заспал при включен телевизор — рече Краус.

— Освен това открихме на дъното на килера една баскетболна шапка — замислено отбелязах аз. — Вероятно някой е тършувал там. Търсел е нещо. Тя почти не е носена и е с около три размера по-голяма от шапката, която би ставала за този младеж тук.

— Не е ли такава сегашната мода? — попита Краус.

— За джинси, палта, тениски — да, но не и за шапки. Пък и по нея няма отпечатъци от пръстите на господин Уокър. Може би, ако извадим късмет, ще се окаже, че ни е оставена за спомен от убиеца. Е, това ли е всичко, което имаш за мен, Клифи?

— Има още нещо. Последното. Плъхът, който е дъвкал голямата обувка на Уокър, е черен, норвежки, от два до три килограма, женски, бременен.

— Защо винаги попадаш на някой чернокож плъх, Краус? Защо никога не ти домъкват някой от бялата раса?

Още нещо, само за протокола. По-горното описание на жената на Клифи е пълна идиотщина. Името ѝ е Емили и тя е много мила.

36. МАРИ СКОТ

През миналата седмица същата тази съдебна зала в Ривърхед ме ужаси. Но сега беше дори по-зле. Прилоша ми.

Днес вътре *гъмжеше* от репортери, семейства и приятели на жертвите, а във въздуха витаеше нещо злокобно. Усещаше се жажда за кръв. Родителите на тримата убити младежи ме гледаха с неприкрита омраза. А пък Лусинда Уокър, майката на Майкъл — която познавах още като ученичка в гимназията „Сейнт Винсът“, ме измери с объркан поглед, който издаваше, че вече не знае какво да си мисли за мен. Болеше ме за Лусинда. Снощи се просълзих, като се замислих за нея. Дълбоко в себе си тя би трябвало да признае, че Данте не би имал повече основания да убие Майкъл, отколкото Майкъл — него, но от очите ѝ струеше такава омраза, че предпочетох да отклоня поглед. Стиснах ръката на Кларънс, а с другата си ръка напипах износената кожена подвързия на моята Библия.

Вкараха в залата Данте, с белезници, в оранжев комбинезон, за да го поведат към голата маса, само с кана с вода. Присъстващите в залата щяха да изкривят вратовете си, докато се напругаха да го огледат от глава до пети. През цялото време неспокойно помръдваха, изгаряни от нетърпение да дочакат развързката.

Суматохата още повече се усили, когато един гръмък глас обяви: „Щатът Ню Йорк срещу Данте Хейливил“. На мен поне ми прозвуча като гонг, обявяващ началото на следващия рунд в някакъв боксов мач. А мойт Данте изглеждаше толкова изплашен и тъжен, че чак сърцето ми се късаше. Изгарях от желание да скоча, да изтичам и да го прегърна, но не можех да си го позволя и това най-силно ме измъчваше.

Залата още повече се наелектризира, когато съдията се наведе към микрофона и заяви:

— Щатът Ню Йорк обвинява господин Хейливил в четири убийства първа степен. — После попита: — Какво пледира защитата?

— Невинен, Ваша чест — отговори служебният защитник на Данте.

Но все едно, че нищо не бе изрекъл. Явно никой не му повярва. Дори не го изслушаха докрай. До този миг и аз не допусках, че наистина внукът ми ще бъде осъден, ала сега вече бях убедена, че възмездието няма да го отмине.

Тълпата се интересуваше само от окръжния прокурор. Сега този мъж се обърна към съдията. Беше от бялата раса, разбира се, и толкова млад, че нищо чудно да не дооценяваше какви ги говори, да ме прости Господ.

— Ваша чест — започна обвинителят, — подсъдимият за извършване на три отвратителни престъпления прояви безпричинно пренебрежение по отношение на почитаемия съд, щом се съобщи за екзекуцията на неговия съучастник. Държа се както при разглеждането на първите три убийства, извършени със същия хладнокръвен почерк. Ето защо на щата Ню Йорк не остава друг избор, освен да потърси крайното наказание, предвидено от закона с оглед защита на неговите граждани. При този съдебен казус обвинението е задължено да прибегне до екстремната мярка и да поиска смъртна присъда.

Едва не припаднах, но не желяех да се строполя безжизнена пред всичките тези хора. Щатът Ню Йорк искаше да убие моя внук! *Господи*, колко простичко прозвуча в устата на прокурора. Щатът искаше да лиши от живот моя чудесен внук, който е невинен като твоя син, Господи, като Исус Христос. А тълпата потръпна, да, радостно *потръпна* при тези ужасяващи слова. Ако това се случваше преди петдесет години, сигурно щяха да изтръгнат Данте от стола и да го измъкнат от така наречената съдебна зала, за да го обесят на първото срещнато дърво.

Господи, помогни ми! Помогни, моля те, и на Данте в този ужасен миг, когато той така се нуждае от Тебе, мислено се помолих аз.

Погледнах към Кларънс, а после и към господин Дънлеви.

— Моля ви, помогнете му — казах му аз. — Моля ви, помогнете на Данте. Той не е убил онези момчета.

37. ТОМ

Ако никога не сте попадали в съдебна зала, от която телевизионните канали предават на живо, можете да се смятате за късметлия.

През целия ден микробуси от всички телевизии бяха паркирани отвън пред сградата на съда. Накъдето и да погледнеш, виждах някой кореспондент ревностно да разпитва свързаните с делото лица и да обсъжда разгорещено всичките доводи *за* и *против* толкова вероятната смъртна присъда. Всичко, естествено, се излъчваше на живо...

За съжаление не успях да се измъкна много бързо от съдебната зала. Присъстващите свеждаха погледи, когато се опитвах да си пробия път сред навалищата, забързан към паркинга. Стараех се да избягвам хората, които познавах, откакто се помнех.

Толкова се бях разбързал по-скоро да се добера до колата си, че малко преди да я подкарам, забелязах, че Кларънс бе успял да се настани на предната седалка.

— Те искат да го убият, Том. Той никога няма да дочака справедлива присъда. Сам видя на какво приличаше обстановката вътре.

— Кларънс, нека се срещнем довечера у дома. Ако не друго, поне ще си правим компания — тежко въздъхнах аз.

— Сега това не ми е притрябвало, Том. Тук съм само за да те помоля да станеш защитник на Данте.

— Кларънс, от година и повече кракът ми не е прекрачвал прага на съдебната зала. А на всичкото отгоре въобще не съм от именитите адвокати.

— Това е така само защото никога не си се опитал, Том. То не е като да играеш баскетбол. Ако решиш да си поразмърдаш мозъка, вярвам, че ще успееш да се справиш. Хората те *харесват*, Том. Ще *изслушат* всичко, което им наговориш.

— Само защото служебният защитник на Данте е възрастен, още не означава, че не си гледа добре работата — възразих аз. — Освен

това нали Мари лично го избра.

Кларънс поклати глава.

— Мари иска *теб*, Том. — В гласа му се прокрадна горчивина. — Тя ме помоли да те убедя... Ако те съдят за убийство, ще поискаш ли онзи тип да те представлява? Или ако синът ти попадне на скамейката на подсъдимите? Бъди докрай откровен с мен.

— Съвсем откровен съм, не мога да бъда защитник на Данте. Съжалявам, но отговорът ми е „не“.

Веднага щом тези думи се отрониха от устата ми, Кларънс отвори вратата на автомобила.

— Ти си най-голямото ми разочарование! — мрачно заяви той. — Не че трябва да съм изненадан. От години е така.

38. ТОМ

Все още разгневен, подкарах колата към къщата на брат си Джеф. Искаше ми се да си поговоря с човек, на когото можех да се доверява, докато продължавах да обмислям дали да приема предложението да бъде адвокат на Данте. На всяка цена трябваше да се видя с някой, който да ме разсее, да ми помогне да се отърся, поне за кратко, от мислите си, които ме влудяваха.

Преди десетина години моят брат Джеф купи последната къща в Манток, която все още се предлагаше на приемлива цена. Тогава му услужих със заем, по-точно прехвърлих на негово име облигациите си. Сега тази къща струваше пет пъти повече, отколкото Джеф плати тогава за нея. Но това още не означаваше, че двамата сме някакви финансови гении. Всички имоти в района, които тогава можеха да се купят, сега се оценяваха много по-скъпо. Но в случая имаше нещо много забавно: съпругата на Джеф точно тогава избра момента да го напусне, понеже — както заяви тя — „той не бил достатъчно амбициозен“. Сега Джеф и трите му деца живееха в къща, оценявана за повече от един милион долара.

Когато изостави брат ми, снаха ми Лизбет очакваше, че ще ѝ позволят да вземе със себе си Шон, Лесли и Майки. Но Джеф реши да упорства и нае Мери Уорнър — една от най-добрите адвокати по онова време, специализирани в бракоразводните дела. Мери Уорнър, с която отдавна поддържах приятелски отношения, изтъкна в съда между другото, че с изключение на разгара на футболния сезон брат ми Джеф всеки ден се прибира в дома си преди три и половина следобед. Както и че редовно води децата си в някой курорт през летните ваканции. И накрая, за всеобщо удивление, съдията присъди на Джеф попечителството над трите хлапета.

Сега Шон, най-големият син на Джеф, вече бе навършил двадесет и пет. Когато паркирах на алеята пред къщата, той беше в гаража, зает да вдига тежести. Двамата си побъбрихме за това-онова в

продължение на няколко минути, след което той отново се залови за щангите.

— И така, чичо — попита ме той между две изтласквания, — как се чувстваш като най-непопулярната личност в Манток?

— Твоят старец у дома ли е? — попитах аз, бързайки да отклоня въпроса на племенника си.

— Още не се е върнал. Остават само две седмици до първия им мач за тази година. Ще играят с отбора от Натчоуг — рече Шон.

— Е, тогава ще отида да го потърся в двора на гимназията. Трябва да си поговорим.

— Не искаш ли преди това да поседнеш за малко на скамейката, за да погледаш как тренирам?

Шон винаги ми е допадал, може би защото донякъде прилича на мен. А тъй като е първородният син в семейството, той понесе най-тежко раздялата на родителите си. На всичкото отгоре в училището го разочароваха, като не го допуснаха в отбора по вдигане на щанги. Доводът им бе, че като син на преподавателя по физкултура щял да се ползва от незаслужени привилегии, въпреки че беше роден за тежкоатлет.

През последните две години Шон се зае сериозно с вдигането на тежести. Може би искаше да изглежда по-внушителен като плажен спасител или пък само за да направи впечатление на своя старец. А сега очевидно се опитваше и на мен да приложи този номер, защото продължи да добавя тежките стоманени дискове от двата края на щангата, докато не стигна до седемдесет и два килограма от всеки край. Заедно с теглото на самата щанга общата тежест вече надхвърляше сто петдесет и осем килограма, докато самият Шон надали тежеше повече от седемдесет и седем.

— Сигурен ли си, че си готов за това? — усъмних се аз, вперил поглед в лицето му, на което бе изписана непоколебима решителност.

— Има само един начин да разбере — вгълбено изрече той.

Младия левент не само че вдигна щангата, но го направи цели дванадесет пъти. Кучият му син... Накрая зачервеното му лице грейна в тържествуваща усмивка:

— Благодаря, макар че няма за какво, чичо Том.

— Удоволствието беше мое, Шон. Ще се реванширам ли, ако те похваля пред твоя старец колко беше впечатляващ! — ентузиазирано

му предложих аз.

— Не. Само ще се размърмори, че прахосвам способностите си.

— Не се притеснявай, Шон. За нас, мъжете от рода Дънлеви, прахосването на таланта е фамилна традиция.

39. ТОМ

Това бе първото ми посещение в старата гимназия, откакто се върнах в града преди три години. Истината е, че по-скоро бих предпочел да ми извадят зъб, отколкото да се влача по срещи със съвипускниците си. Но сега, щом кракът ми стъпи върху наскоро лъснатия под на гимнастическия салон, спомените ми от онези години рукнаха спонтанно. Почти нищо не се бе променило: същите ламперии от фибростъкло покрай стените; същите дървени пейки край игрището; същата миризма на лизол... Всъщност можеше да се каже, че никак не се отвращавах от нея.

Кабинетът на Джеф беше точно над съблекалните.

Заварих го в ъгъла, оставил зелените маратонки върху металната лавица и втренчил поглед във филм за някакво състезание, който се прожектиреше върху белия екран, окачен на боядисаната в сиво стена. Черно-белите кадри и бръмченето на прожекционния апарат, както и носещите се във въздуха пращинки ме изпълниха с усещането, че съм се върнал в миналото с някаква фантастична машина на времето.

— Такъв ли е планът на играта ти, Парселс? — Джеф винаги бе боготворял Парселс^[1] и дори донякъде физически му приличаше.

— Щях да те попитам същото, драги ми братко. От това, което чух досега, подразбрах, че ти повече от мен се нуждаеш от план. За намирането на изход от ситуацията.

— Кой знае, може би имаш право...

На екрана показаха толкова силен шут, като че ли топката завинаги ще остане да лети във въздуха. Или пък поне на мен така ми се стори.

— Джеф, единственото, в което съм съгрешил, е, че помогнах да убедим едно изплашено хлапе да се предаде в полицията — казах аз. Но не му споменах, че искаха от мен да представлявам това хлапе като негов съдебен защитник. И че вече обмислях дали да приема.

— А какво ще кажеш за Уалко, Рочи и Фейфър? Не смяташ ли, че и те са били изплашени? Не разбирам с какво си се захванал, Том —

смръщи вежди брат ми.

— Сигурно всичко тръгна от срещата ми с бабата на Данте. Съвсем различно е да видиш къде живеят, как преживяват... О, да, и още една малка подробност: хлапето не е извършило това, в което го обвиняват.

Джеф май не слушаше какво му говорех. Може би защото в момента бе зает с изключването на прожекционния апарат.

— Нека да си остане между нас двамата — рече той, — но макар сезонът още да не е започнал, на мен ми дойде до гуша от футбол. Хайде да пийнем по бира, братко.

— Ето това се казва план — усмигнах се аз.

Но Джеф не отвърна на усмивката ми.

[1] Дуейн Чарлс Парселс, признат за най-добрия старши треньор в Лигата за американски футбол; треньор на „Ню Йорк Джайънтс“, „Ню Йорк Джетс“ и „Далас Каубойс“. — Б.пр. ↑

40. ТОМ

Петнадесет минути по-късно Джеф спря пикапа си в Амагенсет и го паркира край бара на Маккендрик. В сряда вечерта тъкмо този бар бе пълнен с местни хора. Но предположих, че тъкмо това бе идеята. Или планът. Да се помиря с местните?

Влязохме през задната врата и заехме местата в едно от сепаретата край масата за билиард, така че само след минута вътре се възцари напрегната тишина.

След като Джеф се увери, че всички посетители разбраха за нашето появяване, ме изпрати до бара да донеса бирите. Искаше да провери как ще се държа, дали ще мога да доловя омразата, с която ме посрещнаха.

Чъки Уоткинс, един шантав ирландец, общ работник, който от време на време се хващаше да свърши нещо на Уалко, сега седеше край билиардната маса. Минах покрай нея на път към бара.

— Да не би да те е страх да дойдеш тук без закрилата на футболния треньор? — подкачи ме той за брат ми.

— Кев — казах аз на бармана Кевин, без да обръщам внимание на заяждането на Чъки Уоткинс, — ще ми напълниш ли една кана от наливната бира, когато имаш възможност?

— *Когато имаш възможност, Кев* — подигравателно ме изимитира Пит Заканино, заврян в тъгъла на бара.

Впрочем само преди седмица всички от присъстващите тук мъже ме приемаха съвсем свойски и се отнасяха с мен подчертано дружелюбно.

Кевин, който винаги се е държал като много добро момче, ми подаде каната с наливната бира и двете празни халби. Обърнах се, за да се отправя към нашата маса, когато Мартел, друг мой стар приятел от квартала, протегна крак на пода. Аз се препънах и разлях бирата. От единия до другия край на бара изригнаха залпове от дружен смях.

— Всичко наред ли е, Том? — провикна се Джеф от сепарето в дъното.

Преди седмица, с или без Джеф, аз бих стоварил тежката, почти пълна кана върху черепа на Мартел само за да видя какво ще последва.

— Няма проблеми, Джеф — провикнах се аз, за да го успокоя. — Май че поразлях малко от нашата бира, но веднага ще се върна на бара и ще попитам Кев дали ще бъде така любезен да ни я долее.

Щом най-после се настаних в сепарето, Джеф отпи една яка глътка и ми рече:

— Добре дошъл в новия живот, приятел.

Досещах се какво искаше Джеф от мен и го обичах заради това. Но поради някаква глупава причина все още не можех да се успокоя. На третата бира обаче се надигнах, отидох до джубокса и изтръгнах щепсела насред оглушителния рок на Ролинг Стоунс. А сетне му дръпнах следната реч пред смълчаното множество, както си бях с халбата с бира в ръка:

— Радвам се, че всички вие, белокожи, сте се сбрали тук тази вечер, защото имам нещо да ви съобщя. Както несъмнено вече знаете, аз помогнах да убедим Данте Хейливил да се предаде в полицията. По време на този процес аз опознах него и баба му Мари. И знаете ли какво? Аз ги харесвам и много им се възхищавам! Затова, както и заради други причини, реших да го представлявам в съда. Ще стана защитник на Данте Хейливил и като негов адвокат ще сторя всичко, което мога, за да го оправдаят. Много ви благодаря за вниманието. Пожелавам ви да се приберете по домовете си по живо, по здраво. Лека нощ.

Само след две-три секунди Чъки Уоткинс и Мартел се насочиха към мен. В този миг нещо в мен се пречупи и отново се появи онзи Том Дънлеви, който повечето от тези приятели много добре познаваха. Скочих от стола и мълниеносно цапардосах Чъки в лицето с тежката халба. Той рухна на пода като отсечено дърво и не помръдна. Сигурно му бях счупил носа. А можеше да се окаже и нещо още по-лошо.

— Е, хайде де! — креснах в лицето на Мартел, но той отстъпи и се отдръпна от мен. Може и да не бях надарен с адски високия ръст на Данте Хейливил, но все пак се извисявах на метър и деветдесет и тежах към осемдесет и девет килограма. А освен това знаех как да раздавам съкрушително тежки юмручни удари.

— Хайде! Всички! — разкрещях се на останалите страхливци в бара. — Покажете ми какво можете! Няма ли някой желаещ?

Но само Джеф пристъпи към мен. Прегърна ме с яката си ръка и ме избута към задната врата.

— Все същият стар Томи — промърмори снизходително той, след като се озовахме в неговия пикап. — Същата луда глава си...

Взирах се втренчено през предното стъкло, все още страшно разгневен, докато Джеф настъпи педала за газта и с рев напуснахме паркинга.

— Въобще не съм същият — възразих. — Вече съм улегнал.

41. ТОМ

На следващия ден посещениято ми в предварителния арест в Ривърхед започна с това, че оставих портфейла си, часовника и връзката с ключовете в малкото метално шкафче. Заклучих го и преминах през редицата от тежки стоманени врати с още по-тежки метални греди по тях. Всяка се захлопваше с трясък зад гърба ми, щом пристъпвах към следващата.

Разликата между живота на посетителя в затвора и битието на тези, които бяха обречени да останат вътре, е толкова поразителна, че чак тръпки могат да те побият и костите ти да се вледенят. Все едно да прекрачиш от царството на живите в царството на мъртвите. Или да прекараш един ден в *деветия кръг на ада*.

Отдясно един дълъг, внушаващ пълна безнадеждност коридор водеше към различните крила на пренаселения затвор. Вътре имаше хиляда и петстотин затворнически нара.

Поведоха ме наляво към приличащите на кафези, оградени отвън с телени решетки стаички, предназначени за свижданията между затворниците и техните близки. Или за срещите със защитниците им.

Зачаках търпеливо в една от тях, докато не въведоха Данте. Беше тук не повече от седмица, а вече бе започнал да се променя. Сега ми се стори много по-затворен, по-свит в себе си. Нито веднъж не се усмихна.

Но все пак стисна здраво ръката ми и ме удари приятелски в гърдите, след което рече:

— Хубаво е, че още мога да се виждам с теб, Том. За мен това означава много.

— И за мен, Данте — кимнах аз, изненадващо трогнат от поздрава му. — А сега трябва да се заемаме за работа.

— И Кларънс ми каза същото.

Едва сега неговата двеставатова усмивка грейна на лицето му.

„Не, хлапето не може да е убиец. Всеки би могъл да се увери в това само щом го зърне. Дори и тукашните полицаи“, помислих си,

вгледан в лъчезарните му очи.

Наистина жадувах да се заловя за работа. Когато посегнах към новите, още неразтворени бележници и кутията с моливи, се почувствах като в първия ден от следването ми в юридическия факултет.

— Като оставим настрана това, че приемам всичко казано от теб с пълно доверие — заговорих аз, — днешната ни среща ще прилича на първата, в онази стая с двамата детективи. Защото отново и отново ще ни се налага да се връщаме към случилото се през онзи ден. И няма да престанем, докато не избистрим дори и най-малката подробност. Всичко, което успееш да си спомниш, трябва да влезе в тези бележници.

Като начало го задължих да ми разкаже всичко, което си спомняше за Кевин Следж, Гари Маккъли и Дейв Бонд — тримата други негови съотборници в баскетболния мач от онзи следобед. Той ми обясни къде живеят, какво работят, къде се мотаят през свободното си време. Даде ми и номерата на мобилните им телефони, след което ме посъветва как да се добера до всеки от тях, ако се опитват да избягват срещите с мен.

— Всички те са замесени в едно или друго — обясни Данте, — но без някакво мое участие. Маккъли е с изпитателен срок заради дрогата, а пък Бонд излежа десет месеца тук за въоръжен грабеж. Но истинският гангстер сред нас е Кевин, който обаче нито ден не е бил в затвора.

— И как реагираха те, когато Майкъл извади пистолета? — попитах аз.

— Помислиха си, че ще стане нещо много лошо. Дори и Кевин.

Заговорихме за всичко, което се бе случило в нощта на убийствата. За съжаление точно тогава баба му била на гости на някакви свои роднини в Бруклин, та той не успял да се види с нея нито преди, нито след стрелбата. Данте ми се закле, че не е знаел къде се е укривал Майкъл Уокър.

Бях забравил колко досадни могат да бъдат разпитите като този. Харщайн, моят професор в „Сейнт Джон“, имаше навика да повтаря, че всичко се свежда до търпението. „Задникът ти трябва да залепне за стола“, учеше ни той. Само така може да принудиш разпитвания да си припомни всичко по случая. Да го притискаш отново и отново, да не се

уморяваш да го затрупваш с въпроси, пак и пак да преравяш поредицата от събития, докато най-накрая се сдобиеш с няколко трохи от сведения, които по всяка вероятност после ще се окажат почти безполезни.

А сега всичко ми се струваше двойно по-мъчително, защото Данте и аз трябваше да се справим с това изпитание, без да можем да си позволим дори по чаша кафе.

Продължихме да се ровим в спомените му, като наблягахме на това, което той и Майкъл Уокър бяха чули или забелязали, когато бяха пристигнали там в онази нощ за срещата с Фейфър. Именно тези няколко минути бяха ключът към всичко, затова не преставах да притискам Данте за повече подробности. Но чак в края на третия рунд той си спомни, че усетил мириса на някаква пура. „Е, какво пък, и това може да се окаже от полза“, отбелязах мислено.

Насред четвъртия рунд той престана да крачи напред-назад, върна се на стола си и седна. Стойката му внезапно стана някак по-напрегната, преди да изрече:

— Имаше и един тип на скамейката.

Внезапно и аз изопнах гръб.

— Искаш да кажеш, че още някой е бил там ли? — погледнах го изненадан.

— Помниш ли онази скамейка откъм далечния край на игрището? Когато пристигнахме, заварихме един тип да спи на нея. А само пет минути по-късно, когато пак минахме покрай същата тази скамейка, вече нямаше и следа от него.

— Сигурен ли си, Данте? Това може да се окаже много важно обстоятелство при разследването.

— Напълно. Беше някакъв тип, който приличаше на мексиканец. Или пък може би на колумбиец. Около тридесетте, с дълга черна коса, отзад вързана на конска опашка.

42. ТОМ

Пура. Може да е била пурата на един от убийците...

И онзи тип от скамейката...

„Следователно е възможно още някой да е присъствал на местопрестъплението, който ще може да потвърди или да добави нови моменти към версията на Данте. А може и да е видял как са били убити тримата младежи“, помислих си с тайна надежда. След което заключих, че и двете толкова важни нишки трябва да бъдат проследени. Но преди това се налагаше да свърша нещо друго. Затова на следващата сутрин, когато вратите на вагона на метрото се разтвориха на станцията на Таймс Скуеър, аз бях един от петстотинте ранобудници, които се втурнаха да се настанят на четиристотинте места във влаковата композиция.

Присъщата ми бързина в крачките, която навремето ми позволи да бъда приет в Ен Би Ей, сега ми помогна да се намърдам чевръсто във вагона. Докато влакът прекосяваше светкавично онази четвърт миля, която оставаше до Гранд Сентръл, аз вече изцяло бях обзет от тревогата си за това, което ме очакваше. Иначе по нищо не се различавах от всичките тези хора наоколо, забързани към работните си места в центъра на Ню Йорк. Нали и аз имах работа. Защо да не съм един от стотиците бързаци сутрин рано към работното си място? За бога, та днес дори се издокарах в костюм! При това грижливо изгладен.

При приближаването на спирката суматохата отново се възобнови. Сега обаче потокът от работещи граждани се устреми нагоре към Четиридесет и втора улица. Пътьом пуснах един долар в калъфа на тропета на един уличен музикант, след което продължих в източна посока, за да се изправа след малко пред мраморната фасада на Трето авеню номер 461: подходящо подбраната по внушителност главна квартира на една от най-почитаните юридически агенции — „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“.

Преди да се изнервя съвсем, успях да се напъхам през вратите с бляскави месингови орнаменти, след което взех асансьора до тридесет и четвъртия етаж.

И тук налетях на нещо, което всяваше у посетителите не по-малък страх от стените, обграждащи в непристъпен пръстен затвора в Ривърхед. Вместо бетон и бодлива тел тук всичко бе облицовано с полиран махагон. И то в такова изобилие, че сигурно е бил доставен с цял танкер от тропическите гори и за издигането му до този висок етаж е бил необходим някакъв гигантски кран, достигащ до облаците.

Зад вратата не ме посрещна въоръжен до зъби страж, а рецепционистката на фирмата. Тази ослепителна блондинка бе въоръжена само със слушалки с микрофон и донякъде приличаше на киборг от фантастичен филм.

— Добро утро. Тук съм, за да се видя с Кейт Костело — обявих аз.

— Имате ли уговорена среща?

— Не.

— А тя очаква ли ви?

— Аз съм неин приятел.

За рецепционистката това бе равносилно на отговор „не ме очаква“. А може би и на нещо по-лошо.

Блондинката ми даде знак да се отдръпна към коженото канапе. Приседнах и през следващите двадесет минути се потих от притеснение, въпреки че канапето под мен сигурно струваше към тридесет хиляди долара. Снощи идеята да се появя тук неканен ми се струваше гениална и по време на тричасовото пътуване с влака от Манток увереността ми нито за миг не ме напусна. Е, поне не съвсем.

Но нито остроумните разговори със себе си, нито репетирането уж на шега на това, което си бях подготвил да кажа, не ми помогнаха да се отърся от напрежението в този решителен миг. Ето, Кейт вече крачеше право към мен и ниските ѝ токчета хладно отекваха по мраморния под.

Попитах се дали самата тя се досеща, че нейният делови, строго официален тъмносин костюм никак не изпълнява предназначението си да прикрива красотата ѝ. Но кой ли го бе грижа за това?

— Какво правиш тук? — попита ме тя, преди да успея да продумам.

Усетих, че съм се запътил обратно към пропастта, която зейна в отношенията ни преди десет години.

— Нуждая се от помощта ти при защитата на Данте Хейливил в съда — бързо изрекох аз.

Това бе моментът, в който — според моите очаквания — Кейт би трябвало да ме покани в кабинета си. Но тя само ме прониза с леден поглед. Затова трябваше да изложа искането си направо там, в коридора. Бях лаконичен, поне доколкото можех да си го позволя. Това, което ѝ казах, на мен поне ми звучеше съвсем смислено, но нямах представа как ще бъде прието. Втренчих се в ясните ѝ сини очи, но нищо не успях да прочета в тях. А когато напълно спрях да дишам, тя ме отрязва без всякакво предисловие.

— Том — изрече Кейт, — никога повече не идвай тук.

После се извърна и пое нататък по коридора. Отекването на токетата ѝ прозвуча още по-смразяващо от преди. Въобще не се обърна назад.

43. КЕЙТ

Побързах да потърся спасение в кабинета си — моето надеждно убежище — от напълно неочакваното нашествие на Том Дънлеви. Кабинетът ми е само една стая, но работя в нея едва от един месец и елегантната мебелировка и удивителната гледка към Ийст Ривър все още оказват голямо влияние над мен. Почувствах го още в мига, когато прекрачих прага.

От девет вечерта вчера в компютъра ми бяха постъпили тридесет и един имейла. Осем от тях се отнасяха до писмото за онзи корпоративен съдебен иск, което снощи бях изпратила до Министерството на правосъдието за случая с *Пиксмен Ентъртейнмънт*. Нашият клиент *Уотърмарк Инкорпорейтид* бе възприел новото лого на *Пиксмен* като очебийно сходно с фирмения знак на един от неговите филиали. В писмото си аз обвинявах *Пиксмен*, че нарушават закона за търговските марки и намеквах за наказателни юридически действия, включително и евентуално замразяване на приходите на *Пиксмен* за последните четиринадесет месеца.

В един имейл, изпратен в три часа и четиридесет и три минути през нощта юридическият консултант на *Пиксмен* ме уведомяваше, че въпросното спорно лого по спешност било отстранено от всичките предстоящи проекти на компанията. В друг имейл, съставен от юридическия консултант на *Уотърмарк Инкорпорейтид*, се изразяваше задоволството от толкова бързо постигнатото споразумение. Едновременно с това се споменаваха и за благодарността на компанията към своевременната ми и компетентна намеса. Един от най-честите похвати в моята професия е заплашването на нарушителите на законите със страховито възмездие.

Около дузина от останалите имейли се отнасяха до неблагоприятните последици от смущаваща статия в „Американски юрист“ за модерната напоследък тенденция да се издигат жени на водещи постове в юридическата йерархия. Имаше немало имейли от

агенциите за подбор на кадри известни като „ловци на глави“, защото се опитваха да привличат изтъкнати специалисти за компаниите, ангажирани като техни клиенти. Но най-интересен бе имейлът на президента на Колумбийския университет, с който канцеларията на деканата се интересуваха дали ще намеря време да помогна на комисията, съставена за избора на новия декан на юридическия факултет. „Да, непременно ще намеря време за тази комисия“, помислих си.

Точно в 9 часа в кабинета ми се появи Мичъл Сусер. Трябваше да обсъдим предстоящото предварително съдебно гледане на иска срещу Франклин Улф — бивш старши съдружник в „Кредит Меркантайл“. Той вече бе осъден веднъж, като делото бе възложено на един от нашите старши съдружници, но последва обжалването и сега искаха аз да се заема с него.

— Отпусни се, Мич — опитах се да го успокоя аз, макар без особен успех.

Мичъл Сусер наскоро бе нает в нашата юридическа агенция „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“. Току-що се бе дипломирал в юридическия факултет в Харвард. Сега той забързано препрочиташе протоколите от съдебните заседания.

— Франклин Улф — започна Мичъл — е посветил много от времето си на неразрешена от закона дейност, така че съдебното преследване срещу него съвсем не е лишено от основание, както той се старае да изтъкне. Това ще му коства загуба на доверие. Още отсега почти със сигурност може да се твърди, че той няма да спечели обжалването. Според мен второто гледане на делото е чудесна възможност за нас да докажем правотата си.

Тъкмо се бяхме впуснали в подробностите около стратегията на нашата защита, с която да спечелим изгодно предварително извънсъдебно споразумение, когато Тони Рийд напъха през вратата посивялата си глава. Същият онзи Рийд от „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“. Зад него се появи Рандъл Кейн, може би най-скъпоценният клиент на нашата агенция.

— Имаш ли една свободна минута, Кейт? — попита реторично Рийд.

Мичъл Сусер припряно прибра книгата си и на бърза ръка напусна кабинета ми. Тони Рийд и Рандъл Кейн се настаняха на

столовете в другия край на кабинета ми.

— Ти, разбира се, се познаваш с Ранди, нали, Кейт?

Дори не бе необходимо да се познавам лично с Кейн, след като прекрасно знаех кой е той. Докато бе зает с утвърждаването на своята „Банкрофт Субсидиърис“ като една от най-бързо разрастващите се корпорации в света, Кейн неусетно се превърна в нещо като икона за желаещите да преуспеят в бизнеса. Той беше самото възплъщение на превъзходния и непоколебимо стремящ се към успех главен изпълнителен директор. С предложение, надраскано върху салфетка, наскоро един колега от другия отдел му осигури аванс от цели шест милиона долара за книга, посветена на преуспяването в съвременния бизнес.

Но докато Тони Рийд обясняваше всичките подробности по казуса със задължителната за случая напрегната интонация, аз не можех да се отърся от тревожното предчувствие, че всичките ни усилия могат да се окажат изложени на огромен риск. И то въпреки старателната подготовка и стремежа всичко да бъде изпитано до съвършенство. Противниковата страна обвиняваше корпорацията „Банкрофт Субсидиърис“ в толериране на работна среда, изпълнена с враждебност спрямо представителките на нежния пол. Дори ги представяха като модел за масови изяви на сексуално насилие на работното място. В обвинителния акт директно се цитираше Рандъл Кейн като главния виновник за това непростимо прегрешение.

— Знам, че няма нужда да ти го казвам, Кейт — продължи Тони Рийд, — че този опортюнистичен съдебен процес не е нищо друго, освен завоалирано изнудване.

Съдейки по опита си от сблъсъците си с първокласни юристи, това навярно бе истина. Обиграните адвокати, специализирали се във водене на дела за обезщетение, си набеязват жертвата, подготвят съдебно дело, а след това хвърлят мрежите, за да я уловят.

— Няма да се хвана на тази въдица, Кейт — категорично заяви Кейн. — Това са пълни дивотии! Трима от осемте старши вицепрезиденти на „Банкрофт Субсидиърис“ са жени, а съпругата ми е сред основателите на компанията. Сбъркали са адреса. Ако се наложи, ще ги съдя до последния си дъх.

— Не ми се вярва да се стигне чак дотам — уверих го аз, — но ви уверявам, че отговорът ни ще бъде агресивен.

— Обзалагам се, че ще е такъв! — присъедини се Рандъл Кейн.

Остатъкът от деня бе зает от кратки съвещания, делови срещи и събиране на всички сътрудници в заседателната зала. В столовата на агенцията за обяд предлагаха любимата салата на шефа, а за вечеря — суши. В единадесет вечерта, когато най-последно угасих осветлението в кабинета си, десетки мои колеги още не бяха напуснали работните си места.

Падането на нощта успокои нервите ми, но и ми напомни, че бях прахосала още един скъпоценен ден в досадни професионални задължения. Затова реших да се поразтъпча, преди да хвана някое такси.

Още не бях извървяла и десетина метра към вече опустялото Парк авеню, когато една висока фигура ненадейно изникна сред сенките, падащи върху малката каменна площадка край офиса на нашата агенция.

44. КЕЙТ

С твърда стъпка мъжът забърза към мен, но спря, преди да стигне до осветения тротоар.

— Дълъг ден, а? — попита той.

Беше Том!

— Откога стоиш тук? — ядосах се аз.

— Не помня вече. Нали знаеш, че не ме биваше по математика.

Бях шокирана да го видя отново... Но колкото и да мразех да си го призная — наистина останах дълбоко, искрено впечатлена от постъпката му. Томи винаги е бил така очарователен, че чак дъхът ти секва, ала никога, абсолютно никога досега не съм и предполагала, че е способен да чака на някаква каменна скамейка в продължение на цели единадесет часа. По дяволите, та нали един от проблемите между нас двамата още оттогава беше, че никога не можех да бъда сигурна на какво е способен Том Дънлеви.

— Кейт, трябва да ме изслушаш. Мога ли да те почерпя едно питие? — Вече стигнахме до стълба с уличните лампи и това ми помогна да забележа колко е изтерзан. Гледаше ме умолително. — Въпросът е на живот и смърт. Е, на теб това може да ти звучи убедително, но не и за Данте Хейливил.

— Да изпием по чаша кафе — съгласих се аз.

— Наистина ли? Това е най-добрият подарък, който съм получавал от десет години насам! — възкликна той ободрен.

Най-малко предразполагащото към интимничене заведение, за което успях да се сетя в суматохата, бе кафенето от веригата „Старбъкс“ зад ъгъла. Заведох Том в него. Той погълна кифлата си само на три-четири залька, а бутилката с минерална вода пресуши на една глътка.

— Кейт, ето каква е историята ми, която тази сутрин нямах възможност да ти разкажа — започна напрегнато Том. — През целия си живот Данте Хейливил никога не е видял нищо хубаво. Баща му бил наръган с нож пред очите му, когато Данте бил само на дванадесет

години. Представяш ли си как момчето е гледало баща му да издъхва от загуба на кръв наред улицата, защото от най-близката болница не успели веднага да изпратят линейка до Крайбрежния път? Майка му била отчаяна наркоманка, проститутка, пияница и крадла, по-добре въобще да я нямало. Непрекъснато влизала и излизала от затвора, още преди баща му да умре. И как Данте се справял с всичко това? Оказа се, че притежава страхотен талант, който може да го измъкне от неговия мизерен свят и така да помогне на цялото си семейство. Той играе страхотно баскетбол.

— Звучи ми познато... — кимнах скептично аз.

— Искам да кажа, че Данте Хейливил *наистина* може да играе, Кейт. При това с класа, съвсем различна от моята. По-скоро с класата на Майкъл Джордан или Меджик Джонсън. Вече се утвърди като най-добрия играч от всичките училища в страната. С лекота се е справял с всевъзможни тестове и още от гимназията е можел да постъпи в професионалната лига, но не го сторил от уважение към баба си Мари. Обещал й, че първо ще влезе в колеж. Но преди три седмици го обвиниха за четири убийства, с които той няма нищо общо, Кейт. И сега щатът Ню Йорк ще му наложи смъртна присъда. Най-малкото, което заслужава, е един способен адвокат.

— Ами ти?

— И двамата знаем, че не съм велик адвокат. Когато съм във форма, съм сносен професионалист, който си скъсва задника от работа. Но Данте се нуждае от една блестяща адвокатка, която да си скъсва задника от работа.

Погледнах го удивено, но той побърза да ме успокои:

— Кейт, изразих се образно.

Това бе ловък ход. Явно Том не си бе губил времето през тези единадесет часа, докато бе седял на онази скамейка. Но не биваше да мисля за това. Копелето бе способно да очарова дори и птичките, накацали по клоните на дърветата. Аз обаче няма да падна в мрежите му. Не и *втори път*! Светът е толкова голям, може да си намери друг балама.

— Съжалявам, не мога да го направя. Но те съветвам да продължаваш да си скъсваш задника — резултатите може и да те изненадат. — Сега той ме погледна удивено, а аз побързах да го успокоя: — Том, изразих се образно. И благодаря за кафето.

45. ТОМ

Определено се бях набъркал до шия в случая с Данте и затова отново се озовах в центъра на вниманието.

И понеже нито Луси, нито хората в сладкарницата в Манток повече искаха да слушат моите истории, с преданото ми куче се видяхме принудени да внесем корекции в традиционната сутрешна програма. Между впрочем Уинго е кръстен на великия резервен играч от „Никс“ Хартхорн Натаниъл Уинго, но отговаря на всичко, съдържащо в себе си думата „уинг“^[1]. Затова решихме да започваме работния ден с посещение в онова ресторантче, чийто собственик бе някакъв емигрант от Хондурас. Там поне никой не знаеше имената ни. Сега си седях самотен на една от масите отвън, на три метра от шосе 27, и се опитвах да си представя как няма да позволя на щата Ню Йорк да ексукутира един невинен младок.

Вече сериозно се бях заел със случая на Данте Хейливил. Дните ми се нижеха като в мъгла и приключваха чак когато заспивах върху бележките си по делото. Такъв съм си — отдавам се изцяло на това, с което съм се заел, пък и съм си малко налудничав.

И така, седях си сред меката светлина на тази октомврийска утрин, загледан в потока от коли и камиони, устремени на запад по шосе 27, само на три метра от мен. Бях прекалено обсебен от мислите си, за да може нещо да отвлече вниманието ми. Когато Данте се поразрови в паметта си и ми съобщи за онзи тип на скамейката, той не подозираше каква изкусителна следа ми бе подхвърлил. Но нямаше да бъде лесно да я проследя докрай.

Ако имаше някой, който би могъл да подкрепи версията на Данте за събитията или да е видял истинските убийци, то щатът Ню Йорк щеше да бъде принуден да оттегли обвинението си. Само че засега разполагах единствено с някакво смътно описание, а за името на свидетеля въобще и не ставаше дума.

Може би Артис Лафонтен — дилър на дрога, сводник или каквото и да е там — бе останал край баскетболното игрище

достатъчно дълго, за да види пристигането на този тип. Но представа си нямах как да се свържа с Артис. В полицията може би щяха да успеят да го открият сред техните бази данни, но мразех да ходя там, освен ако не съм задължен на всяка цена да го сторя.

И докато продължавах да се наливам с кафе, покрай мен профуча един жълт симпатичен фолксваген. „Жълтото днес е на мода“, казах си аз, което пък машинално насочи мислите ми към жълтата като канарче открита спортна кола на Артис.

Няма много места, където човек може да си купи ферари за четиристотин хиляди долара, нали?

Вдигнах мобилния си телефон и се впуснах в издирване. От местния автосалон в Хемистед ме прехвърлиха към някаква екзотична компания за продажба на автомобили на Единадесето авеню в Манхатън. Оттам пък ме препратиха в автосалона в Гринуич, в щата Кънектикът.

След два часа, все още в моя „офис“ на открито онзи, който бе в абсолютно непосредствена близост до шосе 27, аз вече разговарях с Бри Елизабет Педи. Тази дама се оказа топ продавачката на автосалона „Маями Ауто Импориъм“ в Саут Бийч.

— Разбира се, че познавам Артис. Той уреди децата ми в колежа.

Успях да убедя Педи да му позвъни и само след две-три минути той бе на другия край на линията. Но гласът му прозвуча по-хладно, отколкото бях очаквал.

— Ако се обаждаш за онази нощ на баскетболното игрище, веднага ти казвам, че не съм бил там.

— Артис, ако трябваше, щях да те призова като свидетел... — започнах отдалече аз.

— Но първо ще трябва да ме откриеш! — прекъсна ме той.

— Данте го очаква смъртна присъда. Знаеш ли нещо, което не си казал?

— Не познаваш Локо. Готов съм на всичко, само и само да не свидетелствам срещу него. Но ако вече си проумял, че *аз не съм бил там*, тогава може би ще успея да ти помогна.

Описах му младежа, който е лежал на скамейката, и се оказа, че Артис е съвсем наясно за кого става дума.

— Трябва ти значи Мани Родригес — отсече накрая той. — Както всеки друг на неговата възраст, и той се натиска да стане рапър.

Каза ми, че работел за някаква невзрачна фирма с гръмкото име „Колд Граунд Инкорпорейтед“. Обзалагам се, че я има в телефонния указател.

[1] Името на кучето е Wingo, близко по звучене до „крило“ — wing (англ.). — Б.пр. ↑

46. ТОМ

И така, ето ме вече на детективското поприще, макар и само като аматьор. Трябваше да се върна в Манхатън, понеже се оказа, че въпросната компания „Колд Граунд Инкорпорейтед“ се намира малко преди Юниън скуеър — в една толкова стара и порутена сграда, че чак страх да те хване, преди да се осмелиш да пристъпиш вътре.

Асансьорът, целият в огледала, ме отведе на седмия етаж, където една дебела линия, очертана на стената и завършваща със стрелка, ме насочи към съседния коридор. Беше боядисан в жълто, но с черни орнаменти по ръбовете на стените. Докато крачех по него, ме съпровождаше силната миризма на цигари с марихуана.

Зад последната врата вляво заварих неголямо студио за записи на хип-хоп парчета. Въпреки невероятната теснотия там се развиваше трескава дейност, едва ли не в индустриални мащаби. Това, което някога навярно е било скромна всекидневна на едностаен апартамент, сега бе превърнато в студио за звукозаписи.

Зад стъклената звукоизолираща преграда видях един хлапак, с още бебешко лице, нахлупил върху отдавна невчесваната си коса чисто нова шапка с емблемата на „Янките“. Той ритмично редеше римувани слова пред един месингов микрофон:

*„Завинаги го приспах,
а сетне се скатах
без следа от туй,
що сторих аз.
Да ме докопат е по-трудно,
отколкото да открият димящ още пищов.“*

Творецът надали имаше навършени седемнадесет години. Нито пък неговата спътница, настанила се удобно върху дивана в ъгъла от другата страна на стъклената преграда. Тя дундуркаше в скута си дете,

облечено досущ като невръстния си татко, включително и накривената шапчица и мъничките му маратонки „Найк“, в ретро стил. Наоколо се мотаеха още дузина тийнейджъри, доста издължени на ръст. Всички те ми се сториха като типични екземпляри от тяхното поколение.

Но кой бе тук главният? Никой не изглеждаше като шеф, да не говорим, че нямаше и помен от секретарка. Че то всъщност липсваше дори и бюро за нея.

— Мани тъкмо завършва дублите — рече ми една висока жена, която всички тук наричаха Ерика. Тя ми посочи с кимване слабичкото като антена хлапе с черна коса, прихваната на опашка, което мярнах в задната стаичка.

В ръцете му видях купчина от някакви пакети, приличащи на кутиите за доставки на пица.

— Ще ги нося в другото студио — обясни ми той, докато забързано се насочи към външната врата. — Хайде, да тръгваме! По пътя ще поговорим.

В маршрутното такси Мани Родригес започна да ми описва перипетиите на живота си:

— Роден съм в Хавана — започна той. — Баща ми беше лекар. Доста добър, което в Куба означава, че печелеше към стотина долара месечно. Една сутрин, след обилна закуска, седнах в една триметрова рибарска лодка, отблъснах я от кея и потеглих. След двадесетина часа едва не се удавих, докато плавах към едно място на брега, на осемдесет километра южно от Маями. Носех на ръката си този часовник. Бях се заканил — ако ще се мре, по-добре да е в Щатите!

След три години Мани се видял принуден да се прости с мечтата си да стане кубинският Еминем.

— Аз съм голям загубеняк, но най-лошото е, че и другите го знаят — побърза да се охарактеризира той.

Подозирах, че ми губеше времето с тези приказки, понеже се притесняваше защо го търся. Затова побързах да му обясня целта на посещенията ми. Щом стигнахме до Западна двадесет и първа улица пред кметството на Челси, той остави кутиите със записите в другото студио. То също се помещаваше в тесен апартамент в една от близките сгради.

— Няма да върша това дълго — обясни ми Мани.

Предложих да му взема нещо за обяд, докато го чакам в ресторанта „Емпайър Дайнър“ на ъгъла с Трето авеню. Седнах на маса с черна лакировка, с изглед към авенюто.

— И така, каква ти беше фирмата? — запита Мани, след като пристигна по-късно и даде поръчката си.

— Не съм от фирма, Мани. Аз съм адвокат и представлявам в съда Данте Хейливил. Той е обвинен несправедливо в убийството на онези трима младежи край имението на Т. Смити Уилсън в Ийст Хамптън. Знам, че си бил там в онази нощ. Надявам се да ми събщиш нещо, което може да помогне на Данте да се размине със смъртната присъда.

Може би Мани остана силно разочарован от това, че не съм търсач на млади музикални таланти, опитващ се да склучи с него някаква страхотна сделка, но поне не го показа. Само ме измери с преценяващ поглед, сякаш се двоумеше какво точно от видяното в онази нощ да сподели с мен.

— Ти си баскетболист! — ненадейно възкликна той. — Виждал съм те. Беше от професионалистите.

— Точно така. Но само за десетина минути — усмигнах се горчиво.

— Имаш ли касетофон, за да запишеш разговора? — полюбопитства Мани.

— Не, но си нося бележника. Ще запиша внимателно всичко, което ще ми разкажеш.

— Добре — съгласи се той. — Но първо трябва да се отбия до тоалетната. А после може да ти опиша цялата история, така че да се опитаме да помогнем на онзи висок чернокож младеж.

Отворих бележника си и на бърза ръка скицирах най-важните си въпроси, които исках да му задам. „Стой спокоен, казах си аз, и го изслушай внимателно.“

Бях зает да преглеждам записките си, докато чаках Мани, когато келнерът донесе поръчката. Обърнах се и погледнах към тоалетната — вратата ѝ зееше широко отворена.

Моментално скочих от стола си и изтърчах на тротоара като ужилен.

Тъкмо навреме, за да видя как Мани Родригес се качваше в спрялото такси, което след секунди пое с пълна газ по Трето авеню.

Хлапакът се извърна и на раздяла мило ми размаха среден пръст през задното стъкло.

47. ЛОКО

Откъм залива в Ийст Хамптън има един малък каменист плаж, където всяка неделя следобед се събираха доминиканци, еквадорци и костариканци, за да играят волейбол. През цялата седмица, в продължение на седемдесет работни часа, те подстригват тревата по моравите пред къщите, подкастрят живите плетове около тях и чистят басейните. Всеки делник, късно вечер, се прибират преуморени по домовете си, по-точно в къщурките край фермите в околността. Отдалеч тези къщи може да изглеждат съвсем обичайни, но вътре са преградени на десетки миниатюрни стаички. Затова в неделните следобеди, ако тези работници не намереха някаква разтуха, натрупаното им напрежение можеше да избухне като бомба.

Забавленията им винаги бяха разюздани. Зяпачите, струпани около тях, пиеха, пееха, играеха хазарт или пък танцуваха салса — казано с една дума, едновременно се разиграваха всичките сценарии, които можеш да срещнеш в една типична латиноамериканска драма. Приблизително на всеки три минути двама боксьори аматьори, от най-невзрачната категория „петел“, се отдалечаваха от тайфата, за да си изпробват юмруците без досадни зрители и още по-досадни съветници. Но само след пет минути отново можеше да ги видиш сред веселата компания да се потупват дружелюбно по рамо. А след още пет можеха да запеят и в хор.

Лично аз участвах в тази латиноамериканска сага само като зрител, скрит на зелената пейка на около двадесетина метра от групата.

Беше към шест и четвърт, малко бях подранил.

Но това не беше случайно, а част от играта — нещо като задължителна демонстрация на *лоялност и уважение*. Което бе добре дошло за мен. Това ми осигуряваше малко свободно време, колкото да си запаля пурата и да се полюбувам безгрижно на лениво покращащите се мачти на яхтите, които се прибираха край пристана в яхтклуба „Девън“.

Редно бе да намаля пурите. Тази кутия „Давидов“ вече бе третата ми само за тази седмица. Но какво е животът без някой и друг порок? Или какво е пък цял живот да го караш с някой порок? Знаете ли, че Зигмунд Фройд е изпушвал по половин дузина пури на ден? И накрая умрял от рак на устата. Винаги съм си мислел, че това навярно е божие наказание, защото е обяснил на света, че всеки хлапак копнее да затрие баща си, за да може на спокойствие да се чука до насита с майка си. Хм, аз поне не се нуждая от подобно задълбочено познание за човешката природа.

Като заговорих за авторитетни личности, ето че се появи моят човек. Моля, ударете барабаните за тържествения марш! И така, той — ще го наричам само с инициалите Б. У. — вече бе тук, закъснял само с единадесет минути.

С джинси от „Хелмут Ланг“ за триста долара, износени и избелели точно колкото трябва, и бог знае колко скъпа тениска с качулка, светлосиня, кашмирена, както и със своята едноседмична брада, той прилича на един от онези проклети туристи, които се мотаят всеки уикенд наоколо. Но кой ще дръзне да му го каже в лицето? Не и аз, макар че неслучайно прякорът ми е Локо.

— Е, как е? — попита ме Б. У., но не дружески, както го правят повечето хора.

В неговата уста това звучеше по-скоро като „какъв ти е проблемът?“ или „сега пък какъв ти е проблемът?“ Само че този път проблемът не беше само *мой*, а *наш*. Дори него го засягаше десетократно повече от мен.

— Очевидно сме си имали компания — рекох аз. — Там, зад къщата на Т. Смити Уилсън.

— О, така ли? И кой ти го съобщи?

— Линдгрен.

— Това недоносено сукалче? — ухили се презрително Б. У.

Освен всичките си други *peccadilloes*^[1] той притежаваше таланта да ругае невероятно цветисто.

Долу на плажа някакъв пиян волейболист посочи към топката и се разкрещя просташки на испански или на португалски.

— Какво да правя сега, шефе? — попитах.

— Както винаги — това, което според теб е най-разумното — отговори Б. У.

Макар че думите му бяха повече от конкретни, аз повторих:

— Онова, което както винаги ще е най-разумното според мен, така ли?

— Но накрая, като го свършиш, не забравяй да ме уведомиш. Както винаги.

Сетне Б. У. се изпари като облаче дим от някоя прескъпа пура. На плажа останахме само аз, нощта и салсата.

[1] Грях, прегрешение; предимно дребно, второстепенно (исп.).
— Б.пр. ↑

48. ЛОКО

Веднага проумях какво искаше Б. У. от мен, а това, означаваше още едно пътуване до Бруклин и още едно бум-бум по поредния боклук.

Също като своите сортрадрес^[1] в Хамптън и Ийст Хамптън, Мани Родригес работеше твърде много. Вече бе три часът сутринта, а още от единадесет вечерта бях паркирал колата си на улицата срещу апартамента на Мани. Всички, освен него, в Бед-Стю вече спяха. Дали това е някаква задължителна част от работния кодекс на емигрантите, или е нещо, което просто е в кръвта им? *Quien sabe, ay?*^[2]

Най-сетне се появи и Мани Родригес. Точно навреме, защото стомахът ми не можеше да понесе повече дози от скапаното кафе.

Дори в тези среднощни часове той си подскачаше, докато крачеше. Клатушката се в такт с музиката, която напомпваше адреналина му през слушалките.

Ако ме питате, няма нищо по-пагубно за този град от слушалките, всевъзможните iPods^[3] и компютрите. Цял Ню Йорк е залят с тях, на хлапетата се предлага невероятен избор. Но как да ти излезе късметът с някое готино гадже, което чака до теб светофарът да превключи на зелено, като изобщо не го забелязваш, вгълбен в музиката си.

Или пък как да споделиш нещо е някой приятел и — въобще не говоря за гей двойките — а просто за двама приятели, обменящи мисли за живота. Сега всеки крачи насам-натам, очевидно заслушан само в своята музика, даунлоудвана от миниатюрния си компютър. Да, брат, тук царува пълна самотия до шия.

Освен това си е опасно. Стъпвайки на уличното платно, няма как да чуеш грохота на градския автобус, докато не попаднеш под колелата му. Нито пък ще разбереш кога някакво дребно китайте ще връхлети право отгоре ти иззад ъгъла с очукания си велосипед.

Е, сега може да добавя към всичко това и тъжния край на поучителната история на Мани Родригес. Толкова се бе вгълбил в своята музика, че въобще не ме чу, когато заставах зад него и свалих

предпазителя на пистолета. Не усети нищо нередно, докато куршумът не разтроши черепа му.

Нещастникът дори не разбра, че е убит.

[1] Приятели, побратими, в случая: сънародници (исп.). — Б.пр.

↑

[2] Кой знае? Кой би могъл да го обясни? (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Портативен компютърен плейър, побиращ 1000 песни в петмегабайтовия си хард диск. Пуснат от Макинтош на пазара в края на 2001 г. Поддържа много аудиоформати, освен емпетройките (MP3), но не и WMA и MIDI на конкурента Майкрософт. — Б.пр. ↑

49. КЕЙТ

Синята папка с формалните оплаквания на противниковата страна срещу Рандъл Кейн бе оставена върху бюрото ми в офиса на „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“ някъде към два и половина следобед. Затворих вратата на кабинета си и отмених всичките си ангажименти до края на деня.

Много добре осъзнавах, че изборът ми да водя това дело не се базираше само на моите умения в съдебните спорове. При дела срещу някой всемогъщ главен изпълнителен директор, обвиняван в нарушение на стриктно спазваните морални ограничения с жените, беше елементарен ход той да се появи в съдебната зала, съпровождан от жена адвокат. Не, за мен това въобще не представляваше някакъв проблем. Все още имах възможност да се ползвам от предимството си като преуспяваща в кариерата си дама, затова не губех надежда, че ще съумея да обърна съдебното изслушване в моя полза.

След като се запознах с обвинителния акт, реших, че можем да спечелим не само в съдебната зала, но и да се сдобием с подкрепата на медиите. Това предчувствие ме осеняваше всеки път, когато се натъквах в документацията на изрази като „враждебна работна атмосфера“. А те обикновено се срещаха в рубриките с читателски писма от страниците на „Спортс Илюстрейтид“. Поместваха ги редом до красавиците по бански костюми, чиито снимки украсяваха шкафчетата в мъжките съблекални.

Пресегнах се към купчината, за да взема първата папка със свидетелски показания. Всички те уличаваха Рандъл Кейн в изнудване в служебна обстановка с цел постигане на сексуално удовлетворение. Жена на тридесет и седем години, майка на три деца, бе работила като секретарка на Кейн в продължение на девет години. В нейните писмени, дадени под клетва показания, тя споменаваше за повече от тридесет случая, при които е била подлагана от Рандъл Кейн на физическо посегателство, придружавано от непристойни словесни

изблици. Накрая не издържала и подаде оплакване, но той впрегнал всичките си огромни ресурси, за да съсипе живота ѝ.

След като изчетох всичко в тази папка, осъзнах, че съдебните проблеми на Рандъл Кейн не се ограничават единствено до защита от оклеветяване. Разбрах, че трудно биха могли да бъдат уредени чрез предварително съдебно споразумение. Още единадесет други жени бяха подали оплаквания, всичките заверени под клетва в съда. По същество поводите за тях бяха сходни. Включително и телефонните предупреждения на лакея на Рандъл Кейн — той прилежно ги осведомявал, че повече няма да работят за корпорацията на господаря му, ако не удовлетворят плътските му желания.

Няколко от жените бяха запазили записите на тези разговори от свои телефонни секретари.

Затворих папката, отместих я в края на бюрото си и се загледах през прозореца към Ийст Ривър. Кейн очевидно не бе само един от многото съпрузи, редовно изневеряващи на жените си. Явно можеше да бъде много неприятен, досаден и отблъскващ, дори и нищо чудно да е изнасилвал жени... И тъй като богатството му се оценяваше на милиарди долари, той си заслужаваше да плати висока цена за своите прегрешения. Но ето че аз бях задължена да му помагам да избегне възмездие. Следователно с нищо не се различавах от домашния му лакей...

От десет години изпълнявах съвестно всичките си професионални задължения. Започнах от списанието „Юридически преглед“ в Колумбийския университет, после две години бях младши прокурор по корпоративни съдебни дела към кабинета на окръжния прокурор и накрая се озовах тук, в тази изтъкната юридическа агенция. И сега, след три и половина години, посветени на успешна кариера в „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“, вече имах основание да се надявам, че ще дочакам деня, в който ще бъда удостоена с издигането ми до старши съдружник.

А знаете ли колко са жените, издигнали се до старши съдружник в „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“? Нито една.

Изведнъж се замислих дали бе възможно Том Дънлеви да се е заел с някакво истинско, вълнуващо, жизненоважно криминално разследване? *Бог да ми е на помощ, ако се оказеше, че е така.* Досега Том ме е унижавал по много начини, но никога не бях допускала, че ще

ме принуди да изпитвам професионална завист. Или — което бе още по-зле — чисто човешка...

Но сега съм много добре платен юридически консултант по корпоративно право, а пък Том Дънлеви се е заел да защитава някакъв чернокож младеж, за когото вярва, че е невинен. На всичкото отгоре — безплатно.

В този миг Тони Рийд ми махна с ръка да го посетя в кабинета му. Тръшнах купчината с клетвените декларации върху бюрото му, което със сигурност можеше да мине за антикварна ценност.

— По-добре ги прочети — започнах аз. — Ако се стигне до съдебен процес, Рандъл Кейн може да бъде изобличен като ненаситен и безмилостен сексуален маниак.

— Тогава не бива да се стига до процес — отсече Рийд.

— Не мога да представлявам Рандъл Кейн, Тони.

Той най-спокойно се надигна и затвори вратата на кабинета си, при това съвсем безшумно.

— Не мислех, че ще е нужно точно на теб да напомням колко е важен Рандъл Кейн за нашата агенция — впери поглед в мен Тони Райд. — Във всеки отдел — от отдела за корпоративно право до недвижимите имоти и трудовоправните въпроси — той ни натрупва стотици работни часове годишно. Една дузина нещастни жени са били манипулирани от някакъв безсъвестен адвокат, от някой, който преследва само собствените си користни цели. Е, нима *тъкмо ние* не сме наясно с тази игра! А какво ще стане, ако се докаже, че жените не лъжат? Знаете ли какво ще чуят тези дами? Че светът е доста груб и че всичко това отдавна вече се е случвало на толкова много преди тях.

— Вземи някой друг, Тони — повторих аз. — Моля те. Говоря съвсем сериозно.

За миг Тони Рийд сякаш се замисли над думите ми. После заговори с убедителния тон, който му бе помогнал да се утвърди като един от най-способните фирмени адвокати:

— За един амбициозен юрист, Кейт — а всичко досега сочи, че ти си сред най-амбициозните и способни наши юристи — случаи като този са само преходен етап. Затова, ако не се върнеш утре сутринта, в осем часа, в този офис и не ми съобщиш нещо друго, за твое добро и за доброто на тази фирма ще се престоря, че този наш разговор никога не се е състоял.

50. КЕЙТ

Тази вечер се прибрах в апартамента си нечувано рано — в седем часа. Преди три години купих този невероятно скъп едностаен апартамент в Горен Уест Сайд, построен през осемдесетте години, защото се предлагаше в комплект с малка градинка на балкона. Така че сега, докато си наливах в чашата от скъпото „Пино Поар“, можех да си седя в градинката и да се вслушвам в шумовете на големия град, гледайки светлините на апартаментите от срещните блокове.

Дълго съзерцавах как небето потъмняваше в тази късна октомврийска вечер. След това се прибрах вътре, за да напълня отново чашата и да си взема едно одеяло. *Почти всичко вече бе наред, но все пак нещо не достигаше...* Затова измъкнах навън и отоманката си, за да поставя краката си върху нея. Ето, сега вече ми хареса — удобно, топло и мизерно, както и целият ми живот.

Този арогантен тип Рийд обаче бе прав в едно: трудно може да ме шокира откритието, че Рандъл Кейн е изключително гаден. Нали сейфовете на „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“ се пълнят най-вече с парите на подобни богаташи. Ако нашата агенция се нуждае от лесен за запомняне девиз, бих предложила да издълбаят по мраморните стени на коридорите „Най-гадните богаташи са нашите най-предпочитани клиенти!“.

Но не искам аз да бъда тази, която ще защитава занапред такива гадняри. Как се стигна дотам? Когато постъпих в юридическия факултет, дори за миг не допусках, че един ден ще подпомагам извършването на крупни финансови престъпления. Това въобще не влизаше в плановете за бляскава адвокатска кариера. Но след дипломирането ми в Колумбийския университет поех направо по бързата писта и жадувах да се докажа като способна да устоя на всякакви предизвикателства, да спечеля колкото можеше повече пари, по-рано да ме одобрят за съдружник във фирмата...

Сгушена в одеялото сред все по-хладната нощ в моята любима градинка, с третата чаша „Пино Ноар“ в ръка, аз осъзнах, че има и

други неблагоприятни последици от зашеметяващо успешната ми кариера. Например да споделям потискащо тъжните си мисли за собствените си проблеми само със себе си. Това е така, защото всъщност нямам приятели — нито мъже, нито жени. Липсва ми поне една истински близка приятелка, пред която да мога да разкрия всичко, което тежи на сърцето ми.

Личната ми гордост, амбициите и кариеризмът ли бяха виновни? В юридическия факултет имах две чудесни приятелки, с които бях много близка — Джейн Ан и Рейчъл. Трите бяхме дръзки и решителни и се бяхме заклели, че ще раздаваме правосъдие докрай и ще принудим копелетата да паднат на колене, за да молят за милост.

Но след това Джейн Ан се влюби, заживя щастливо с избраница си, а накрая забременя. Рейчъл обаче се задържа на бързата писта за още две години, преди да се откаже от кариерата и да се посвети на каузата на „Амнести Интърнешънъл“.

И двете не останаха очаровани от моето преуспяване. Аз пък, на свой ред, се обидих от тяхното охладняване. Така се стигна дотам, че измина една седмица, без някоя от нас да отговори на записаното на телефонния секретар обаждане на другата. После седмиците станаха две, три и така до времето, когато изобщо престанахме да се чуваме. Е, веднъж все пак се обадох и на двете, но от другия край на линията ме лъхна такъв хлад, че веднага се запитах на коя от нас бе нужно да продължаваме приятелството си?

Ето защо сега съм самотна в мрака, само с едно одеяло и бутилка вино за компания.

Стана два през нощта. Празната бутилка „Пино Ноар“ се търкаляше редом до полупразната кутия „Марлборо“, която купих преди три часа от магазина с бутилката вино. Сетих се, че никога не съм представлявала производители на цигари. Разбира се, това се дължеше най-вече на простия факт, че никой от тютюневите монополи не е търсил услугите ми, но въпреки това можеше да се брои за някакво постижение?

След още един час и след още две цигари набрах телефонния номер на единствената личност в света, която оцених като достойна да чуе гласа ми в три сутринта.

— Разбира се, че не спя — отвърна ми Маклин с тон, сякаш току-що му бяха съобщили, че е спечелил голямата награда от

лотарията. — На моята възраст човек никога не спи, освен ако съзнателно не се стреми да остане буден. Толкова ми е приятно да чуя гласа ти, Кейт.

Защо го каза това, Мак? Защото се разплаках... Изминаха цели пет минути, преди да успея да промълвя сподавено:

— Съжалявам, Мак.

— Съжаляваш ли? За какво намекваш, скъпо момиче? Нали за това са часовете, през които можем да си говорим по намалена тарифа.

Думите му сложиха край на хлипането ми.

— Мак, още ли ме слушаш?

— Да, както винаги.

— И така, мисля да дойда за известно време в Манток. Та питам още ли е в сила предложението ти за онази допълнителна спалня?

— А ти как мислиш, Кейт?

И тогава сълзите ми отново рукнаха.

А на сутринта се обадох на Джейн Ан и на Рейчъл.

51. ТОМ

Спомних си за оня ден, в който един милиардер от Ийст Хамптън навърши петдесет години. Тогава той се отърва от втората си съпруга, макар че разводът му излезе доста солен. Купи си мотоциклет „Харли Дейвидсън“ — от най-скъпите — направи си татуировки и си намери едно красиво двадесет и няколко годишно момиче (всъщност не беше ли момче?), което да го обожава заради това, което той наистина бе — една адски богата личност.

Сега, вместо да отморява със скутера си, за който той рядко намираше време, може би си е купил сърф, макар хич да не се справя с дъската. И вместо в кожени дрехи се навлича в полиуретанов комбинезон, от онези, дето им викат още „непромокаеми костюми“.

Лично аз много уважавам истинските сърфисти. Фейф например беше страхотен атлет и същински цар на сърфа. Много повече ме дразнят сърфисти на средна възраст, които се чудят за какво ли се използват безупречно гладко оформените дъски за гмуркане. И се ядосвам, когато се опитват да завързват разговор с преднамерено подбрания простиച്ък въпрос:

— Вие сърфирате ли?

Все пак лудостта по сърфовете се отрази добре на моите приятели. Имаше времена, когато Фейф изкарваше до петстотин долара на ден от уроците по сърфиране. Цялата тази мания бе паднала като манна небесна за Грифин Стенгър, който държеше в Амагенсет магазин за сърфове и велосипеди.

Та именно този Грифин ми спомена, че в събота сутринта на Крайбрежния път се струпват сърфисти любители. Опитвали се да се задържат на смешно ниските вълни, остатъци от високата вълна, която обикновено приижда от края на плажа по протежението на отсрещния бряг на залива Джордика. А той е на не повече от двеста метра от мястото, където бяха убити Фейфър, Уалко и Рочи. И тъй като през уикенда нямаше смисъл да се връщам в Колд Граунд Инкорпорейтед,

реших да поразпитам дали някой от тези богове на океана не е видял нещо през нощта на убийствата.

В събота сутринта излязох от къщи още на разсъмване и зачаках да се вдигнат по-високи вълни, които да примамят манаците сърфисти.

В първата група зърнах заобиколения от двама свои бодигардове Морт Семел, който миналата година продаде компанията си на eBay за три милиарда долара.

Пристъпих към него, за да се представя, но двамата мускулести и ужасно млади придружители и охранители пуснаха дъските си на пясъка и предизвикателно извикаха в един глас право в лицето ми:

— С какво можем да ви помогнем, сър?

— Искам да поговоря за минутка с господин Семел — бързо отвърнах аз.

— За какво, сър?

— Адвокат съм и представлявам един младеж, обвинен в извършването на три убийства тук, наблизо, преди два месеца. Зная, че господин Семел е съсед и добър познат на Г. Смити Уилсън и че често сърфира тук. Само искам да узная дали е видял или чул нещо в онази нощ, или дали познава някой, който може да съобщи нещо по случая.

Единият бодигард остана при мен, докато другият отиде при милиардера, след което дотърча обратно, сякаш нямаше търпение да сподели лошите новини.

— Нищо не е видял и нищо не е чул.

— О, да, разбира се. Но след като си направих труда да дойда чак до тук, бих искал да го чуя лично от него — упорито продължих аз.

— Идеята не е добра — изгледа ме бодигардът заплашително.

— Това тук не е негова частна собственост — заявих аз и усетих прилив на адреналин. — Това е обществен плаж, задник такъв. Ще говоря с Морт! — И закрачих към него.

Очевидно и тази идея не беше добра, защото се озовах проснат по гръб на пясъка, по-едрият от двамата затъкна устата ми с обувката си.

— Стой така — посъветва ме той. — *И кротувай.*

52. ТОМ

— Проумях картинката — рекох. — Ясна ми е, чухте ли?

Но това не означаваше, че бях престанал да обмислям ситуацията. *Един сърфист с двама бодигардове.* Колко мило! Дори забавно, ако не броим забележката ми, че това тук е обществен плаж. Така че сега лицето ми бе посипано с обществен пясък.

Малко след това сграбчих обувката, притисната върху лицето ми, и я усухах като главата на малката Линда Блеър във филма „Екзорсистът“. Глезенът на бодигарда издаде удовлетворяващ душата ми неестествен звук. После хрущялът около якото му коляно изпращя, а от устата му излетя страховит рев. Не го видях как падна, защото вече бях съсредоточил цялото си внимание върху неговия колега, с когото си разменихме няколко яки удара. Бяхме загрижени да си потрошим костите, преди другите сърфисти да се притекат, за да ни разтърват.

Трошене на кости в случая звучи може би леко преувеличено от моя страна. Но когато се върнах в колата си, едното ми око вече съвсем се затвори. А след още половин час, у дома, се наля с кръв. Ала щях да се чувствам много по-зле, ако тези негодници бяха успели да ме подплашат насред моя собствен плаж.

Освен това другото око все пак си вършеше добре работата, така че отново се заех с бележките си от последния ми разговор с Данте.

Освен проблема с окото и болките от натъртените ми ребра може би съм получил някой и друг як удар по главата, защото мога да се закълна, че една жена, изглеждаща досущ като Кейт Костело, току-що прекоси задния двор. Въпросната особа носеше сини джинси, бяла риза от „Пенгуин“ и черни маратонки „Конвърс“. Без предисловие пристъпи към ъгъла, където седях до дървената маса и все тъй свойски се настани на съседния стол.

— Какво се е случило с теб? — попита тя.

— Имах среща с двама бодигардове.

— Кого охраняваха?

— Някакъв тип от Крайбрежния път, с когото тази сутрин се опитах да поговоря за убийствата.

Кейт поклати глава и въздъхна:

— Не си се променил...

— Всъщност много съм се променил, Кейт.

Тогава тази жена, за която бях съвсем сигурен, че действително е Кейт Костело, рече:

— Промених решението си. Искам да ти помагам като съдебен защитник на Данте Хейливил.

Толкова се слисах, че не знаех какво да кажа.

— Работата е в това, че сега нямаш друг избор — продължи тя, — освен да кажеш „да“, защото междувременно вчера зарязах работата си и се преместих тук.

— Нали знаеш, че от всичко това няма да паднат нито пари, нито слава, нито медицинска застраховка. Нищо.

— Е, със здравето съм добре.

— И аз бях така тази сутрин.

— Съжалявам за срещата, която те е сполетяла — опита да се усмихне тя.

— А няма ли да съжаляваш, че ще работиш с някой, който никога дори не се е надявал да бъде нает от „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“?

Тогава Кейт се разсмя:

— За мен непригодността ти за „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“ е само един много важен плюс в твоя полза.

53. КЕЙТ

Та той си е още дете.

Много високо дете, което сега изглеждаше адски уплашено.

Това бяха първите ми недоизбистрени мисли, когато Данте Хейливил, силно приведен, за да не си удари главата в ниския таван, пристъпи в тясната стая за свиждания, където го чакахме с Том.

Личеше си, че Данте не плува в свои води, както преди време, заобиколен от връстници на баскетболното игрище. Как ли се мъчеше да издържи в такъв затвор с максимално строг режим, наблъскан с хиляда и петстотин престъпници. Очите му несъмнено го издаваха, че е адски притеснен...

— Идвам с добри новини — заговори Том. — Това е Кейт Костело. Тя е много известна юристка от Ню Йорк. Току-що пое твоя случай, като за целта временно се оттегли от работата си за една от големите юридически фирми в града.

Данте, който напоследък бе обръгнат от струпване на все по-лоши новини, само сви лице в тревожна гримаса.

— Нали няма да ме изоставиш, Том? — усъмни се тийнейджърът.

— В никакъв случай — увери го мъжът, загрижен Данте да разбере мотивите за моето привличане като втори негов защитник. — Сега се занимавам единствено с твоята защита и искам само едно: час по-скоро да те измъкна оттук. Но сега ти разполагаш с истински юридически екип — един поуморен бивш баскетболист и една първокласна адвокатка. А на всичкото отгоре Кейт също е от Манток, така че можем да я приемаме като една от нашите — довърши той и протегна ръка, за да стисне дланта на Данте. — Всичко това е само за твое добро!

Хлапакът на свой ред нетърпеливо сграбчи ръката на Том и двамата се прегърнаха. Едва тогава Данте за пръв път стеснително ме изглежда.

— Благодаря, Кейт. Оценявам жеста ти — отрони той.

— Радвам се да се запозная с теб — отвърнах.

Изведнъж делото ме заинтригува. Подобно чувство не бях изпитвала нито веднъж през последните няколко години. Зная, че звучи доста странно, но е истина.

Първото, което Том и аз сторихме, бе да поговорим с Данте за убийството на Майкъл Уокър. Той едва не се разплака, когато ни описа колко бил близък с него и колко му бе трудно сега да повярва, че може да е имал нещо общо с убийството му. В адвокатската си практика се бях срещала с какви ли не изкусни мошеници, майстори в даването на лъжливи свидетелски показания, така че Данте в никакъв случай не можеше да им бъде достоен съперник.

— Имам още една добра новина — добави Том. — Успях да попадна на следите на онзи младеж, който е бил в онази нощ на баскетболното игрище. Някакъв кубинец е, името му с Мани Родригес. Не можахме да си поговорим по-подробно, но той ми спомена, че видял нещо в онази нощ. Нещо сериозно. А след като вече знам къде работи, няма да е трудно отново да го посетя.

Лицето на Данте леко просветна и аз се убедих колко кураж му е необходим, за да може да издържи в този затвор. Сърцето ми сякаш се отвори за него. „Допада ми това хлапе“, казах си аз. „Ще се хареса и на съдебните заседатели, ако се подберат правилно.“

— Държиш ли се? — попитах.

— Играта тук е толкова груба — бавно заговори Данте, — че някои не могат да се приспособят. Миналата нощ, към три след полунощ, звънциите се включиха, а по интеркома някой изкрещя: „Опит за обесване в осма килия!“. Така му казват, когато някой от затворниците опита да се обеси. Случва се толкова често, че надзирателите носят на колана си специален нож, за да могат веднага да прережат чаршафите. — Момчето млъкна за миг и ни изгледа съкрушено. — Аз съм в девети блок, точно срещу коридора, така че успях да видя как надзирателят притича запъхтян в килията и веднага започна да реже чаршафа, с който затворникът се беше обесил на решетката на прозореца. Не зная дали обаче е пристигнал навреме. Съмнявам се да е успял.

Още не бях изчала всичките материали по делото, но Том и аз останахме с Данте до края на следобед само за да му правим компания и да му предоставим шанса малко да ме опознае. Разказах му

за случаите, с които се бях занимавала, и му обясних защо ми бе дошло до гуша от цялата тази работа. А Том му припомни за някои от по-слабо известните легендарни случки в Ен Би Ей, като например как веднъж Майкъл Джордан задържал топката на главата си.

— Искаше ми се да помоля рефера да свири фал, да спре играта и да присъди ние да я продължим — обясни Том, — но не ми се вярваше това да се хареса на моя треньор.

Данте го слушаше прехласнат. За секунда улових безгрижие в усмивката му, която наистина можеше да ти покори сърцето. Но към шест часа, когато времето за свиждане изтече, лицето му отново помръкна. Налегна ни ужасно чувство, когато трябваше да го оставим отново самотен.

Когато се прибрахме в Манток, минаваше осем, но Том поиска да ми покаже офиса. Нашият офис. Преди да се качим, той се наведе и взе вестниците, след което ме поведе нагоре по скърцащото стълбище. Мансардният му кабинет беше със скосени стени, така че Том трябваше внимателно да се изправя в цял ръст само в средата на стаята. Тя, естествено, по нищо не приличаше на това, с което бях свикнала при „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“. Но на мен ми допадна. Чувствах се като в квартирата, в която живеех, докато учех в колежа. Усетих се изпълнена с надежди и искреност, все едно започвам всичко отначало.

— Не се съмнявам, че вече ти е направило впечатление, че тук обзавеждането е оригинално, изцяло от ИКЕА — заговори Том.

Сетне се зае да прелиства „Ню Йорк Таймс“, докато аз се озъртах на всички посоки.

— Помниш ли — попита ме, — че навремето четях само спортните страници? А сега чета...

Изведнъж млъкна насред изречението. Сякаш се вкамени.

— Какво? Какво има? — попитах разтревожена и се приближих, за да надзърна във вестника.

Почти най-горе на страницата бе поместена снимка, направена на някакъв тротоар в Бед-Стю. Бяха оставени запалени свещи около един импровизиран параклис, като протест срещу поредното улично убийство.

Под fotografiaята бе отпечатан репортаж със заглавие: „Враждата между хип-хоп групите взе още една жертва“.

Името на жертвата бе изписано още на първия ред, сякаш нарочно, за да ни стресне: *Мани Родригес*.

54. ТОМ

Много скоро, от горчив опит, усвоих прастарата истина: нещастieto никога не идва само. Но се надявах, че двама адвокати без никакви шансове за успех все пак е по-добре, отколкото един.

Кейт и аз стигнахме до двора на гимназията в Ийст Хамптън точно когато от ноемврийското слънце на унилото небе бе останала само смътна виолетова диря. Паркирахме зад гимназията, като всячески се постаряхме да не обръщаме внимание на спомените, които пазахме от същото това място, където бяхме седели един до друг, само че двадесет години преди днешния ден.

— Всичко е отново като дежа ви — промърморих най-последно и моментално съжалих.

— Още продължаваш да цитираш Йоги^[1] — отбеляза Кейт.

— Само когато е уместно.

От задните врати наизлязоха учениците — всичките безумно млади. Веднага се завтекоха към автомобилите и джиповете, чакащи ги на паркинга.

— Къде е нашето момиче? — попита Кейт.

— Не знам. Какъвто ни е късметът, ще се окаже, че отсъства заради грипа.

По-скоро, каквито сме си кутсузлии, ще е дошла още в седем сутринта.

Чак към шест и половина, когато отвън бяха останали само две коли, сестрата на Ерик се появи на вратата и пристъпи в студа навън. Също като брат си, Лиза Фейфър бе слаба и грациозна. Очевидно бе звездата в отбора на училището по лакрос^[2]. Личеше си по лекотата, с която пое към паркинга.

Щом метна чантата върху покрива на стария си джип и отключи вратата, Кейт и аз излязохме от нашия автомобил.

— Не бива да си губим времето, като само скърбим за Мани Родригес — ядоса се Кейт тази сутрин, когато се появи в нашия офис.

Тя вече бе изчела бележките ми от разговорите ни с Данте и бе преценила, че си заслужава да започнем разследване в няколко насоки.

— Не е наша работа да издирваме кой всъщност е убил Фейфър, Уалко и Рочи, както и Уокър — каза тя сега, докато наблюдавахме Лиза. — Но със сигурност ще помогне, ако успеем да насочим вниманието на съдебните заседатели към *някаква друга следа*. Определено трябва да открием още нещо за миналото на убитите.

— Искаш да кажеш, да започнем да ровим из кирливите им ризи ли? — намръщих се аз.

— Щом държиш така да го формулираш — примирено въздъхна тя, — нямам нищо против. Фейфър, Уалко и Рочи бяха и мои приятели. Но сега трябва да спасим Данте. Затова ще ровим, и то безмилостно, за да надушим нещо, което може да се окаже от полза. Щом се налага, ще си позволим дори да подразним някого.

— Някои хора вече доста са раздразнени — напомних ѝ аз.

— Не ми пука! — махна с ръка Кейт.

Знаех, че тя имаше право, пък и ми допадаше идеята ѝ да предприемем безмилостни действия. В този момент Лиза Фейфър се обърна и видя, че се приближаваме към нея. Изгледа ни като че сме двойка улични джебчии.

— Здравей, Лиза — поздрави я Кейт, полагайки усилия гласът ѝ да звучи естествено. — Може ли да поговорим за минута?

— За какво? — изгледа ни подозрително момичето.

— За *Ерик* — обясни Кейт. — Знаеш, че защитаваме Данте Хейливил в съда.

— Как можа да се забъркаш в това? — разгневи се Лизи. — Навремето нали си държала Ерик в скута си, когато е бил бебе? А сега ще защитаваш убиеца му!

— Ако вярвахме, че Данте може да има нещо общо с убийството на брат ти, на Рочи и Уалко, сега нямаше да се занимаваме със защитата му.

— Глупости! — отрязва я момичето.

— Ако пък ти знаеш за нещо опасно, в което Ерик се е замесил, най-добре ще е да ни го кажеш — намесих се аз. — Защото ако не го сториш, само ще помогнеш на истинския убиец да се отърве безнаказан.

— Точно това правите вие двамата! — сопна се Лиза и се намъкна в джипа си. И тъй рязко потегли от паркинга, че ако не бяхме отскочили назад, като нищо щеше да ни прегази.

— Не ми пука — отбелязах.

— Много добре — кимна Кейт. — Бързо схващаш.

[1] Мечето Йоги и хрътката Хъкълбери са герои от анимационна серия на Хана и Барбара от 1958 г. — Б.пр. ↑

[2] Игра с топка и стикове, популярна в Канада, заимствана от индианците. — Б.пр. ↑

55. ТОМ

Да се рови човек в кирливите ризи на своите стари приятели в градче като Манток, се оказа неблагоприятна работа.

Бащата на Уалко затръшна вратата пред лицата ни. Докато братът на Рочи веднага грабна двуцевката си, насочи я срещу мен и ни даде само тридесет секунди да напуснем къщата му. А пък майката на Фейфър — иначе толкова мила жена, която доброволно дежуреше по три пъти седмично в обществената библиотека в Манток — сега ни посрещна с такъв порой от проклетия и ругатни, че можеше да спечели възхищението на най-разпасаните съкилийници на Данте от Ривърхед.

С обиди, недоверие и омраза ни посрещнаха и онези, които от много години бяха приятели или колеги с Фейфър, Уалко и Рочи. Дори и бившите им приятелки, зарязани някога от тях с разбити сърца, се бяха превърнали в яростни защитнички на паметта им.

Данте смяташе, че ще му е от полза, ако бъде защитаван от местни адвокати, но сега това се оказа ужасна пречка. Местните жители възприеха прекалено лично решението ни да го представляваме като юристи. Достатъчно бе само да видят, че Кейт или аз се задаваме по улицата, за да ни изгледат враждебно и да затръшнат вратите под носа ни.

Презрението им за мен се оказа по-мъчително, отколкото за Кейт. Тя от години не живееше тук, а стажът ѝ при „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“ бе помогнал да се научи да понася какви ли не враждебни реакции.

Но след като в течение на седмици не постигнахме никакъв напредък, моят възтесен и овехтял мансарден офис скоро изгуби очарованието си в нейните очи. За това допринесе и непоносимо шумното скърцане на дървените стъпала към кабинета на нашия съсед от съседната врата — масажист или хиропрактик^[1], както той предпочиташе да се рекламира. От друга страна, на мен присъствието на Кейт ми действаше ободряващо, вдъхваше ми увереност. Някак си

ми помагаше да изглежда по-реална цялата работа, с която се бяхме заели.

Веднъж, когато поредният посетител се довлече за масаж при съседа ни, Кейт не издържа и ядосано се развика:

— Това е все едно да работиш в къща, обитавана от духове!

— Ще отида да ти донеса едно кафе — успокоих я аз.

Тъй като трябваше да вървя поне половин час до най-близкото кафене, където нямаше вероятност собствениците да се опитат да ни отровят, предпочетох да домъкна от къщи старата си кафеварка. Но дори и отдавна доказалата се комбинация от кофеин и отчаяние не ни помогна да постигнем напредък.

— Нуждаем се от някой външен човек — заключи накрая Кейт.
— Някой, който да е израснал тук, но да не е толкова привързан към града.

— Искаш да кажеш някой трети, освен нас двамата?

— Някой, който да поиска да разговаря с нас, Том. Хайде, размърдай си мозъка. Кой ще е нашето Дълбоко гърло^[2]?

Замислих се над предложението ѝ.

— Какво ще кажеш за Шон? — предложих ѝ след дълго колебание.

— Той беше приятел и с тримата убити младежи. Освен това е *спасител* на плажа. Мисля, че в никакъв случай не е мразен от местните — прецени Кейт.

— Да, той не е отритнат от обществото като нас. Тукашните хора са свикнали да споделят с Шон. Би могъл да е чул нещо.

— Смяташ ли, че ще е по-добре да поговориш с него насаме? — попита Кейт.

Поклатих глава.

— Всъщност според мен ти имаш по-добри шансове да успееш, защото аз съм негов чичо. Освен това той си пада по теб.

Лицето на Кейт се стегна.

— Какво те кара да мислиш така?

— Не знам. Пък и защо да не си пада?

[1] Специалист по лечебни масажи на ставите и най-вече на гръбначните прешлени (от хиро — ръка; гр. ез.). — Б.пр. ↑

[2] Прякор на тайнствения информатор на журналистите, чиито сведения слагат началото на аферата Уотъргейт през 1972 г. — Б.пр. ↑

56. КЕЙТ

Музиката бе пусната толкова силно, че сигурно кънтеше из целия Лонг Айланд. Шон, племенникът на Том, както всеки ден след опразването на шезлонгите по плажа, се трудеше допълнително в един от малкото магазини, все още работещи в Ийст Хамптън. Не ми стана ясно обаче защо трябваше да бъде отворен толкова до късно.

В девет вечерта в тесния, но ярко осветен магазин се виждаха само двама мъже. Единият бе Шон, облегнат на тезгяха до касовия апарат, а в другия край на помещението самотен клиент преглеждаше изложените стотици дискове по щандовете. Шон бе приятен на вид младеж с дълга руса коса. Всъщност той повече приличаше на чичо си Том, отколкото на баща си Джеф.

Огледах се наоколо. За музиката винаги имаше запазено място в сърцето ми. Преди откриването на големия търговски център в Бриджхамптън този магазин тук бе единственото място в радиус от петдесет километра, където се продаваха дискове с музика. Стените му бяха облепени с плакати на Джими Хендрикс, Боб Дилън и Джон Ленън. Персоналът, съставен без изключения от ревностни почитатели на добрата музика, принуждаваше клиентите да прекрачват прага с благоговение, като че ли влизат в църковен храм.

Шон ме посрещна с усмивка. След което побърза да постави в плейъра един компактдиск с музиката на някаква непозната за мен рок банда.

Другият клиент бе някакъв висок и мършав мъж, с очила с телени рамки. И той като мен се озърташе на всички посоки. Явно нищо не се бе променило, откакто бях напуснала Ийст Хамптън. Клиентът имаше вид на прехвърлил петдесетте, но се носеше раздърпано като осемнадесетгодишен хлапак. Беше решил да търси името на някакъв състав или певец от края на азбуката, затова аз започнах от другия край, от Ей Си/Ди Си към Клеш и Флийтуд Мак^[1].

Когато купувачът най-после излезе, аз взех един екземпляр на преиздадения наскоро албум „Румърс“^[2] на Флийтуд Мак и го отнесох

на касата.

— Явно предпочиташ класиката? — промърмори Шон.

— Одобряваш ли избора ми? Мислех, че ще ти се стори твърде превзета.

— Какви ги говориш, Кейт? Тъкмо тях бях пуснал преди малко. И аз, и кривогледата ми котка не можем да им се нарадваме.

— А и заглавието на този албум — „Румърс“ — е подходящо избрано — отбелязах аз.

— Не те разбирам.

— Сигурно си чул и други слухове?

Шон като че ли остана леко разочарован. Но не бях сигурна дали се дължеше на подхванатата тема или на опита ми да се пошегувам.

— За това ли си дошла тук? — помръкна той.

— Да, Шон — признах.

— Значи искаш да се сдобиеш с информация за Фейфър, Уалко и Рочи?

— Или пък с поне един факт, който може да обясни защо някой е поискал да ги убие.

— Дори и да знаех нещо, не съм сигурен дали трябва да го споделям с теб.

— Защото са ти казали да не го правиш ли?

Шон ме изгледа така, сякаш му бях нанесла кръвна обида.

— Не ми пука кой какво говори. Но тези пичове бяха мои приятели, а сега ги няма, за да се защитават от хорските клюки.

— Ние само се опитваме да разберем кой ги е убил, Шон. Мисля, че и ти искаш да узнаеш истината.

— Спести ми лекцията си, Кейт — хладно отсече Шон. Но още в следващия миг на лицето му разцъфтя една от онези великолепни усмивки, с които мъжете от рода Дънлеви основателно се гордееха. — И така, ще купиш ли този диск, или само ще си губиш времето?

Платих диска и излязох на улицата. Отдалечих се до една близка пейка в тъмното, за да махна целофанената опаковка. Вдишвах хладния, изпълнен с много аромати въздух. Ийст Хамптън е едно от най-красивите градчета, които можете да си представите. Само хората са тези, които понякога го загрозяват.

До пейката имаше пощенска кутия. Забелязах, че далеч не съм първият клиент на музикалния магазин, който се е спирал тук на

излизане. Синята пощенска кутия бе облепена със стотина тесни лентички със заглавията на дисковете с музика, отлепени от опаковките им, така че сега и етикетът на „Румърс“ стана част от тази колекция от графити.

Щом седнах зад волана, пуснах диска, за да го прослушам, докато се прибирах при Маклин. Парчетата в „Румърс“ се оказаха още по-добри, отколкото ги помнех.

Когато най-послед се прибрах, Мак кротко похъркваше на дивана във всекидневната. Звънът на мобилния ми телефон въобще не го събуди.

Беше Шон и *шепнеше*:

— Знаеш ли, аз всъщност подочух нещичко, Кейт. И то от хора, на които имам доверие. Цялата работа е в това, че през последните няколко седмици Фейфър, Уалко и Рочи започнаха яко да си падат по дрогата. То през това лято и без това всички тук се побъркаха по крека^[3], особено по плажа под Крайбрежния път. Нищо чудно тримата да са се забъркали в някаква игричка. А след като веднъж захапеш тази въдица, само един уикенд може да струва до стотина долара. Това е всичкото, което чух. Хареса ли ти дискът?

— Чудесен е. Благодаря. *За всичко*, Шон — тихо отвърнах аз.

Оставих слушалката и се обърнах, за да погледна моя спящ домакин. Добре че Мак още не се бе размърдал. Издърпах одеялото до брадичката му и се качих на горния етаж. И така, какво излиза? *Убитите момчета са си падали по дрогата, по-точно по крека.*

Питах се само дали е вярно.

[1] Според азбучното подреждане в английския: AC/DC, Clash и Fleetwood Mac. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи: gumog — слухове (английски, езерото). — Б.пр. ↑

[3] Тук в значението на добре пречистен кокаин на дребни кристали, готов за смъркане (от американския жаргон или сленг). — Б.пр. ↑

57. ТОМ

Изглежда, че точно обаждането на племенника ми Шон сложи край на обезсърчителния застой в нашето разследване. Още през следващия следобед осемнадесетгодишният Джарвис Малоуни изкачи скърцащите дървени стъпала към нашия офис. Той бе първият посетител от цяла седмица насам. Кучето Уинго го посрещна с такъв възторг, че едва не го повали на пода.

— Зная нещо, което... знам ли, може и никаква работа да не ви свърши... — заговори объркано той. — Но моят шеф ми рече да ви го съобщя.

Всяко лято Ийст Хамптън се препълваше с поток от туристи, безцелно шляещи се по цял ден, обсаждани от цяла армия тийнейджъри, сезонно работещи към общинските служби. Облечени в кафяви панталони и бели ризи, тези момчета и момичета дежуреха по главната улица, помагайки на туристите да се настанят в квартирите. Упътваха ги, но при необходимост издаваха актове за неправилно паркиране и късаха квитанции за какви ли не нарушения, така че снасяха доста пари в хазната на града. Джарвис бе гимназист от горните класове. Макар и с леко глуповат вид, той бе успял да се отличи във футболния отбор на училището, а през миналото лято се присъедини към пехотата от доброволни сътрудници на общината. След като най-после успяхме да го изтръгнем от ласките на Уинго, той сподели какво го водеше при нас.

— Към девет вечерта в онази събота, когато Фейфър, Уалко и Рочи бяха убити, аз съставих акт за неправилно паркиране на една кола на плажа Джордика. Всъщност става дума не за един, а за два акта. Първият бе за невалиден пропуск за паркиране край плажа, останал незаверен още от 2003 година. А вторият бе за липса на стикер на колата. Единствената причина, поради която тази случка не излиза от главата ми, е, че автомобилът беше страхотен! Светлокафяво, чисто ново „Девет-Единадесет“^[1], само на хиляда и сто километра. — Джарвис млъкна, колкото да се увери дали ме е заинтригувал. — А на

следващия ден — продължи той — излязох рано, за да се порадвам на прохладния утринен бриз заедно с едно приятелче, което тогава поемаше първата смяна. С него си съперничехме кой ще продупчи квитанцията на някой по-готин автомобил и аз му се похвалих, че съм попаднал на онова порше. Ама той ми рече, че също *успял да го стипа*, при това на същото място, рано същата сутрин. Това означаваше, че колата е останала през цялата нощ там, където бяха намерени телата на убитите. Както вече ви рекох, туй може и нищо да не значи, ама шефът ми заръча да се отбия при вас и да ви го съобщя.

Малко след като Джарвис си тръгна, аз подкарах колата към полицейския участък. Като незначително нарушение това можеше да бъде проследено само по два начина. Полицейският патрул от Хамптън следеше движението по пътищата между Саутхамптън и Манток, но местната полиция отговаряше за всички произшествия в самото селище. И както можеше да се очаква, полицаите от двете служби никак не се обичаха.

Мики Портър, шефът на местния полицейски участък, бе стар мой приятел. Но за разлика от ченгетата в Хамптън, които се взимаха прекалено на сериозно, високият момък с червеникави мустаци не претендираше за екшън герой. Освен това нямаше нищо против Кейт и аз да защитаваме Данте пред съда.

Както навсякъде в страната, след 11 септември 2001 г. и нашият полицейски участък се сдоби с нов, мощен компютър за петдесет хиляди долара, доставен от Агенцията за националната сигурност. С негова помощ само след тридесет секунди Мики прочете от екрана данните за регистрацията на автомобила — нюйоркски номер, IZD235, издаден на името на моето приятелче от плажа Морт Семел. Неговият адрес в Манхатън бе Парк авеню 850.

Бинго.

Е, не съвсем...

— Въпреки че автомобилът е регистриран на името на Семел — заяви Портър, — аз съм напълно сигурен, че го кара само дъщеря му Тереза. — Прочете по-надолу по екрана и добави: — Ето, Тереза Семел, осемнадесетгодишна. Една седмица през август тя бе тук, като получи три акта за нарушения. Два от тях бяха за превишена скорост.

— Е, какво може да се очаква, когато се даде автомобил за сто хиляди долара на една осемнадесетгодишна хлапачка?

— Тук, на Крайбрежния път, нейното порше винаги предизвиква фурор — обясни Портър. — Опитите на родителите ѝ да я ограничат бяха безполезни. Обаче Тереза наистина не е като другите тийнейджърки.

— Тя май беше модел — досетих се. — И излизаше с някакъв музикант от Гънс енд Роузис?

— Да, със Стоун Темпъл Пайлтс, но тази история май приключи наскоро. Красиво момиче. Беше само на четиринадесет години, когато поместиха снимката ѝ на корицата на „Вог“. Сетне изигра ролите на отявлени млади наркоманки в един-два филма, посветени на живота на тийнейджърите. Само че оттогава на няколко пъти е посещавала клиника за рехабилитация.

— Сигурно ѝ е дошло до гуша да бъде хем богата, хем красива — подхвърлих иронично.

— Не зная. Аз съм само красив — усмихна се Портър.

— Тогава е по-добре да ми се довериш. Налага се да се срещна с това момиче. Не зная поради каква причина, но тя е присъствала на мястото на убийствата.

[1] Жаргонно съкращение на „Порше — Карера“, модел 911 от 1996 г.; 272 к. с.; 3600 куб. см. — Б.пр. ↑

58. ТОМ

В най-скоро време трябваше да си поговоря с Тереза. И то *преди* самата тя да си бе навлякла някаква бяля или друг да ѝ стори тази услуга. Ала съвсем не очаквах Мики да ми позвъни още преди да бях изминал половината от обратния път към Манток.

— Имаш късмет. Том. Тереза Семел току-що се появи в града, след като я изписали за пореден път от клиниката „Бети Форд“. Побързай, може би ще я завариш, докато още е чиста. От това, което подочух, напоследък решила да замени страстта си към хероина с фитнес. Та затова по цял ден ще виси в Центъра за рехабилитация.

— Не се казва страстта, Мики, а *зависимостта*.

— Да, Том, знам. Само ти напомням, че това момиче пръска по хиляда долара на ден, за да се изчисти като Пилат Понтийски.

След четвърт час паркирах колата пред входа на Центъра за рехабилитация и се спрях, за да наблюдавам Тереза през овалния прозорец от зелено стъкло.

Върху дюшеците на пода бяха налягали пет жени, предани привърженички на програмата за здравословно възстановяване. Доколкото можех да преценя, всичките изглеждаха в чудесна форма, но нито една не можеше да съперничи на Тереза Семел по усърдието, с което се самовглъбяваше в трудните физически и дихателни упражнения.

Докато я гледах как се потеше, ме обзе съжаление, че си бях позволил да се шегувам с нея. Вместо да вехне от самосъжаление у дома, тя буквално се стремеше да повали на тепиха вкопчилите се в нея демони.

Дойде деликатният момент за съобщаване на клиентите, че времето на сеанса им е изтекло. Инструкторът избра да приключи с почистващо вдишване и издишване, след което не забрави да поздрави жените за проявеното от тях старание.

Всички, освен Тереза се изправиха, отидоха до пейките, взеха дрехите си и напуснаха залата.

Само момичето остана да лежи на своя дюшек, може би ужасено от мисълта, че отново ще трябва сама да се оправя със себе си. Така че наистина ми се стори облекчена, когато се приближих и се представих.

— Сигурен съм, че сте чули за престъплението на плажа през това лято — казах. — Аз съм съдебен защитник на младежа, обвиняван в убийствата.

— Говорите за Данте Хейливил, нали? — попита Тереза. — Той не го е направил.

— Откъде знаете това? — наострих уши аз.

— Просто го знам — отвърна девойката, сякаш отговорът бе изплувал в красивата ѝ глава съвсем случайно.

— Сега съм тук, защото вашият автомобил е бил паркиран наблизо на плажа през онази нощ.

— Тогава едва не умрях — призна ми Тереза. — Или може би в онази нощ се спасих. До смрачаване ми беше толкова хубаво, но покъсно се вкиснах и се надрусах. Преди това се бях срещнала с моя човек на паркинга. После се върнах на плажа и се завих с едно одеяло. Спала съм там през цялата нощ...

— А нещо видяхте ли? Чухте ли? — погледнах я настойчиво.

— Не — отсече тя. — Там е цялата работа, нали? На следващата сутрин си признах за всичко на татенцето, а след дванадесет часа вече бях в рехабилитационния център.

— И от кого купувахте наркотика?

— Сякаш тук има някакъв избор — насмешливо промърмори Тереза.

Не ми се искаше да изглеждам прекалено неосведомен, но се налагаше да попитам:

— Какво искате да кажете с това?

— Тук, на Крайбрежния път, има само един човек, от когото можете да се снабдите с дрога. И така е било, откакто се помня — промълви момчето.

— А той има ли си име?

— По-скоро прякор. Локо. Или *Лудия*.

59. КЕЙТ

Излетяхме от летището за хеликоптери в Ийст Хамптън. Пет минути по-късно мъжът от съседната седалка погледна надолу към оживения трафик, насочен на запад по шосе 27. На лицето му блесна ослепителна усмивка.

— Много обичам да се прибирам у дома с хеликоптер. Само час след като съм се излежавал на плажа, се озовавам в апартамента си на Пето авеню и дори вече отпивам от мартинито. Това се казва приятен уикенд.

— А и не се потиш и бъртиш като онези нещастници там долу в колите... — допълних аз.

— Гледката също е чудесна — отново се усмихна мъжът.

Изглеждаше малко над четиридесетте, със силен загар, слаб, облечен в типичната за богатите „униформа“ за пътуване — добре изгладени джинси, широка дънкова риза, кашмирен блейзър. На китката му блестеше платинен „Патек Филип“, бе нахлузил на босо италиански мокасини.

— Само петнадесетина секунди ви бяха достатъчни, за да ме разберете. Докато на повечето хора им е нужен цял час. — Той протегна ръка и се представи: — Роберто Нуньес. За мен е удоволствие да се запозная с вас.

— Казвам се Кейт. Радвам се, че пътуваме заедно, Роберто.

Всъщност вече знаех името му, както и това, че притежаваше малка инвестиционна компания в Южна Америка и че е съсед на Морт Семел в Хамптън. След като Том се сби с бодигардовете на Семел, ние своевременно стигнахме до извода, че няма да е лесно да се общува с типове като тях. Затова аз се обадох на Еди Юркевич, брат на една моя колежка от юридическия факултет. Като пилот на хеликоптер Еди наскоро се бе завърнал от полетите за аварийни транспортни доставки между Багдад и Фалуджа, за да се заеме с далеч по-безопасна и по-доходна дейност — превозваше с хеликоптера си милиардерите между Манхатън и Хамптън.

Миналата седмица му изпратих имейл със списъка на богатшите, притежаващи имоти покрай Крайбрежния път. Помолих го да ме настани в хеликоптера си до един от тях. Четиридесет и пет минутното пътуване ми костваше три хиляди и петстотин долара. Днес следобед той ми позвъни, за да ми съобщи да се явя на южната площадка на летището в шест и петдесет и пет. И ме предупреди да не идвам нито минута по-рано, ако не искам да ми издуха шапката.

През следващите десетина минути Роберто напразно се стараеше да ме впечатли, разказвайки, че притежавал половин дузина къщи и още толкова ламборгини и майбаси. Не пропусна нехайно да добави, че бил президент на „неголяма бизнес империя“, но от ден на ден в него все повече се засилвало желанието да заживее „по-скромен, но по-истински живот“.

Монологът му бе като добре премерена пиар кампания и когато най-после млъкна, Роберто ме дари със стеснителна усмивка:

— Сега е твой ред, Кейт. С какво се занимаваш? — мина на „ти“ спътникът ми.

— Господи, този въпрос е толкова притеснителен. Мисля, че само се опитвам да разнообразя живота си. Или по-скоро се опитвам да помагам на другите и те да се порадват на живота. Ръководя две фондации, като едната от тях подпомага децата да се справят с предучилищната подготовка. А другата организира летни лагери за хлапета от всичките рискови групи.

— Значи се занимаваш само с добри дела. Колко впечатляващо.

— Поне от време на време — скромно изрекох аз.

— А какво правиш, когато слънцето залезе? Впрочем много ми харесва как умееш да се обличаш.

Бях си купила една черна рокля от „Лакост“, с три размера по-тясна, защото след като приключих разговора с Еди, ми остана достатъчно време, за да притичам до търговския център в Бриджхамптън.

— Ами опасявам се, че се посвещавам на обичайните човешки пороци. Не могат ли да измислят някакви по-нови? — усмихнах се закачливо.

— Алтруистична и неприлична. Звучи перфектно! — възкликна Роберто.

— Като заговорихме за перфекционизъм, знаеш ли някой филантроп, който би могъл да ми пусне малко екстази? — неочаквано го попитах аз.

За част от секундата мъжът присви устни и си помислих, че няма да ми каже нищо. *Но нали, дяволите да го вземат, иска да се пише за мой сърдечен приятел?*

— Мисля, че тази работа може да ти я уреди същият човек, който доставя всичко, от което се нуждаеш в тази насока. Говоря за извънредно скъпия Локо. Изненадан съм, че още не си се включила като негова клиентка. От това, което съм подочул, той притежава добре уреден монопол и е твърдо решен никому да не отстъпва територията си. Оттам идва прякорът му. Но в негов плюс е това, че е адски дискретен и надежден, пък и плаща щедро на местните полицаи, за да не му създават затруднения.

— Звучи доста впечатляващо. Срещал ли си се с него?

— Не. И възнамерявам да се придържам към тази схема. Но ако ми дадеш телефонния си номер, ще гледам да ти уредя нещо за следващия уикенд.

Под нас магистралата от Лонг Айланд се скри в тунела Мидтаун, а след секунда в далечината изскочиха небостъргачите на долен Манхатън.

— А защо ти не ми дадеш твоя? — предложих му аз. — Ще ти звънна в събота следобед.

Само минута ни отне да прекосим Манхатън по ширината му, след което хеликоптерът се спусна над тясната бетонна площадка между Хъдсън и магистралата към Уест Сайд.

— Ще те очаквам с нетърпение — отвърна Роберто и ми подаде визитната си картичка.

На нея бе изписано само: „Роберто Нуньес, човек“. Мили боже!

— Междувременно има ли някакъв шанс да те убедя да се присъединиш към мен за едно мартини? — предложи мъжът. — Моят иконом го прави отлично.

— Нека да не е тази вечер.

— Не обичаш ли мартини?

— Обожавам го.

— Тогава какво?

Погледнах го в очите:

— Може да съм декадентски настроена и да се занимавам с добри дела, Роберто, но не съм лесна.

Той се засмя. Аз съм толкова готино момиче — когато пожелаея.

60. ТОМ

Горе-долу по същото време, когато Кейт отпътува с хеликоптера за Манхатън, аз се настаних на тясната седалка в скромната зала в Амагенсет, вмирисана на тебешир и вкиснато мляко.

Също като Кейт имах роля, която се налагаше да изиграя. Но ако трябва да бъда честен, не бях сигурен докъде можех да се разпростирам.

Докато се адаптирах към условията на сцената, на която щях да играя, вътре влязоха още хора, повечето от тях възрастни, понесли със себе си малки столчета. Колкото и да бяха богати, никой от тях не се държеше надменно. Ръководителят на групата „Анонимни алкохолици“ затвори вратата след последния и ми даде знак с ръка. Станах, отидох до стената и се изкашлях.

— Казвам се Джон Смит — започнах. — И съм алкохолик.

Тълпата забъбри одобрително, разпознала в мен един от своите. Бяха решени да ме подкрепят, за да разкажа докрай семейната си драма.

— Моят баща ми даде първата чаша бира, когато бях на единадесет — продължих с лекота, понеже по една случайност това бе самата истина. — На следващата вечер излязох с приятели и славно се напих. — И за това не излъгах, но от тук нататък трябваше да разчитам единствено на въображението си. — Чувствах се толкова добре, че прекарах следващите двадесет години в опити да пресъздам онова превъзходно усещане, което тогава ме изпълни. Това, разбира се, никога не се повтори, но както сами се досещате, не ми попречи да продължавам с опитите.

Последваха окуражителни кимвания, които означаваха, че може би действително принадлежа към тях, тоест — че едва ли мога да послужа като пример за трезвеник. Но се опитах да не мисля за това, а само да се съсредоточа в моята изповед:

— Преди шест години жена ми се изнесе, а аз се озовах в болницата. Тогава именно за пръв път отидох на сбирка като тази и,

слава богу, сетне ми бе по-лесно да се въздържам от чашката. Но по-късно моят живот и най-вече работата ми започнаха да стават все по-стресиращи.

Допусках, че някои от събралите се могат да познават работата, която посочих, но Амагенсет е свят, различен от Манток, пък и аз лично не познавах нито един от тях.

— През последните две седмици се почувствах склонен отново да рухна в бездната, затова сега съм тук, пред вас — продължих. Това също не беше кой знае колко далеч от истината. — Трудно ми е да си го призная, но се нуждая от малко помощ.

До края на сбирката аз вече разполагах с неколцина нови приятели, дори част от тях останаха да се мотая с мен на паркинга. Не искаха да ме оставят тук сам и безпомощен. И така, облегнати на своите биймъри и мерцедеси, те се заеха да ми разказват своите преживелици, достигащи чак до спомените от казармата. Мъжете цял живот си остават момчета и е невъзможно да не се надпреварват в хвалбите си.

Един от тях например ми описа как го ескортирали двама полицаи от родилния дом на сутринта, когато се родил първият му син. Друг пък успя да го надмине с описанието си как се напил до безсъзнание след смъртта на своя старец. Действително започнах да се усещам донякъде излекуван.

— А твоята любима отрова каква е? — попита ме холивудски продуцент с посивяла брада, притежател на един от онези скъпи, прекрасни домове покрай Крайбрежния път.

Признавам, че ме спипа неподготвен.

— Искаш да ти я кажа по-конкретно? — попитах аз, докато трескаво се мъчех да измисля нещо по-правдоподобно.

— Да, именно *по-конкретно* — натъртено повтори той и предизвика залп от бурен смях сред събеседниците ни.

— Ами падам си по белите, а не по чернокожите. А руснаците все пак са от бялата раса, нали не греша? — набързо импровизирах аз. — Зная, че звучи смешно, но на мен хич не ми е до смях. Стигал съм до две бутилки водка на нощ. А ти? Какво ще кажеш за себе си?

— Харчех по три хиляди долара на седмица и един от проблемите ми е, че можех да си го позволя.

— От Локо ли се снабдяваше? — попитах аз, но тутакси усетих, че съм прекрачил една невидима черта.

Внезапно всички наоколо притихнаха. Продуцентът ме фиксира с втрещен поглед. Моментално се присвих и измънках приглушено:

— Попитах, защото и аз се снабдявах само от този налудничав шибаняк.

— О, така ли? — Продуцентът се наведе доверително към мен, подпрян на капака на черния си рейндж роувър. — Тогава си попаднал на точния адрес. Но какъв си по-точно: алки или джънки^[1]?

— Джънки — признах си, свел поглед към бетона. — Не ви познавам, момчета, затова си съчиних тези глупости за пиенето.

— Ела тук — подкани ме той.

Казах си, че съм загубен, ако му хрумне да провери ръцете ми за следи от инжекции, но нямах друг избор.

Пристъпих плахо към джипа му, а той отново се втрещи в очите ми. Стори ми се, че ме гледа цяла вечност. После се отдръпна от колата си, сграбчи ме за раменете и завря сивата си брада в лицето ми.

— Хлапе — рече, — щом аз можах да го превъзмогна, и ти ще се справиш. И повече да не си се приближил до онзи шибан Локо. От това, което съм чул, излиза, че е един от онези, дето са пречукали момчетата на плажа през лятото.

[1] Алкохолик (alkie) или наркоман (junkie) — американски сленг. — Б.пр. ↑

61. ТОМ

На следващата сутрин двамата с Кейт разпръснахме навред бележките си из офиса, така както рибарите разпъват своите мрежи на кея в Манток. След цял месец ровене — отчасти открито, отчасти безсрамно задкулисно — успяхме донякъде да се справим. Вече разполагахме с половин дузина обнадеждаващи следи. Според Кейт всяка нова брънка от веригата ще ни облекчава все повече в усилията ни да убедим съдебните заседатели да се усъмнят в представената от обвинението версия за случилото се в онази фатална нощ.

— За съда всичко това е повлияно от страха, който бунтарски настроените млади чернокожи вдъхват на бялото население — обясни ми Кейт. — Е, ще се наложи да разчупим този стереотип. Ако всичко, с което разполагаме досега, е вярно, то излиза, че няколко седмици преди да загинат, тези младежи са се забъркали в нещо много опасно. При това не са се насочили към кокаин или екстази или друг синтетичен наркотик на хапчета, а към *крека*, най-черната дрога, характерна за негърските гета. А после се появява и този мистериозен наркодилър Локо.

— Какво ще правим сега? — попитах я аз.

— Ще се опитаме да потвърдим стойността на всичко, което сме надушили, като валиден за съда доказателствен материал. Ще търсим още. Ще издирим и Локо. Но междувременно ще *споделим* това, с което разполагаме.

— Да го споделим ли? — учудих се аз.

Кейт измъкна от спортния си сак една бяла кутия за обувки и я постави върху масата. Със същата тържествена церемониалност, с която един самурай би извадил меча си от ножницата, тя измъкна от кутията един старомоден ролодекс.

— Тук, в този комплект от визитни картички, се съхраняват телефонните номера на всички топрепортери и издатели в Ню Йорк — обясни ми тя. — Това е най-ценното, което успях да отмъкна със себе си при раздялата ми с „Уолмарк, Рийд и Блъндъл“.

През останалата част от деня Кейт се посвети на разговори по телефона. Представяше историята на Данте пред един или друг вестникарски издател, като започваше с убийствата и ареста му, описвайки обкръжението му и надвисналата над него смъртна присъда.

— Всичко има в този случай — убеждаваше тя Ейми Бъроус от „Венити Феър“, а после повтори същото и на Грейдън Картър. — Има знаменитости, гангстери, милиардери. Има расови конфликти, класово неравенство, както и бъдеща звезда от Ен Би Ей, заплашена сега от смъртно наказание. И всичко това се е случило в *Хамптън*.

Всъщност историята наистина беше гореща. Следобед вече преговаряхме с дузина от водещите списания за ексклузивни репортажи, посветени както на Данте Хейливил, така и на нас двамата.

— Пуснахме вълка в кошарата — отбеляза Кейт, след като приключи с последното обаждане, прибирайки своя ролодекс. — Сега Бог да ни е на помощ.

ТРЕТА ЧАСТ
НАПРЕД-НАЗАД ИЗ ХАМПТЪН И ИЙСТ
ХАМПТЪН

62. РЕЙБОРН

Когато трябва да се справя с някоя главоблъсканица, аз — за разлика от Тони Сопрано от онзи гангстерски сериал — не се втурвам през глава към кабинета на психоаналитика си. Вместо това предпочитам да се поразходя из Форт Грийн Парк и да седна на пейката край каменната маса срещу един непроницаем Метусалем, запален по шахмата приятел, чието име всъщност е Изикиъл Уитакър. Стократно го предпочитам пред какъвто и да било разговор. Още повече че двамата с него сме на открито, а не сврени в някаква сенчеста стая, особено в неделен следобед като днешния, когато още можем да се радваме на циганското лято. Приятно шумолят последните кафяви листа, все още необрулени от клоните в този парк в Бруклин.

— Ти си на ход — нетърпеливо ме подкани Зеке веднага щом се отпуснах на каменната пейка. И за него времето е пари, както и за психиатрите.

Зеке има лице, като че ли издялано от дърво, и дълги, грациозни пръсти. Моят приятел беше емигрант, преселил се тук сравнително наскоро. Отначало се изхранваше, като береше плодовете в овощните градини, та затова и сега винаги предпочита да се срещаме някъде на открито. Така че трябваше да се съобразявам с неговите предпочитания и да наглася работите си тъй, че да ми остане време за срещите ми със Зеке на чист въздух.

Но след десетина минути, в разгара на играта, когато буквално изпод вечно навирения му нос успях да задигна единия от двата му топа, не се стърпях и ликуващо възкликнах:

— Сигурен ли си, че се чувстваш добре днес, братко? Може би нещо не си във форма, а? Да не би да си простинал или някакъв грип те е налегнал? Ами ако най-после те е пипнал Алцхаймерът?

Трябваше да си държа устата затворена, защото само това можеше да ми помогне да забравя за миг разположението на фигурите върху шахматната дъска и да си припомня фотографиите върху дъската

с неразрешените случаи в нашия полицейски участък. И вместо да се съсредоточа върху това как да укрепя позицията си на шахматната дъска, за да науча този дърт козел на смирение и уважение към моите способности като шахматист — урок, който той отдавна си просеше — аз се увлякох в размисли относно *Мани Родригес*. От седмици насам неразкритото убийство на Родригес ме измъчваше, макар и това мое притеснение да си оставаше необяснимо дори за мен. Всеки път, щом прекрочвах прага на участъка, името му, изписано с едри букви най-горе на дъската, бодеше очите ми.

Естествено, че нито за секунда не повярвах на историята, която ни поднесоха във вестниците за някаква вражда между „Глок^[1] Инкорпорейтед“ и „Колд Граунд Инкорпорейтед“. Работата е там, че рапърите са прекалено горещи глави, за да успеят да замислят, организират и осъществят едно добре прикрито престъпление. Убиецът не бе оставил никакви следи след себе си. А самият Родригес, който често е бил принуждаван да търчи през глава в дъжда, за да достави пакетите с дисковете, ми изглеждаше прекалено нископоставен в цялата йерархия, за да се превърне в толкова важна цел за отстрелване.

Мани Родригес е бил момче за всичко, незначителна пешка, както обичаме да казваме ние, любителите на шахмата. Само че докато умувах върху всичко това, Зеке, с прецизността на ловък крадец, се пресегна и отмъкна царицата под носа ми.

— Вземи си я! И без това тази кучка никога не съм я харесвал — троснах се аз.

Сега обаче победата ми беше под въпрос, по-скоро много вероятно бе да загубя партията. Шахматната дъска изглеждаше като някакъв ръждясал горски капан, който в следващия миг щеше да забие стоманените си зъби в задника ми. Ако притежавах поне капка достойнство, още сега щях да вдигна бялото знаме, но нали се бях довякъл чак дотук само за да мога да поразмишлявам за Мани Родригес на спокойствие. Защо тогава да не оставя Зеке да се порадва и да спечели някой и друг долар от мен, докато аз заработвах моите долари? И докато продължавах да се отплесвам все в тази насока, Зеке прегази моите редици досущ като Шърман през Джорджия^[2]. Обра ми последния офицер, сетне и последния кон, а когато накрая и царят ми бе пленен, той победоносно заяви:

— Мисля, че не биваше да се безпокоиш толкова за моята кондиция, Кони.

— Е, с това вече окончателно ме успокои — мрачно отроних аз.

Играта приключи доста бързо, претърпях безмилостен разгром. Както винаги в подобни ситуации, си припомних за една латиноамериканска румба, в която се пееше: „Шах, шах, шах и накрая — мат“.

Длъжен бях да бръкна в портфейла си и да връча на Зеке честно спечелената двадесетачка. Загубата обаче не ми попречи да се почувствам тъй добре, както не ми се бе случвало от седмици насам. Защото най-после стигнах до едно заключение, което може би щеше да ми помогне да разкрия кой би могъл да е убиецът на Мани Родригес.

[1] Игра на думи с глок — марка пистолети. — Б.пр. ↑

[2] Войските на ген. Уилям Текумзе Шърман превземат Атланта и безмилостно прегазват щата Джорджия в края на Гражданската война (1864 г.), затова на негово име през XX век кръщават танковете „Шърман“. — Б.пр. ↑

63. РЕЙБОРН

Винаги ми е било крайно неприятно тъкмо през уикендите да звъня на „интенданта“ Краус, затова много често съм се въздържал да му досаждам. Но сега се наложи и той, слава богу, се съгласи да дойде чак от Куинс. Когато паркирах в оградената за служебни автомобили зона пред моргата, той вече ме чакаше там, облегнат на своето волво. Като изключим димящата цигара, стърчаща от устните му, в този миг Краус изглеждаше досущ като малкия Буда.

— Благодаря ти, че дойде — рекох му аз.

— Спести си благодарностите, Кони. У дома е пълно с роднини на жена ми. Довлякоха се още от петък вечерта. Да знаеш само откога се моля да ми се обадиш за някой спешен случай.

За съжаление много скоро трябваше да заменим слънчевия паркинг с дългите коридори с бежов линолеум, където бе тихо като гробница. Насочих се право към кабинета на Краус, там той ми прочете рапорта за балистичната експертиза на куршума, убил Родригес.

Когато свърши, кимнах признателно, но веднага добавих:

— А сега искам една услуга от теб. Иди и ми донеси аналогичния рапорт по случая с Майкъл Уокър.

Уокър е онзи тийнейджър, когото преди около месец намерихме в леглото му в апартамента, намиращ се през три пресечки от мястото, където смъртта е застигнала Мани Родригес. Все си мисля, че не е изключено двете убийства да се окажат свързани в обща схема. Знаех, че между тях съществуват сходства, макар и само на пръв поглед — и двете убийства бяха извършени късно през нощта приблизително в един и същи район от града. Нещо обаче ми подсказваше, че е възможно да има още прилики.

Но когато Краус ми прочете двата листа с описанията на калибъра на куршумите, размерите на смъртоносните рани и прочее подробности, се оказа, че нищо не съвпада. Дори и заглушителите към пистолетите не бяха еднакви.

— Различна е и логиката в двете убийства — добави Краус. — Искам да кажа, че не е трудно да се разбере защо Уокър, като главен заподозрян в тройно убийство, може да си е заслужил смъртта. Но защо да премахнат един доставчик на дискове с музикални записи, който никога и на никого не е създавал проблеми? Това най-вероятно е някаква свада на местно ниво.

— Или пък двата случая са толкова различни, че тъкмо заради това трябва да подозираме наличието на връзка между тях — предложих аз.

Отново взехме рапортите и ги прочетохме още по-внимателно, сред дълбоката потискаща тишина, която може да съществува само в една морга, при това в неделя следобед.

Никой от нас не откри и най-малка следа, за която да се заловим. Накрая тишината започна да ни действа толкова зловещо, че се принудихме да излезем. Навън слънцето заливаше брега с топлите си лъчи, а животът си продължаваше както винаги досега.

64. ТОМ

В понеделник сутринта двамата с Кейт отидохме в дрогерията на Барнс, за да прегледаме новите януарски броеве на водещите списания. Като някакви манияци, жадуващи да узнаят последните клюки от светските рубрики, наградихме по два броя от „Венити Феър“, „Ню Йорк“ и „Нюйоркър“, след което веднага се върнахме в моята кола и оставихме по един брой на задната седалка.

Щом стигнахме до ресторанта на Сам, се настанихме край една от масите в задната стая и веднага разгърнахме лъскавите корици. Кейт посегна към „Ню Йорк“, а на мен подаде „Венити Феър“. На страница 185 Данте ме гледаше през затворническите решетки. Фотографията беше поразителна — на нея той бе показан млад, но изплашен. Не липсваха и доста фалшиво звучащи редове, съдържащи опити за прикриване на фактите.

Във всички списания лицето му бе толкова силно осветено от фотосветкавиците, че изглеждаше още по-черно. Очевидно комбинацията от расови сблъсъци в скъпи курорти като Хамптън и Ийст Хамптън се бе оказала доста печеливша в надпреварата за спечелване на интереса на читателите. Затова издателите не пропускаха възможностите да изцедят докрай благодатната тема.

Независимо от всичко беше много мило да съм насаме с Кейт. За мен поне беше почти като любовна среща. През следващия час изчетохме всичко, което ни интересуваше, след което прелистихме за всеки случай списанията още веднъж. Спирахме само за да опитаме пая с артишок и бекон или за да отпием по глътка от студената бира. Статията в „Нюйоркър“, придружена от изразителна черно-бяла снимка, на която Данте приличаше повече на танцьор или поп звезда, бе доста кратка. Но Доминик Дън във „Венити Феър“ и Пит Хамил в „Ню Йорк“ с лекота бяха изписали по няколко. И в двата материала се долавяше симпатия към Данте Хейливил. Не липсваше нито една от основните теми, на които Кейт бе наблегнала в телефонните си разговори с журналистите — от расизма до прекалено педантичния

прокурор, както и за слуховете за увлечението на жертвите по наркотиците. Беше зашеметяващо да гледаш всичките тези лъскави и стилно оформени страници, пръснати по масата, макар повечето описания да се основаваха на слухове и все още недоказани предположения.

Не по-малко бе мястото, отделено на „онази дръзка двойка млади, отрасли в Манток, адвокати“, които доброволно се нагърбили с тежката участ да представляват чернокожия младеж, въпреки че бил обвинен в убийствата на техните стари приятели.

Не подозирах, че двамата с Кейт ще се окажем в центъра на толкова нашумяла вестникарска рубрика.

Дън например ни описваше като забележителна двойка. Представяше Кейт на публиката като някакво ново, червенокосо подобие на Джаки, придружавана от един още по-чепат нов Джон Кенеди. Дори бе добавил, че „бостънският териер Уинго е страхотно фотогеничен“. А Хамил твърдеше: „Тяхната «химия» съвсем не е плод на моето журналистическо въображение. През тийнейджърските си години те са били гаджета за повече от пет години“. Както „Венити Феър“, така и „Ню Йорк“ не бяха пропуснали да поместят и снимката, на която сме ние двамата след победата на отбора на „Сейнт Джон“ през 1992 г.

— Хубаво е, че всички в града вече окончателно ще ни намразят — отбелязах аз. — Публикациите не ти ли се струват доста притеснителни?

Платихме сметката и отвързахме Уинго от пейката пред ресторанта. Кучето като че ли бе успяло много по-бързо от нас да свикне с внезапно връхлетялата го слава, но се притесняваше от миризмата на нещо изгоряло, носеща се из въздуха. И докато крачехме към паркинга зад ресторанта, покрай нас забързано профуча една пожарникарска кола от Ийст Хамптън.

Миризмата ставаше все по-силна. Щом завихме покрай ъгъла, съзряхме, че пожарниците се суетяха около нещо, което се оказва *моята кола*. Или това, което бе останало от нея.

Всичките прозорци бяха изпотрошени, ламарината на покрива — нагъната, а по седалките се въргаляха овъглени останки от списания.

65. ТОМ

Никакво значение няма дали си в центъра на Багдад или в центъра на Ийст Хамптън — мирисът на току-що изгоряла кола винаги е зловещ. За миг Кейт и аз останахме като вцепенени, неспособни да откъснем погледи от догарящата развалина. Накрая Уинго се разляя, като че ли да ни събуди. Зарязахме изстиващите останки и се върнахме отново при Сам, където си поръчахме по едно уиски с лед. Едва тогава позвъних на Кларънс.

— Банда мракобесници! — разгневи се Кларънс, когато се върнахме на мястото на пожара и той видя какво бе останало от баровската ми кола.

После се качихме в неговия широк жълт буик комби и той ни откара до къщата на Мак в Манток.

— Том обичаше тази таратайка — отбеляза Кейт, — но го приема доста спокойно. Длъжна съм да призная, че съм впечатлена.

— Та това беше само една кола, *просто вещ!* — магнах с ръка, надявайки се да си извоювам още малко от уважението ѝ.

Истината е, че дори аз се изненадах колко малко ми пукаше за автомобила. Нещо повече — гледката на димящите руини ми се стори като символ на някакво справедливо възмездие.

По пътя Кларънс остана намръщен. Всичко в него — и изражението му, и поведението му — ми напомняше за ареста на Данте и за предстоящия процес. Опитах се да го успокоя:

— Макар сега хич да не ти се вярва, нещата започват да се променят в наша полза.

— И как стигна до този извод? — иронично ме попита Кларънс.

— Списанията, които изгоряха по седалките на колата, са пълни с версии за нашата история, което много ще ни помогне по случая. Дори и подпалването на автомобила ми ще бъде заснето от техните фоторепортери и ще отвори очите на хората за това, което се случва тук.

Но нищо от казаното не се отрази върху смръщеното лице на Кларънс. Като че ли бе изгубил целия си оптимизъм, който никога досега, дори и в най-трудните периоди, не го бе напуснал.

През нощта в този януарски понеделник навсякъде из околността беше тихо и тъмно. Но не и в къщата на Мак! Тя светеше като коледна елха и когато паркирахме пред нея, на прага се появи домакинът, в карираната си, доста поовехтяла хавлия за баня. От двора, почти едновременно с нашето пристигане, потеглиха две полицейски коли.

— О, не! — извика Кейт и изскочи от автомобила.

Но Мак, с бастун в едната си ръка и бутилка скоч в другата, ѝ заговори успокоително:

— Няма нищо, скъпо момиче. Само някой хвърли едно камъче през прозореца. На моята възраст трябва да съм благодарен дори и за най-малката проява на внимание.

Въпреки протестите на Мак аз настоях да оставим Уинго при него. Заради благия си нрав кучето нямаше да се справи много добре като пазач, но поне щеше да лае и да вдига шум.

Кейт ми махна за довиждане и аз се върнах в колата при Кларънс.

— Чу ли какво изгърси Мак пред Кейт, когато изскочи на верандата? — попитах го аз с най-провлечения ирландски акцент, на който бях способен. — Каза ѝ: „Не е някаква голяма работа, скъпо момиче, само едно камъче“. Нали допреди десетина минути същото показно безразличие демонстрирах и аз пред останките от колата си. Този кучи син е по следите на моето момиче, Кларънс, така че ние трябва да възприемем същата стратегия.

— По-добре си отваряй очите за онзи дърт козел! — каза Кларънс и дори съвсем леко се усмихна. — Чух, че се запасявал с виагра. Купувал я по интернет в огромни дози.

Това пък въобще не беше смешно.

66. ТОМ

Никак не ми се искаше да оставям Кейт в къщата на Мак, но тя упорито настояваше, че всичко било наред и нямало защо да се безпокоя за двама им. Работата бе в това, че ми се искаше Кейт да остане с мен тази вечер. За известно време вярвах, че ще се случи, и това ме изпълни с радост, особено след всичките днешни събития.

Почувствах се странно, когато се прибрах у дома, защото за пръв път Уинго не притича към мен по дългия тъмен коридор. Не чух подрънкването на каишката му при удрянето ѝ в металната купа в ъгъла, от която кучето обикновено пиеше вода.

Освен потискащата тишина ме измъчваше и някаква миризма, която не можах да определя на какво се дължи. Но беше неприятна, като от засъхнала пот. Може би моята... Нищо чудно, след като днешният ден бе толкова дълъг и изнурителен.

Продължих по коридора към кухнята, взех си една бира и се загледах през плъзгащите се стъклени врати към задния двор. Не се притеснявах заради опожарената ми кола, но засилващата се в града ненавист срещу двама ни с Кейт ме измъчваше. Осъзнавах, че никога нямаше да стихне.

Имах две възможности: да се излегна на дивана и да гледам телевизия или да се напъхам под горещия душ. Реших да се изкъпя, но докато се връщах в спалнята, отново се спрях в коридора заради същата загадъчна миризма.

Но този път бе още по-силна, затова реших, че може да е от потта ми.

Чак тогава осъзнах, че това бе мирисът на страха. Последва рязко изскърцване на пода, внезапно прошумоляха някакви дрехи, нещо едро се втурна към мен и ме връхлетя. Сетне нечии яки юмруци се стовариха върху лицето ми.

Кръвта шурна от носа ми. От силата на ударите политнах назад и едва се задържах на нозе, олюлявайки се. После се килнах напред и залитнах право към този, който се бе изпречил пред мен. Той отново

ме цапардоса, но този път лакътят ми се заби в гърлото на копелето и го чух да изохква. В следващата половин минута всичко пред очите ми се превърна в нагорещен до червено хаос. Размахваха се юмруци и лакти, разменяха се ритници. Всичко това се разиграваше в моята къща, в моя коридор. Не разбрах колко души ме бяха нападнали, но все пак имах своите шансове до мига, в който започнах да се свличам на пода.

Вече лежах безпомощно долу, когато ритниците се почнаха по главата и ребрата ми. Тогава нечий глас проряза въздуха и за миг като че ли превъзмогнах болката.

— Достатъчно! Достатъчно, казах!

Но не бих могъл да се закълна, че действително съм го чул. Може би само съм си го помислил. Или съм го изрекъл в молитвите си.

67. КЕЙТ

Уинго се разляя в колата ми, когато протегнах ръка да почукам по предната врата на къщата.

Вече бе станало осем сутринта, така че Том отдавна би трябвало да е буден, но нито лаят на кучето, нито моето упорито чукане по вратата бяха удостоени с отговор. Тогава си казах, че сигурно още е под душа в банята.

Градската служба по чистотата вече бе разчистила от улицата останките от колата на Том. Уинго и аз преминахме покрай мястото, преди да стигнем до задния двор на къщата на Том.

Но плъзгащите се врати, водещи към верандата, бяха заключени. Все пак успях да надникна вътре през прозорците. Един стол и шкафът за книги във всекидневната бяха прекатурени.

Веднага набрах номера на мобилния телефон на Том, но попаднах на гласовата му поща. Започнах да се плаша, особено след като Уинго се разляя диво, сякаш бе надушил следи от вълк.

Затичах се назад и го заварих да лае ожесточено срещу малкия навес над лятната кухня.

Вратата зееше отворена. Видях вътре падналите на пода два сгъваеми стола и стар плажен чадър. Отново позвъних на Том, но никой не отговори.

Не го бях предупредила, че тази сутрин ще се отбия да го взема със себе си, затова вместо да нахлуя вътре или да позвъня на полицията, аз си казах, че навярно е излязъл да се поразходи с Кларънс. Прибрах Уинго в колата и потеглих към нашия офис в Манток.

Освен всичко, струпало се на главата ми, силното сутрешно слънце тъй ме заслепи, че за малко да блъсна някакъв велосипедист, който бясно натискаше педалите в края на уличното платно.

Едва когато Уинго радостно се разляя и ухапа ръкава ми, аз се сепнах, вдигнах очи към огледалото за обратно виждане и съзрях, че

мъжът с велосипеда беше Том. Натиснах рязко спирачките, а после бързо превключих на заден ход.

Изпитах огромно облекчение, но то продължи само докато не видях лицето му. Едното му око беше напълно затворено, а другото — пурпурночервено. Имаше синини и червени резки по врата и ухото, а едната му вежда беше жестоко сцепена.

— Когато се прибрах у дома, двама души ме чакаха вътре — обясни ми Том. — Искам да кажа не двама, а *четирима*.

— Обади ли се в полицията?

— Реших, че няма смисъл. Както би рекъл Мак, това беше по-скоро предупреждение.

— Не е много разумно да се оставяш да те удрят по главата през всеки два месеца. Мозъчните сътресения могат да бъдат опасни, Том.

— Том? Така ли се казвам? — възкликна той.

— Не е смешно — намръщих се аз.

— Напротив, много е смешно, Кейт — настоя Том.

— Да, всъщност е много смешно — съгласих се.

— Признай, че с годините ставам все по-добър.

— Има още доста да се желае.

Спрях пред дрогерията на Барнс, за да взема дезинфектанти, стерилна марля, лейкопласт и бинт. Върнах се в офиса и се заех с почистването на раните му. Постарах се да облекча болките му, като през цялото време си повтарях, че всичко това е нещо естествено, след като сме се заели с толкова опасно разследване. Но да си призная, не ми се искаше още веднъж да се залавям за подобна история, особено ако в нея е намесен Том Дънлеви. Предполагам, че се държах като пълна глупачка, тъй като не преставах да се питам доколко е разумно да се сърдя на някого за нещо, което ми бе причинил толкова отдавна. Тогава и двамата бяхме на двадесет и две и навярно не сме осъзнавали докъде се простират границите за лошо поведение.

68. ТОМ

На следващия ден в офиса Кейт преписа бележките от разговорите, които проведохме с хората от апартаментите, съседни на този, в който Данте се беше укривал в Ню Йорк. Междувременно аз се сдобих от полицията с рапорта за балистичната експертиза на онзи пистолет 45-и калибър, който е бил намерен в нощта, когато Данте се бе предал на полицията. Обвинението го представяше като най-убедителното доказателство по делото.

А с какво можеше да бъде полезен на нас?

Към рапорта бяха приложени пет много големи черно-бели фотографии на пистолета. Разстлах ги върху масата. Според експертите от отдела по съдебна медицина към окръжния съд в Съфолк по дръжката са били открити отпечатащи от пръстите само на едно лице, като всичките те напълно съвпаднали с дактилоскопичните данни за Майкъл Уокър. Балистичните проби доказвали, че оръжието е било използвано при убийството и на четирите жертви. Обаче нали Данте се бе заклел пред мен, че никога преди не е виждал този пистолет. Дори ми беше заявил при първата ни по-продължителна и по-изморяваща среща в Ривърхед: „Пистолетът на Майкъл беше съвсем различен — беше малък, евтин, от онези, с които можеш само да се перчиш. А това е истинско оръжие. Два пъти по-голямо и с друг цвят. Нали и ти беше там, братко?“.

Наистина бе така. Бях съвсем близо до Уокър, от дясната му страна, когато опря пистолета си в главата на Фейф. Ако някой бе състояние точно да опише използваното от Майкъл Уокър оръжие, това бях именно аз. Но нито за миг не се вгледах в самия пистолет, защото тогава за мен много по-важно бе да го убедя да свали дулото. Дори твърдах, че не се е стигало до насочване на оръжие, че в онази съботна сутрин ние просто сме си поговорили като двама разумни мъже.

Обаче *обстоятелствата* около намирането на този пистолет си оставаха крайно подозрителни. Затова сега казах на Кейт:

— Ако Данте е убил Майкъл Уокър в Бруклин, както твърдят те, той е разполагал с достатъчно време, за да се отърве от оръжието, с което е извършил това убийство. Можел е да го изхвърли в някой от стотиците контейнери за смет в Бед-Стю. Или пък да го метне във водите на Ийст Ривър. А вместо това го държи в себе си до последната минута преди онази вечеря в Саутхамптън.

— Как е името на този, чийто подпис фигурира под полицейския рапорт? — попита ме Кейт.

— Не ми е познато — отвърнах аз, докато се опитвах да разчета подписа в долния край на страницата. — Прилича на Линкълн. А малкото му име започва с „Х“. Може би е Хари.

69. ТОМ

Сержантът зад бюрото ми обясни, че името на офицера било Линдгрен, а не Линкълн, че малкото му име било Хюго и че тази седмица бил само нощна смяна.

След като заключихме грижливо нашия офис, Кейт и аз се отправихме към приличащата на барака сграда на местната полиция. Спряхме край задната врата с надеждата да засечем Линдгрен, когато пристигне, за да поеме смяната си.

След драматичните преживелици, струпали се върху главата ми през последните двадесет часа, вече едва се сдържах. Изгарях от нетърпение да се махна, но все още не се осмелявах да го споделя със своя делови партньор.

— След като така и така сме вече тук — заговорих аз, като изпънах краката си и хвърлих един поглед към моя „Касио“, — мисля, че добрият стар Уинго и аз сме си заслужили една малка разходка. Полезно е преди лягане.

— Том, толкова си вкиснат днес, че чак ме плашиш! — възнегодува Кейт.

— Нищо особено не искам, освен да се поразтъпча за петнадесетина минути покрай плажа, без да събувам обувките си. При това няма да стигнем много надалеч.

Точно тогава обаче се появи един стар джип и от него изскочи бившият ми приятел Джон Поулис. Последва го Майк Карузо, друг бивш приятел, който излезе от своята хонда. Съвсем уместно ги описвам като „бивши“, както и повечето от всичките ми приятели в околността, защото и двамата полицаи гледаха през нас като че ли бяхме от стъкло.

Следващият автомобил, който зае мястото си на паркинга, беше един блестящ сребрист датсун, модел „Z“.

— Много спортно го дават ченгетата при техните годишни заплати от тридесет и четири хилядарки — отбелязах аз.

— Откъде знаеш кой колко взима? — попита ме Кейт.

— Ако административният директор на юридическия колеж „Сейнт Джон“ не беше толкова запален фен на баскетбола, сега може би и аз щях да паркирам колата си на този паркинг. Офицер Линдгрен? — провикнах се аз и набитият мъж се спря. — Можем ли да ви помолим да ни отделите две-три минути?

— Може, но не повече, защото и без това вече съм закъснял.

Заех се с встъплението, след което Кейт продължи вместо мен:

— Онова анонимно обаждане, което е постъпило във връзка с оръжието на престъплението, за което говорим, пряко до вас ли бе адресирано или узнахте за него от таблото със спешните случаи?

— Адресирано бе пряко до мен — обясни Линдгрен.

— Това нормална практика ли е? Не е ли редно анонимните обаждания да се пренасочват към специално определен за целта ваш служител?

— Откъде да зная кое е нормално и кое не? Всъщност какво преследвате с всичко това?

— Опитвам се да приключа подготовката за случая на един мой клиент, офицер Линдгрен. Всичко се свежда до стандартната процедура. Защо сте толкова предпазлив? Да не би да има някакъв проблем? Или съм пропуснала нещо?

Несъмнено най-приятното, на което ми бе съдено да се любувам днес, бе да гледам с каква лекота Кейт успя да побърка този нещастник Линдгрен.

— Искам да кажа: не е ли странно един гражданин, който знае на кого звъни, да е бил толкова загрижен да скрие името си?

Линдгрен побърза да коригира тона си от подчертано войнствен към добронамерено снизходителен.

— В никакъв случай. Този, който ми позвъни, е рискувал много, като се е забъркал в едно убийство и потенциално си е създал доста опасни врагове. Ето защо всяка полицейска служба в Америка поддържа гореща линия за анонимни обаждания.

— Обаче този, който се е обадил, въобще не е използвал горещата линия за анонимни обаждания — парира го Кейт.

— Ами... може да ме е виждал тук, наоколо — разпери ръце Линдгрен. — Или може би е преценил, че е по-удобно да се обади директно на мен. Кой, по дяволите, може да знае какво си е наумил

той? Във всеки случай, мили хора, нямам повече време за вас. Някои трябва да се трудят за прехраната си.

— Значи лицето, което се е обадило, е мъж — заключи Кейт. — Нали казахте *той*.

— Така ли съм казал?! — удиви се Линдгрен и едва не ни прегази, забързан към задния вход на участъка.

Пет минути по-късно — когато Кейт ме откара до моята къща — заварихме един сребрист миникупър, паркиран зад това, което бе останало от моя ягуар. Щом излязох от колата на Кейт, шофьорът на миникупъра се показа. *Какво ли ме очакваше този път?*

Беше към двадесет и пет годишен мъж, индиец или може би пакистанец, от онези, които изглеждат страхотно привлекателни.

— Искрено се извинявам за безпокойството — заяви посетителят, който побърза да се представи с името Амин. — Изпраща ме моят работодател с покана към всеки от вас двамата. А лично аз ви пожелавам щастлив ден, след като успях да ви открия заедно.

— Откъде ни познавате? — учудих се.

— Вас двамата всички ви знаят, господин Дънлеви — усмихна се Амин.

Сетне ни подаде два плика от някаква по-особена хартия, която... ми се стори фина като кашмир. Имената ни бяха изписани ръчно, в тъмносиво.

— А мога ли да ви попитам за името на вашия работодател? — попита Кейт.

— Разбира се — откликна с готовност Амин, без нито едно трепване по лицето му. — Стивън Спилбърг.

70. ЛОКО

Ако Б. У. е решил да го чакам дълго всеки път, когато ще се срещаме, за да си говорим за нашия общ бизнес, ще се наложи да прилагам същата мярка към тези, които работят под мое командване. Как иначе ще разберат, че трябва да стоят чинно и мирно пред шефа си?

Така че макар да видях полицая Линдгрен да седи на скамейката зад мотела „Ийст Дек“, аз направих още една обиколка с колата и оставих ченгето да ме чака с нетърпение. Нали точно така се държеше Б. У. с мен?

Закъснението ми беше причината този път Линдгрен да се вкисне повече от всякога и затова, когато най-после седнах до него в мрака, той дори не вдигна очи от своето „Гънс енд Амо“^[1].

— Повече ще ти приляга да четеш „Къщи и градини“ — рекох му.

— Закъсня — мрачно ме прекъсна той.

— Наложих се — обясних аз. — Какво ти е влязло в гащите, че не те свърта?

— Например адвокатите на Хейливил. Снощи ме причакаха зад участъка. Онази нахакана кучка от Бръшлянната лига^[2] нещо се е заяла с мен.

— За какво?

— Защо обаждането за пистолета било към моя телефон за пряка външна линия, а не през централата.

Прихнах, макар хич да не ми беше до смях:

— Ами че тя просто мята въдицата си напосоки!

— Не мисля така — възрази ченгето. — Те са се докопали до нещо и затова искам да узная какво възнамеряваш да предприемеш?

— Нищо. А ти какво очакваш от мен, драги? Да убивам някого всеки път, когато сърцето ти се разтупка? Ако си толкова страхлив, трябва да се отдадеш само на писането на ръководства за полицаи и да

стоиш настрани от калтаци и наркопласъори като мен. Подай ми ръката си! — дружелюбно му наредих аз.

— Да не си нещо превъртял? — засмя се Линдгрен.

— Няма такава опасност. Хайде де, дай ми ръката си. От никого няма да излезе свестен наркодилър, ако не вярва в лечебното могъщество на съвременната фармакология.

Така че когато Хюго най-последно разтвори пръстите си, аз напълних шепата му с дюза от любимите ми хапчета „Викодин“^[3].

— Тези дребни хапчета могат да те отърват от всичките ти тревоги.

— Мисля, че сме изправени пред сериозен проблем — продължи Линдгрен. — Затова си казах, че сигурно ще поискаш пръв да го узнаеш. Но ще продължа да съм нащрек.

След тези думи ченгето сложи на езика си два викодина, напъха останалите в джоба на ризата си и се отдалечи с бодра стъпка, за да се бори с престъпността в Хамптън и Ийст Хамптън.

[1] Списание „Оръжие и муниции“. — Б.пр. ↑

[2] Наричателно за университетите около Бостън, в североизточния щат Масачузетс, предимно в стари сгради с бръшлян по фасадите; в преносен смисъл: надменни кариеристи с елитарно висше образование. — Б.пр. ↑

[3] Успокоителен и обезболяващ препарат от групата на дихидрокодеините. — Б.пр. ↑

71. ТОМ

Да се появим на парти на Спилбърг — на това в баскетбола му казват „висока топка“. И наистина така си беше. Но най-малкото с Кейт отдавна имахме нужда да поразпуснем в друга среда.

Амин ни приветства така, сякаш бяхме стари приятели, преди да ни поведе през поредица от просторни високи стаи, украсени с картини от Пикасо и Полак^[1]. Всъщност не бях напълно сигурен, тъй като не ми бяха познати. После ни изведе на задната тераса, застлана с масивни каменни плочи, откъдето се откриваше безкраен изглед към брега на залива Джордика. Неведнъж се бях опитвал да го фотографирам, но никога не успях да заснема целия този великолепен пейзаж, може би понеже нямах достъп до този бряг.

На терасата заварихме малкото коктейл парти в разгара му. Още с първите ни крачки зърнахме Стивън Спилбърг, който сега изглеждаше много по-достъпен за общуване, може би защото беше без типичната за него бейзболна шапка. Беше увлечен в оживен разговор, но го прекъсна веднага щом ни видя.

— Том! Кейт! Толкова е прекрасно, че най-после се срещаме — приветства ни той, сякаш само някакви невероятни обстоятелства ни бяха попречили да отлагаме толкова дълго тази среща. Едновременно с това даде знак на келнерите, понесли бутилки с шампанско и подноси със стриди.

— И ние сме не по-малко радостни, Стивън — усмихна му се Кейт така свойски, че вече започнах да се съмнявам дали не сънувам.

— За нашите нови приятели — вдигна Спилбърг тост в наша чест, след което, разбира се, последва още една на здравица с пожеланието да се справим успешно със защитата на Данте Хейливил в съда.

Будните му, засмени очи светнаха още по-силно, когато Кейт и аз отпихме първата глътка от неговото шампанско. Казвам „неговото“ в буквалния смисъл, тъй като му го донасят от собствената му винарска изба в Северна Калифорния.

На три метра от нас, пред джаз оркестъра от трима музиканти, една изключително красива чернокожа жена с дълга рокля пееше: „Точно навреме, намерих те точно навреме“, а наоколо се разнасяше одобрителното нашепване на някои от гостите. Но по всичко си личеше, че в центъра на вниманието бяхме точно ние двамата с Кейт.

Тогава Стивън — мога да го нарека така, нали вече бяхме на „ти“ — вдигна ръка, сякаш едва сега си бе припомнил задълженията като домакин:

— Хайде, позволете ми да ви представя.

Последвахме го от края на терасата към центъра на компанията, където се водеше някакъв оживен разговор. Вечерта все повече напомняше на сцена от „Зоната на здрача“.

— Джордж и Джулиан — заговори ги Стивън, — радвам се, че мога да ви представя Кейт и Том.

И така, споходи ни шансът да споделим насладата от прохладния бриз с Джордж Клуни и Джулиан Мур. И двамата бяха ослепителни, както винаги при гостуванията им в предаванията на Летърман, Лено или Джон Стюарт. Тъкмо започнахме да се поотпускаме, след малко настана време да се запознаем и с Клайв Оуен, Джулия Робъртс, Мат Деймън и Ашли Джъд. Единственото непознато за нас лице се оказа Албърт Силитоу, защото той бе получил своите Оскари като сценарист.

На терасата присъстваха още няколко гости, но те очевидно не спадаха към холивудските знаменитости. Не можех да повярвам, че всичко това се случваше в Хамптън, особено по това време на годината. Накрая не устоях и попитах Спилбърг на какво дължим честта, а той ми отвърна само:

— Ами защото днес следобед прелетях дотук.

Половин час по-късно се преместихме на втората тераса, където вече бе сервирана масата за вечеря. През следващите два часа Кейт и аз трябваше да отговаряме на десетки въпроси за нас двамата, за миналото ни, за случая Данте Хейливил. Предположих, че им служим само като забавление, просто на Спилбърг му бе хрумнало да ни покаже пред своите гости.

Оказа се обаче, че съвсем не било така. Тези актьори и актриси реагираха съвсем професионално на запознанството си с нас. Искам да кажа, че ни гледаха като колеги, а не като приятели... В началото се питах защо не откъсваха очи от мен и Кейт, защо ни следяха с такива

втренчени изучаващи погледи, защо се стремяха да уловят всяка наша дума, сякаш щяха да се явяват на някакъв изпит утре сутринта? Можех да се закълна, че нищо не изглеждаше предварително режисирано, но докато говорех нещо, неволно ми направи впечатление, че Клуни и Деймън си държаха ръцете скръстени точно както го правя аз. И се поклащаха на столовете си, превити също като мен.

Дали актьорите понякога не подражават несъзнателно, или са ме взели на майтап? Или и двете? Чак тогава ми просветна. Проектът за филма, посветен на нашия случай, вече е бил одобрен. Стивън Спилбърг го е подписал, но всичко останало още е в зародиш. Така че това, с което сега се занимаваха Джордж и Джулиан, Джулия и Кейт, и Клайв по време на това бляскаво парти, бе само едно прослушване.

За да изиграят нас.

[1] Джаксън Полак (1912–1956) — американски художник, един от основателите на абстрактния експресионизъм. — Б.пр. ↑

72. КЕЙТ

Всички посетители в предварителния арест в Ривърхед са приветствани още от входа със следния „дружелюбен“ плакат:

„Предаването на пари, храна или каквато и да е друга контрабандно внесена стока на някой от затворниците е строго наказуемо със затвор до една година. Ако ви заловят да внасяте нещо забранено в това исправително заведение, и вие ще останете вътре за дълго.“

Том и аз многократно бяхме преминавали покрай този заплашителен надпис, но тази сутрин той ме сръга и се изкашля притеснено.

— И какво от това? — успокоих го аз.

Пет минути по-късно вече бяхме оставили парите си и ключовете си в шкафчето в гардероба за посетители и ни провериха с детектора. След това преминахме през безбройните метални врати, веднага затварящи се зад гърбовете ни, и отново се озовахме в малката стая за свиждане на задържаните с техните адвокати, която напоследък се бе превърнала в нашия втори офис.

Но днес не се очертаваше да бъде нормален работен ден. Щом Данте пристъпи в стаята, аз му посочих да седне на стола пред лаптопа „Макинтош Пауърбук“, който обикновено се намираше от другата страна на масата, където седях аз. След това затворих вратата след мен.

— Данте — започнах с приятелски тон, — ние знаем, че днес е рожденият ти ден, затова сме ти подготвили скромно честване.

Тогава върху лицето на младежа разцъфтя усмивка, в която изненадата се преплиташе с възторг. Лъчезарна усмивка, която няма да забравя дори и на стогодишнината си. Ако я доживея. Том нахлузи двете слушалки на главата му, след което натисна някакъв клавиш от клавиатурата, а аз угасих осветлението в стаята.

„Честит рожден ден, Данте!“

Този надпис се плъзна по екрана на фона на ритмичен хип-хоп, толкова завладяващо жив, че от възторг Данте затропа с крака. Всичко бе съвсем аматорско, ала това не ни пречеше да се чувстваме като истински филмови продуценти. Всъщност трябваше още много да се учим, но след като преди две седмици бяхме толкова въодушевени от срещата си с асовете на киното в имението на Стивън Спилбърг, решихме, че Данте Хейливил също заслужава едно, макар и кратко откъсване от действителността.

След този мил поздрав за рождения му ден следваше втората атракция: съвсем нов, още непрожектиран филм на Джейми Фокс, с който ние се бяхме сдобили благодарение на помощта на нашия нов най-добър приятел. Сега, когато кадрите започнаха да запълват целия компютърен екран, Данте се усмихваше като дете, какъвто всъщност още си беше. Докато се изреждаха надписите, аз отворих чантата си, както винаги, когато трябваше да му връча някакъв важен съдебен документ. Само че в случая му връчих един малък пакет пуканки. Да, бях прочела предупредителния надпис на входа. Знаех, че извършвам углавно престъпление, но какво е един филм, ако нямаш пуканки пред себе си?

След още два часа, когато нашата импровизирана презентация клонеше към своя край, Том за последен път натисна клавиша „Return“. След толкова много несправедливи обвинения, които Данте трябваше да преглътне през последните седем месеца, следваше още една изненада, освен филма: гледане на състезанията по най-майсторско вкарване на топката в коша, в което участваха най-прочутите звезди от Ен Би Ей. Снощи ние свалихме в моя лаптоп от интернет последното предаване на тази тема, така че сега, през следващите петнадесет минути можех да се любувам на Данте и Том, които тръсваха глави и шепнеха възторжени коментари: „Страхотно!“, „Жалко, не успя!“ или „Абсурдно!“.

Не мога да си припомня кога за последен път толкова много съм се забавлявала. Изведнъж осъзнах, че целият мой свят сега се побира в тази тясна стаичка.

73. ДАНТЕ

Въобщо не бях допуснал, че е възможно. Не и в тази адска дупка. Не и докато се влачех по дългия гаден тунел, с оковани ръце и крака, лишен от свобода заради нещо, което не бях извършил.

Но сега наистина се чувствах добре. Вместо да мисля за това как всичко се обърка и за разбитото сърце на баба ми, останала сама в нейната каравана, аз си мислех за изненадата, което тази сутрин Кейт и Том спретнаха за мен. Тъкмо тя страхотно ме сгриваше отвътре.

Това, което е в главата на човека, е по-важно от всичко останало. За пръв път, откакто бях попаднал тук, убиването на времето не ми напомняше на влачене на тежък камък, който трябваше да мъкна от края на предишния ден до началото на следващия. Имах усещането, че всичко ще се уреди от само себе си.

Бях изминал около двеста метра в тунела, по който трябваше да се върна в килията си. Още не бях стигнал до стълбището към блока, когато ми направи впечатление, че моят надзирател днес беше нещо необичайно притихнал. Какво му ставаше на Луис? През повечето време той не спираше да бърби за какво ли не — вече по няколко пъти ми бе разправял за рок звездите, които бе обожавал през осемдесетте и деветдесетте — но тази сутрин, когато наистина ми се искаше да поговоря с някого, той дума не обели. Дали и на него не му бе дошло до гуша да бъде затворнически надзирател?

— Трябва да прескоча до тоалетната — каза Луис. — Само за минута ще те оставя сам.

— Както искаш. Няма закъде да бързам — отвърнах аз.

Луис прехвърли веригата около глезена ми през тръбата, монтирана покрай стената в коридора. Но щом съзрях изражението на лицето му миг преди да се скрие в тоалетната, всичко изведнъж ми просветна. Знаех какво щеше да се случи.

Тогава чух някакви тежки стъпки да се приближават забързано откъм края на коридора.

Опитах да се докопам до бутона на стената, онзи за алармата към противопожарната инсталация, но Луис така ме бе вързал за тръбата, че не можах да го стигна. Напънах се да изскубна тръбата от стената, но дори и не можах да я помръдна.

От най-близката килия проехтя вик:

— Бягай, млади момко! Бягай!

Но как, за бога, да бягам с ръце и крака, оковани във вериги? Пък и вече бе прекалено късно за това. Дори до пожарогасителя на стената не успях да се добера. Но в последния миг ме осени идея: трябва да се преместя другаде, и то колко по-бързо, толкова по-добре.

Стъпки те закънтяха още по-силно и когато отново се обърнах назад към коридора, видях, че бяха пратили един чернокож като мен да свърши работата. Голям брат. Изпълваше коридора както влакът на метрото — тунела.

Зърнах за миг лицето му и нещо блестящо в дясната му ръка.

Успях да направя само три стъпки, но се оказаха достатъчни, за да стигна до вратата на тоалетната. Там, където сега се бе скрил Луис, изчакайки всичко да свърши, за да може едва тогава да изскочи и да вдигне тревога.

Не затропах бясно по вратата като някакъв отчаян несретник, пригответил се да умре. Почуках леко, само с кокалчетата на пръстите си. Сякаш аз бях този, който бе извършил убийството, след което прошепнах с преправен глас:

— *Готово е, Луис.*

После бързо се дръпнах от едната страна на вратата. И започнах да се моля.

Моят убиец беше вече на по-малко от четири метра от мен, така че успях да видя, че и той се бе изплашил. Исках и той да ме зърне, не бях по-нисък от него, а свитите ми юмруци издаваха, че няма да се дам без бой. Това го накара да се спре, но за секунда.

Сетне пристъпи още една крачка, вдигнал ножа като копие. Хвърли се към мен, но точно в този момент вратата на тоалетната рязко се отвори и аз се стоварих вътре, а Луис излезе.

Убиецът беше толкова смаян, че застина. Успях да скоча на крака и със събраните си юмруци да го халосам под брадата. Цапардосах го с цялата сила, на която бях способен. Това го повали моментално на пода

в несвяст. Саморъчно направеният нож издрънча на бетона в краката му.

Дори и с оковани ръце и крака успях да се добера до ножа. И убих бандита, изпратен да ме убие. През целия си живот не бях убивал никого. И не възнамерявах да го правя.

74. РЕЙБОРН

В рапортите на експертите от съдебната медицина не се съдържаше нищо, което да свързва убийствата на Майкъл Уокър и Мани Родригес. Този факт ме накара известно време да не мисля за тях. Но после отново ме обзе безпокойство и реших да преровя всичко, което можеше да бъде разровено. Позвъних на Винсънт Мийхан, който отговаряше за склада с уликите. Той ми даде телефонния номер на жената, на която върнали сребърното кръстче, празния портфейл и плейъра, намерени в Мани Родригес.

Разбрах, че сега те принадлежат на една двадесет и три годишна келнерка, чието име беше Мореал Ентонес. След няколко часа вече бях на ъгъла на някакъв модерно обзаведен кубински ресторант в Нолита, за да изслушам историята на живота ѝ с Мани Родригес.

Оказа се доста тъжна. Двамата не само имаха една сладка дъщеричка, само на осемнадесет месеца, но и Мореал наистина вярвала в таланта на Мани. Може би младежът действително имал бъдеще.

— Мани имаше заложи — каза Мореал, чиято кожа с цвят на карамел ми напомняше за плодовата пита, която ми поднесе заедно с кафето. — Но все не успяваше да пробие. Ето защо се хвана на работа в „Колд Граунд“ — продължи тя. — Мани беше артист, но работеше като момче за всичко, при това дори бе готов да го върши безплатно. Купуваше им сандвичи с кафета, понякога даже с *нашите* пари, само и само защото изчакваше шанса някой от продуцентите, от големите клечки, да му отдели четири-пет минутки от скъпоценното си време. И ето какво се случи, когато най-после продуцентът склони да изслуша една негова песен — Мани получи куршум в главата. И то точно в предната нощ, забъркан в някаква налудничавата история, с която нищо общо не е имал.

— Каква беше последната му песен? — попитах аз.

— Arroz con Frijoles. Или „Ориз и боб“. Тази мелодия беше нещо свястно. Нещо истинско.

— А какво означава името ви, Мореал^[1]? *По-реална ли?*

— Добро хрумване. Мога да го използвам някога. Но не е така. В Колумбия, откъдето съм дошла, името Мореал по-скоро е като вашето Мери или Марта.

Отново се заех с кафето си с мляко, докато оглеждах снимките от Куба, окачени по стените — красиви, дори на места прекалено пищни улици, по които се виждаха много американски автомобили, от онези, тромавите, от петдесетте години. Оставих на Мореал Ентонес да реши кога да свърши разказа за живота си с Мани Родригес. Отне ни само още десетина минути, преди да ѝ задам тъкмо онзи въпрос, заради който бях дошъл:

— Мореал, зная, че може би звучи неуместно, но прекарваше ли Мани много време в Хамптън? Или в Ийст Хамптън?

[1] Непреводима игра на думи: испанското име Moreal се изписва приблизително като английския израз „More real“ (по-реален, по-реална). — Б.пр. ↑

75. РЕЙБОРН

Чувствах се така, сякаш бях отишъл твърде далеч.

На следващата сутрин, вместо да поема както винаги към полицейски участък в Бруклин, аз подкарах по магистралата Гранд Сентръл Паркуей, водеща към щатите на север от Ню Йорк. Следвах пътните знаци, насочващи трафика към Лонг Айланд. След още два часа вече напредвах съвсем бавно под сенките на най-високите брястове, които някога бях виждал — сигурен признак, че бях стигнал до Ийст Хамптън.

Понеже за пръв път идвах тук, трябваше непрекъснато да се оглеждам, докато лавирах с моя таурус между едно порше от състезателните модели, и едно яркочервено ферари.

Тази магистрала сякаш бе главната улица на Щатите. Откакто бях тръгнал от Бед-Стю, бяха изминали само два часа, но вече не можех да се отърся от усещането, че съм като пътешественик от екипите на Нешънъл Джиографик. Или че съм самият Чарлс Дарвин по време на посещенията му на островите Галапагос. Купих бележник, за да записвам впечатленията си, но тази идея така и си остана неосъществена.

Единствените стоки за продан тук, изглежда бяха кашмирените дрехи, кафето и имотите. По дяволите, та тук имаше повече агенции за недвижими имоти, отколкото са винарните в Бруклин, където надписите до един са на испански, или както им викат латиноамериканците — „бодега“. Само между две пресечки преброих седем агенции, всичките изписали имената си върху къщите, облицовани с бели дъски. Всяко име ми се видя изискано и стилно, например като Девлин Макниф или Браун Харис Стивънс.

Ала нищо изискано не открих в цените на имотите, изписани под черно-белите фотографии — големи, колкото онези снимки, дето Краус ми бе показал в моргата. Двадесет милиона долара за едно великолепно, първокласно имение. Или четири милиона долара за друг имот, който на фотографията наистина изглеждаше доста

привлекателен. Или пък деветстотин и петдесет хиляди долара само за някаква си колиба с двор от петстотин квадратни метра. Как бе възможно всичко това?

Когато се поуморих от обиколката, реших да се отбия в една „бодега“, наречена „Златната круша“, където всичко зад тезгяха беше латиноамериканско. Избрах си едно от шестте вида кафе и резен от ангелски кейк за шест долара, след което ги отнесох на пейката до масата отвън.

Кафето се оказа по-добро от това, с което бях привикнал, но паят нищо не струваше. Направи ми впечатление, че дори слънчевата светлина тук беше някак по-особена. Трудно можеше да се каже къде свършва градът и къде започва царството на големите пари. Вместо да си губя времето в търсене на отговора, реших да си почина. Прекарах следващите часове в припичане на слънце, докато се усмихвах на момичетата, минаващи наоколо. Внезапно си припомних, че животът е прекалено кратък, за да се занимаваш с нещо друго.

76. РЕЙБОРН

Полицейският участък в Ийст Хамптън обаче съвсем не изглеждаше идиличен като алеята край „Златната круша“. За мое разочарование се оказа, че той прилича на всяка друга полицейска сграда — отвън малка, невзрачна и унила, а отвътре — претъпкана и вмирисана на пот. В една от стаите заварих трима едри и яки детективи, имащи вид на хора от ирландско потекло. Единствено старшият — по-младият от тримата, притежаваше свой кабинет, който обаче също приличаше на килер.

— Чувствайте се като у дома си — посрещна ме детектив Ван Бърън. Изхвърли със замах на пода всичко оставено върху стола, преди да ми го посочи. — От две години чакаме да ни преместят в новата сграда.

Не смятах, че ще бъда посрещнат много учтиво и, разбира се, точно това се случи. Няма местно ченге, което би пожелало да го посети полицай от големия град, за да наднича в ежедневната му работа. Но Ван Бърън, като всеки друг млад и амбициозен детектив, с нищо не се издаде, че е притеснен от неочакваната ми поява.

— Тук съм — започнах аз, — защото месец след като бе застрелян Майкъл Уокър започнах да разследвам убийството на Мани Родригес — един рапър, също застрелян от упор. Вчера узнах, че той също е посещавал имението на Т. Смити Уилсън. Така убитите, свързани със случилото се край игрището, стават петима.

— Направо се заформя отбор — ухили се Ван Бърън.

Аз също се усмихнах, надявайки се да разтопя леда между нас.

— Отбор, но вече мъртъв — уточних аз.

— Вероятно би трябвало да разговаряте с някого от отдел „Убийства“ към полицията в Съфолк. След първите две седмици те поеха случая от нас. Но тъй като така и така сте дошли дотук, ще се радвам поне да ви отведе до имението на Т. Смити Уилсън.

Оставих на паркинга моя черен очукан таурус и потеглих с колата на Ван Бърън — също черна и очукана. Прекосихме почти

цялото градче. Скоро се озовахме в квартала, където „главната улица“ на Щатите изглежда точно както я рекламират в проспектите на агенциите за недвижими имот.

— Отвъд този жив плет — обясни ми Ван Бърън — се намира палатът на Зайнфелд^[1]. Задигна го от Били Джоел^[2] за петдесет и шест милиона долара. А пък точно нагоре по този път се стига до двореца, където Марта Стюарт^[3] предпочита да се усамотява.

— Всичко това е много интересно, но къде живеят чернокожите? — попитах.

— Вече почти стигнахме до местенцето на Т. Смити Уилсън — успокой ме Ван Бърън. След това зави по една необикновено широка автомобилна алея, виеща се край плажа, за която ми спомена, че тук я наричали *Крайбрежния път*.

Щом стигнахме до дървена порта от грубо одялани дъски, Ван Бърън отключи катинара към веригата, поставена от местната полиция. После продължихме по дългата вътрешна алея, насочена към океанския бряг. Вътрешната врата на телената ограда около баскетболното игрище също беше заключена, но Ван Бърън притежаваше ключ и за нея.

— Вие ли сте този, който е говорил пръв с Т. Смити Уилсън? — заинтересувах се аз.

— Не, никой не е разговарял с Уилсън — отвърна небрежно детективът.

Погледнах го удивен.

— Трупове на трима от местните младежи са били открити скупчени наред неговото игрище. По-късно е бил застрелян един техен познат, докато се е укривал от следствието, а никой в града не е сметнал за необходимо да поговори с Уилсън? — втрещих се аз.

— Ами не. Ние тук не действаме така — махна с ръка Ван Бърън.

Огледах имението, но освен впечатляващата гледка към океана нямаше нищо интересно.

Накрая Ван Бърън и аз се спряхме на верандата на внушителната къща, която, както той спомена, вече била обявена за продан.

— Е, точно в момента съм малко притеснен с парите в брой — усмихнах се аз.

Ван Бърън също се засмя. Май наистина започвахме да се разбираме, въпреки странните им методи на разследване.

— Изскочи още едно име около това престъпление — подхвърли накрая той. — Става дума за един местен наркодилър, който държи да го наричат само с прякора му — Локо.

Кимнах и се постарях да го запомня.

— Е, вие говорихте ли с този Локо?

— Досега никой не е успял да го открие.

— Имате ли нещо против аз да опитам?

[1] Известен комик, който се снима предимно в „ситкоми“ (телевизионни ситуационни комедийни сериали), автор на шоуто по Ен Би Си, наречено на неговото име. — Б.пр. ↑

[2] Пианист, певец и композитор, шест пъти удостоен с наградата „Грами“. — Б.пр. ↑

[3] Бизнес администратор, родена през 1941 г., написала книга за кетъринг. Ловка и способна, бързо преуспяла в бизнеса, въпреки че прекарала пет месеца в затвора за измами с акции. — Б.пр. ↑

77. РЕЙБОРН

Какво не беше наред в тази объркана картина?

Преди три дни бях в Ийст Хамптън, а сега в Ню Йорк, клекнал на пода в един раздрънкан микробус за скрито наблюдение. През цялото време се стараех да не изпускам от поглед входа на една сграда в Уилямсбърг, Бруклин.

Скоро след като се върнах в града, заедно с моя екип решихме да активираме мрежата от информатори, за да проверим дали ще узнаем нещо повече за мистериозния наркопласъор Локо.

Оказа се обаче, че това име нищо не говореше на неколцината наши осведомители от ниското ниво. Ала по-късно узнахме, че през последния понеделник на всеки месец някакъв работещ на едро наркодилър пристигал от Ийст Хамптън, за да попълва запасите от дрога. Снабдявал се от една колумбийска банда, действаща точно от тази сграда в южната част на Уилямсбърг. Името му беше Сузи Уок.

През последните два часа не откъсвах очи от страничната врата, през която дефилираха щедро татуирани хипари в плътно опънати черни кожени панталони и износени маратонки. Навремето Хемингуей отиваше в Париж, за да напише някой нов роман, а сега хлапаците идваха от Париж в Уилямсбърг, за да основат някоя рок банда.

Екипът от следователи към окръжния прокурор от месеци следеше колумбийците. Подслушваше всичките им разговори и упорито напредваше към най-важната следа, водеща към истинските шефове на бандата. Затова не можеше дори с пръст да пипнем Сузи. Оставаше ни само да дебнем за появата на Локо. Ако такъв тип въобще съществуваше...

Успеехме ли да го засечем, можехме да го проследим обратно до Лонг Айланд и там да го пипнем под претекст за нарушаване на правилата за движение по пътищата или нещо подобно.

Но дали този Локо въобще щеше да се появи.

В продължение на часове не видях никого, приличащ на наркоман или наркопласъор, да се насочва към свърталището на Сузи

Уок. Коленете започнаха да ме болят от неудобната поза, в която бях застанал. Накрая зърнах един евреин от най-фанатичната секта, дето им викаха *хасидити*, да мъкне със себе си цяла опаковка свинско месо — храна, категорично забранявана от тяхната религия. Ядосано магнах с ръка — бях си загубил целия ден.

След като съвсем напразно бях дебнал пред свърталището на Сузи Уок, сега ми се искаше и аз да имам пред себе си порция свинско печено.

78. ЛОКО

В понеделник, както винаги, трябваше да прескоча до Бруклин за стоката, затова оставих своето тахое у дома и взех кола под наем.

Летовниците, идващи в Ийст Хамптън само за уикендите, нехайно зарязваха автомобили си по тукашните улици и паркинги чак до следващия петък следобед, така че още от площадчето зад жп гарата разполагах с богат избор на коли за крадене. За днес си харесах един десетгодишен избелял форд акорд, толкова невзрачен, че никой не би му обърнал внимание. След *всичко на всичко* тридесет секунди, посветени на разбиване на ключалката и включване на двигателя — вече бях на път за Бруклин.

Ченгетата разполагаха с голяма мрежа от доносници, обаче и аз си имах доверени хора, които да ми докладват. Всъщност това бяха от същата мрежа, само че аз им плащах по-щедро и играех доста по-грубо.

Тъкмо те ми съобщиха, че напоследък ченгетата много усърдно дебнели Сузи Уок. Заради струпалите се копои се наложи да не бързам да влизам директно при Сузи, а първо да обиколя с колата си няколко пъти квартала, за да се уверя лично как са нещата около неговото свърталище.

При първата ми обиколка всичко ми се стори спокойно и безопасно.

Но щом започнах втория тур, изведнъж забелязах, че един бял микробус беше паркиран твърде необичайно покрай тротоара — съвсем според правилата, на които кварталните полицаи толкова държаха. А при третата обиколка, като се вгледах по-внимателно, видях, че затъмнените прозорци на микробуса изглеждаха доста по-нови от износената му каросерия.

Ако притежавах коефициента на интелигентност на предпазлив бъзливец, щях да обърна колата и да побързам да офейкам по-далеч, но вместо това се оттеглих само временно. Посветих следващите три часа на грижливо гримиране и пълна промяна на облеклото си. Накрая, с

новопридобитата си, прошарена в сиво брада и подплънките на раменете си едва се познах в огледалото. Паркирах колата на четвърт миля по-надолу, нахлузих си широка черна шапка и торбесто черно сако, след което продължих пеша до заведението на Сузи Уок.

Не се съмнявах, че се бях дегизирал досущ като евреин, защото на четири пресечки преди къщата на Сузи двамата типа, облечени като мен, ме поздравиха с „Честит празник“. А едно дребно, но симпатично момче от хасидитите ме изгледа с одобрение.

Щом влязох при Сузи Уок, заварих моя човек Диего да крачи нетърпеливо пред тесния си офис.

— Шалом — поздравих аз.

— Шалом и на теб, приятелю — отвърна Диего и нервно погледна часовника си.

— Като ти казвам *шалом*, наистина точно това имам предвид^[1].

Последните ми многозначително изречени думи привлякоха вниманието на Диего и той се взря по-зорко в мен. След малко на устните му разцъфна лека усмивка.

— Локо? — смаяно прошепна той.

— Точно така, приятелю мой — поклатих глава аз.

Залостихме плътно вратите и на бърза ръка извършихме размяната. Двадесет хилядарки за Диего и хората му, а за мен — стока за сто хилядарки. Дрогата бе опакована в малки картонени и метални кутии за храна за вкъщи с менюта върху тях.

Всичко приключи добре, щом като ми се размина на излизане. Тъкмо се показах от вратата и стъпих на тротоара, когато ме заговори някакъв едър чернокож полицай е надпис NYPD^[2] на гърба на черното си кожено яке. Същият надпис, но с още по-едър шрифт, се мъдреше и на вратата на автомобила му.

— Добре си похапваме, а? — попита ме той.

— Екстра! — самодоволно отвърнах аз и продължих по пътя си. После дори не си направих труда да вдигна поглед към огледалото за обратно виждане, докато потеглях с колата. Щях да се измъкна през моста Уилямсбърг и оттам да се прибера в Лонг Айланд.

— Ей, шефе! — провикнах се към ченгето от прозореца на откраднатия форд акорд, преди да настъпя педала за газта. — *Грижовен си като мама!*

[1] Много популярен еврейски поздрав при среща или на раздяла (в смисъл „Отивай си с мир“); от shalom (мир на иврит). — Б.пр. ↑

[2] Нюйоркската полиция (съкращение от New York Police Department). — Б.пр. ↑

79. ТОМ

Беше петък и оставаха броени дни до началото на процеса срещу Данте Хейливил. В Ийст Хамптън заприиждаха първите автобуси с протестиращи. Очевидно хората от цялата страна бяха започнали да проумяват мащаба на предстоящия съдебен процес и неговото значение за нацията.

Автобусите не бяха от високите елегантни модели с климатици, които прибираха изискано облечените жители на Манхатън от спирките по шосе 27. Това тук беше по-скоро една армада на колела от ръждясали училищни автобуси, овехтели возила от компанията за междуградски превози „Грейхаунд“ или изпотрошени частни микробуси. Бяха стотици, насъбрали се тук от далечните северни области като Ню Хемпшир, и от още по-далечния Юг. Имаше дори от Флорида — щата, източен като дръжка на тиган.

Спряха в покрайнините на Ийст Хамптън, подобно на средновековна войска, подготвяща се за продължителна обсада на вражеската крепост. По-рано пристигналите запълниха полето край гарата Гети, а когато вече нямаше къде да се настаняват новодошлите, постепенно разпростряха биваците си по улиците на юг от шосето и така неусетно стигнаха чак до брега.

В девет часа се оформи колона, дълга почти два километра, с по двадесетина души в редица, която бавно, но неотстъпно започна да марширува към центъра на града. Дори и съседните улици, където само допреди седмица не можеше да се види нито един негър, сега бяха препълнени с чернокожи. Мъже, жени, деца... Сигурно наброяваха тридесетина хиляди души.

Всички размахваха саморъчно сковани плакати, на които се четеше: „Свобода за Данте Хейливил!“ или „Стига сте линчували нашите младежи!“. В този ден те олицетворяваха онова, което никога не можеше да се види сред жителите на Ийст Хамптън — шумна, невъздържана, гневна тълпа.

Преминаха покрай сградите по улиците „Кешмир Хамптън“, „Коуч“ и „Ралф Лурен“, чиито прозорци в последния момент трескаво бяха заковани с дъски. После завиха наляво по „Нютън Лейн“ и запълниха всичките улични платна на „Калипсо“, „Скууп“ и „Ом Йога“, докато накрая стигнаха до гимназията.

Едва там изпадналата в паника местна полиция и току-що пристигналите подкрепления от националната гвардия ги спряха. Бяха барикадирали улицата и така ги принудиха да свърнат към парка.

На нисък подиум, набързо скован насред игрището за софтбоул в далечния ъгъл на парка, разпрострял се върху площ от осемдесет декара, се покатери преподобният Марвин Шийлдс. Беше в ослепителнобял костюм, с жилетка. Веднага сграбчи микрофона.

— Няма справедливост! — ревна Шийлдс.

— Няма да се примирим! — отвърнаха му хиляди гласове, които отекнаха като оглушителен залп.

— Не ви чувам! — извика преподобният, притиснал длан към ухото си. — Какво казахте?

— Няма да се примирим! — повтори гръмовно тълпата.

— Тази сутрин имаме един много специален гост — отново заговори Шийлдс. — Един мъж, който се е доказал като наш приятел от много време насам. Човек, който сега работи в скромния си офис, в съседство с моя в Харлем. Бившият президент на Съединените американски щати господин Бил Клинтън!

Президентът Клинтън се появи на подиума, посрещнат от оглушителен рев. През първата минута бе принуден само да маха с ръце и да се усмихва, отвред заобиколен от тази многохилядна, предимно чернокожа тълпа, сред която той явно се чувстваше като свой. После прегърна с една ръка преподобния Шийлдс, а с другата грабна микрофона:

— Добре дошли в Хамптън и Ийст Хамптън, всички вие! — провикна се бившият президент. — Хубаво е, че сме се събрали тук, нали?

80. ТОМ

Бил Клинтън още продължаваше речта си, когато Кейт хвана ръката ми и ме задърпа назад. Ийст Хамптън като нищо можеше да експлодира заради това, с което тя се бе заела точно сега. Трябваше да се подготвим за тежка защита в един изключително труден съдебен процес. А тепърва ни чакаше още доста работа.

Пътят назад към Манток бе така безлюден, сякаш бе наредено на цялата източна част на Лонг Айланд да се евакуира. Пътуването с Кейт възкреси в паметта ми общите ни спомени от дните, когато бяхме помлади. Тогава през цялото време се държахме за ръце, така че и сега ми се прииска да го сторя. Но, разбира се, не го направих, от което само ми стана още по-зле. Когато най-последно се добрахме до Манток, не видяхме нито една кола на паркинга пред нашия офис.

Окуражена от невероятната тишина наоколо, Кейт подготви по една папка за всеки свидетел, когото възнамерявахме да призовем, а аз се заех да нахвърля черновата за първата си реч. По едно време тя се смили над мен и за кратко ме прегърна. Не си въобразих кой знае какво, освен че искрено ми се щеше това наше уединение да няма край.

Историческото значение на предстоящите събития в съдебната зала от първия ден на процеса ме вдъхновяваше, така че много набързо преглеждах фразите в речта си. Но Кейт не се впечатли от написаното и се зае да нанася корекции по черновата. Когато приключи, половината текст беше зачеркнат, а другата половина — изпъстрена със забележки.

— Ще се получи забележителна реч, Том — похвали ме тя накрая, вероятно с единствената цел да ме насърчи.

Благодарих на съдбата, че стандартите на Кейт бяха много по-високи от моите, и трескаво се заех да преписвам черновата на чисто. После се наложи да повтора и да потретя, докато чух как някакъв автомобил спира на нашия паркинг. Бях изгубил представа за времето

и внезапно забелязах през единствения прозорец, че навън бе паднал мрак. Оказа се, че беше към десет вечерта.

Вратите на колата шумно се затръшнаха, после по стъпалата отекнаха нечии тежки стъпки. Вдигна се такъв тропот, като че ли идваха трима-четирима яки мъжаги.

Протегнах ръка към бейзболната бухалка, която винаги държах зад бюрото си, след което погледнах към Кейт. Тя ми се усмихна притеснено. Сетне мълчаливо присви рамене, ала блясъкът в очите ѝ сякаш ми казваше: „Вземи я!“.

81. ТОМ

Човекът, който надникна през вратата, не беше някой от местните пияници и побойници. Беше Калвин Коулс, оглавяващ тукашната баптистка църква. Беше ни посещавал на два пъти през последните няколко месеца и сега започна с поднасянето на извинения, че идва толкова късно. След него обаче в стаята влязоха още двама едри чернокожи мъже в черни костюми. Главите и на тримата почти опираха до тавана.

Коулс се усмихна стеснително и ни представи своите спътници, макар това да бе напълно излишно. Всички познаваха преподобния Марвин Шийлдс. Другият бе Рони Монтгомъри — елегантно облечен чернокож адвокат, който се превърна в знаменитост от национален мащаб, след като спечели делото срещу бившата звезда от бейзболната лига Лоренцо Луис, заведено за убийство на жена му.

— Нося ви изключително вълнуващи новини — заговори преподобният Марвин Шийлдс, като пристъпи напред и стисна ръката ми в грамадните си шепи. — След доста сериозно ухажване и едновременно с това яко извиване на ръце господин Монтгомъри най-после склонил да се нагърби със защитата на Данте Хейливил.

— Но процесът започва само след няколко дни! — опита се да възрази Кейт. Гласът ѝ прозвуча привидно спокойно, но очите ѝ пламнаха.

Рони Монтгомъри реагира само с една съчувствена усмивка:

— Очевидно ще се наложи да поискам отлагане на делото. Пък и нямам основания да се опасявам, че не мога да се справя.

— Говорихте ли с Данте? — най-после се насилих да продумам и аз.

— Искане първо да узнаете — обясни Монтгомъри, — като израз на колегиална любезност.

Знаменитият адвокат огледа скромния ни офис, като сегиз-тогиз свиваше рамене, което подсказваше недвусмислено какво е мнението

му за способностите ни. А и за шансовете ни да постигнем оправдателна присъда. Накрая разпери ръце и заговори:

— Зная, че работите добре, дори съм сигурен, че много се стараете. И двамата ще бъдете добре дошли като помощници. Но оттук не можете много да постигнете, а Данте Хейливил несъмнено заслужава много повече подкрепа.

Когато Монтгомъри ни поднесе следващата си съболезнователна усмивка, съжалих, че бях оставил зад бюрото си бейзболната бухалка.

82. ТОМ

На следващата сутрин, докато Кейт паркираше своята джета пред затвора в Ривърхед, оттам потегли черният мерцедес на Рони Монтгомъри. Явно нямаше още дълго да бъдем защитници на Данте. Все едно да пристигнеш на работа, но да завариш стола си вече зает от наследника ти, а бюрото — старателно почистено от твоите вещи.

Но Кейт и аз продължихме да се придържаме към установения ритуал. Стигнахме до стаята за свижданията, като преди това си разменихме дружелюбни поздрави с Майк и Били зад бюрото в приемната и оставихме в гардеробната часовниците и ключовете си в шкафчето с номер 1924.

Вероятно за последен път Шийла, единствената жена сред надзирателите, за която се говореше, че работела тук от двадесет и три години, ни съпроводи през плъзгащите се стоманени врати към така нареченото „чистилице“ — стаите за разговори на подследствените с техните адвокати. Точно там заварихме Данте, който току-що бе приключил срещата си с Рони Монтгомъри.

Щом ни видя, той се надигна и уклончиво рече:

— Трябва да поговорим.

Кейт и аз се отпуснахме на нашите столове край малката метална маса. Стиснал зъби, зачаках най-лошото. От дълго време насам не се бях чувствал толкова отвратително.

— Току-що с мен се срещна Рони Монтгомъри — започна Данте.
— Този брат е успял да спаси от смъртта бейзболиста Лоренцо Луис.

— Снощи се отби в нашия офис — прекъсна го Кейт.

— Е, тогава сигурно вече знаете, че ми предложи да поеме моя случай. Похвали се, че от петнадесет години насам не бил загубил нито едно дело в съда.

— Може би е вярно — съгласи се Кейт.

— Добави още, че това щяло да бъде най-важното решение, пред което някога съм бил изправян. Увери ме, че съм се нуждаел от време, за да го обмисля.

— А ти какво му отвърна?

— Казах му: „Времето не чака, господин Монтгомъри. И без това вече изгубих цели десет месеца тук“. И добавих, че сега зная какво трябва да сторя.

— И какво е то? — любопитствах аз.

— Трябва да разберете, че това не е нещо лично. Дрехите на Лоренцо Луис са били опръскани с кръвта на жена му. А когато ченгетата довтасали, той се заключил в банята, глътнал тридесет хапчета приспивателно и се разплакал, като все за майка си споменавал. Ама въпреки това Монтгомъри успял да го спаси.

— Това е уникален случай — отбеляза Кейт, — но не се тревожи, ние няма да го приемем лично.

— Сигурна ли си? — попита младежът.

— За бога, Данте, ще ни съобщиш ли най-после какво му отговори? — не издържах аз.

— Отговорих му: Не, благодаря, братко. Харесвам си адвокатите, дето си ги имам. Кейт, нали не смяташ, че съм си луд? — попита Данте, вдигна дългия си пръст към нея и се ухили. — Ако бях наел Монтгомъри, всички, включително и съдебните заседатели, щяха да решат, че съм виновен като Лоренцо Луис. Освен това си мисля, че Монтгомъри си изразходва късмета за три живота в онзи процес. Кейт, да не би да плачеш, мойто момиче?

83. КЕЙТ

Мари, бабата на Данте, наведе глава и се пресегна за ръката ми, която аз с радост ѝ подадох.

— Благодаря ти, Господи, за милостта, с която ни дари — произнесе тя. — Благодаря ти за силата, която ни вдъхваш, да понасяме това ужасно изпитание. Но най-вече ти благодаря за туй, че ни даде такива предани адвокати като Том и Кейт. Благослови храната ни, о, Боже, и намери място в сърцето си да не отвърщаш очи от моя *невинен* внук Данте. Амин.

Беше събота вечерта, два дни преди началото на процеса, и всичките приятели, които ни останаха в този град, се бяха събрали около масата в трапезарията на Маклин: самият Маклин и Мари, братът на Том — Джеф, и племенникът му Шон, Кларънс и жена му Върнъл. Малката стая бе изпълнена до краен предел.

— Да прием за това да се съберем пак тук по същото време догодина! — Маклин произнесе своя тост, опитвайки се както винаги да вдигне настроението на присъстващите. — Когато и Данте заеме мястото си сред нас, ще има да му разказвам до зори най-невероятните истории с Шак^[1], Коуб^[2], Амаре^[3] и Леброн^[4].

Гостите на празненството не бяха много, но таблата се огъваше от богати и разнообразни блюда — рядко срещана комбинация от карибска и ирландска кухня. След почти цяла година, прекарана в изолация, тази компания означаваше за мен много повече от угощението. Тъкмо се бяхме посветили на храненето, когато звънът на мобилния телефон на Том разтърси стаята.

— По-добре аз да се обадя — рече той.

Извади го от джоба си и вдигна ръка за извинение. Но след малко внезапно пребледня като платно.

— Трябва да превключим на Фокс Нюз — тревожно ни извика той.

Половината от нас вече се бяха завтекли към всекидневната, всеки грабнал чинийката с десерта си, а останалите още се суетяха,

нагласявайки столовете си пред „Зенит“, отдавна остарелия телевизор на Мак. Шон веднага превключи на шестнадесети канал, точно когато водещият от студиото включи от мястото на събитието репортерката — една наперена блондинка.

— Живея в Куинс — заяви тя. — Точно срещу сградата на юридическия факултет. Тази Алма матер на Том Дънлеви, един от адвокатите на Данте Хейливил, когото подозират в извършването на онова тройно убийство. Според документите, току-що получени от телевизия Фокс, Дънлеви, като много способен баскетболист, е бил приет да следва във факултета, макар че не е успял да вземе приемните изпити с необходимия минимален успех.

— Е, това ли е голямата сензация? — възмутено изсумтя Маклин.

— Въпреки че се е дипломирал сред петимата най-слаби по успех свои състуденти — продължи репортерката, Дънлеви е бил назначен като стажант в службата за обществени защитници към Бруклин. А там получил доста незавидна атестация. Но според най-смущаващото твърдение през 1997 година Дънлеви успял някак си да приключи висшето си образование. — Блондинката млъкна за миг и размаха някакви листове: — Това са копия от изпитните протоколи, с които телевизия Фокс успя своевременно да се сдобие и да ги предостави за проверка на независими експерти по анализ на почерка. Изпитните въпроси, развити изненадващо добре от Том Дънлеви, са били написани от човек, пишещ с *дясната* си ръка. Обаче на всички тренъори и мениджъри в Ен Би Ей е много добре известно, че Том Дънлеви е *левак*! — сензационно заключи репортерката. — Ако всичко това се окаже вярно, то излиза, че Данте Хейливил, изправен пред опасността да получи най-тежкото наказание, е поверил живота си в ръцете на някой, който дори не е юрист.

[1] Прякор на легендарния Шакил О'Нийл, звездата на „Лос Анджелис Лейкърс“, 216 сантиметра, 147 килограма; обявен за девети в класацията на Ен Би Ей за баскетболистите на всички времена. — Б.пр. ↑

[2] Коуб Брайън от „Лос Анджелис Лейкърс“, 198 см, обявен за най-добрия баскетболист на всички времена (средно по 30 коша за мач); съден за изнасилване. — Б.пр. ↑

[3] Амаре Студмайър, играч на „Финикс“, 209 см; 112 кг, достигнал до 37 попадения в коша за един мач. — Б.пр. ↑

[4] Джеймс Леброн, от „Кливландс Кавалиърс“, спечелил безпрецедентен договор за рекламиране на маратонките „Найк“ срещу 95 милиона долара. — Б.пр. ↑

84. ТОМ

На следващата вечер, точно в двадесет и един часа, чиновникът с мрачното лице от канцеларията на съдията Ричард Ротщейн към съда в окръг Съфолк ни даде знак с ръка да го последваме. Кейт, аз и окръжният прокурор Доминик Йоли се отправихме към кабинета на съдията, където ни предложиха да се настаним в креслата около дългата махагонова маса.

Йоли — мъж с гъста сива коса, словоохотлив, явно интересуващ се от политиката, на два пъти се опита да ни въвлече в безобиден разговор на общи теми, но когато разбра, че не сме в настроение за общуване, се задълбочи в своя „Таймс“. Знаех твърде много за прокурора — той беше по-умен, отколкото изглеждаше на пръв поглед, и рядко губеше съдебни дела.

Последен в кабинета се появи съдията Ротщейн, в панталони с цвят каки и бяла, закопчана догоре, риза. Проницателните му черни очи и дългият му заострен нос ми подсказаха, че си имам работа с твърдоглав ирландец или шотландец, който не понася да му губят времето напразно.

Без излишни любезности, съдията веднага се обърна към Йоли:

— Какво е становището на прокуратурата по случая, Доминик?

— Не разполагахме с достатъчно време за пълноценно разглеждане на обвиненията срещу Дънлеви — заяви прокурорът, — но мисля, че това сега не е най-важното. Каквото и решение да вземе съдът, то няма да подлежи на преразглеждане. Ако защитата настоява, ние ще оставим широко отворена врата, за да се възползва от правото на обжалване. Но ако преценим, че се налага да се определи нов защитник, това ще изисква отлагане на делото, макар че е по-добре да се пожертва известно време, отколкото после да се наложи да се връщаме назад, за да започнем всичко отначало.

— Хм, звучи разумно — замислено процеди съдията Ротщейн и се обърна към мен: — Какво ще кажеш, Дънлеви?

Бях се приготвил да реагирам гневно, още повече че въобще нямах намерение да падам на колене пред когото и да било.

— Ваша чест, моите дипломи и оценки от изпитите са такива, каквото са — започнах с хладен, донякъде дори безцеремонен тон. — Но съм сигурен, че вие, във вашата дългогодишна кариера, сте срещали поне двама или трима превъзходни адвокати, които не са били отлични студенти по наказателно право. От това, което ми е известно, дори и окръжният прокурор е един от тях.

Окуражен от насмешливия проблясък в очите на Ротщейн, аз смело продължих:

— Така че единственото обвинение, което заслужава внимание, е това, че съм използвал друг студент, който да се явява на изпитите във факултета вместо мен. Това е абсолютна измислица! Ето, прилагам копие от рентгенова снимка на лявата ми ръка, направена вечерта, преди да се явя на последния изпит в университета. А това тук е медицинско свидетелство за лечението ми в спешното отделение на болницата „Сейнт Винсът“, където постъпих на 5 април 1997 г. — Подадох му документите и продължих: — В този ден имахме важен мач, но аз паднах и зле си ударих ръката. Трябваше да отложим изпитите поради болест, но се бях готвил упорито в продължение на много месеци, пък и честно казано, тогава още не бях сигурен дали толкова искам да ставам адвокат. Реших, че ще се науча да пиша с дясната ръка, а бъдещето ми ще бъде решено от оценките, които ще получа.

— Да не би да се опитвате да ме убедите, Дънлеви, че сте взели писмените си изпити с дясната ръка, въпреки че сте левичар по рождение? — усъмни се съдията.

— Точно така. Еднакво сръчен съм и с двете си ръце.

— Можете ли да го потвърдите на практика?

— Това е самата истина — твърдо заявих аз и го погледнах право в очите. — Ако желаете — повярвайте ми. Ваше право е и да не ми вярвате.

— Ще проверим — каза Ротщейн и ми подаде през масата един бележник. После се обърна назад и наслуки грабна един том от лавицата. — Имате късмет, Дънлеви, щом ви се падна „Одисей“ от Джойс. Ще ви продиктувам първото изречение, а вие ще го запишете с дясната си ръка колкото може по-бързо. Готов ли сте?

— От седем години не съм вършил това — признах аз.

— Какво значение има? Нали сте еднакво сръчен и с двете си ръце? И така, готов ли сте?

— Да.

— *Бък Мълиган, внушителен и възпълен* — зачете Ротщейн с наслада, — *се появи в дъното на стълбището с легенче пяна за бръснене, върху което лежах огледалото и бръсначът.*^[1]

С трескава скорост записах продиктувания текст и веднага му подадох бележника.

— Сега ми стана ясно защо толкова държахте на тази проверка, Дънлеви — рече Ротщейн. Многозначителната му усмивка се премести от очите му върху тънките му устни. — Вие сте по-добър в краснописа от мен. Между впрочем днес следобед ми позвъниха на два пъти по телефона и така се установи, че слухът е тръгнал от кабинета на Рони Монтгомъри. Ще се видим утре сутринта в съдебната зала.

— Но, Ваша чест... — опита се да възрази прокурорът.

— И с теб ще се видя утре, Доминик — приключи съдията.

[1] „Одисей“ от Джеймс Джойс; превод Иглика Василева, издателство „Фама“, София, 2004 г. — Б.пр. ↑

85. КЕЙТ

Напълно изцеден от теста в кабинета на Ротщейн, Том подкара бавно колата ми на връщане през Ривърхед към магистралата Сънрайз Хайуей. Никой от нас не отрони нито дума.

Случи се пълнолуние и полумесеца осветяваше не само шосето пред нас, но и част от предната седалка, върху чиято дръжка лежеше отпусната дясната ръка на Том.

Ако трябва да бъда съвсем честна, дължна съм да призная, че винаги съм харесвала силните ръце на Том. Изпъкналите му вени, от китките до кокалчетата на пръстите, издаваха стаената му сила. След две десетилетия, посветени на баскетбола, всеки негов пръст толкова пъти е бил удрян и изкълчван, че сега нито един от тях не бе прав. Бяха се превърнали в нещо като релефна карта на живота му, разкриваща всичко, през което е преминал.

Без много да му мисля, отпуснах ръката си върху неговата.

Дланта на Том потръпна и той ме погледна смаяно. После бързо се извърна.

Защо ми трябваше да го правя? Не бях съвсем сигурна в отговора на този въпрос. Може би се дължеше на дързостта и очарованието му, с които успя да се справи с изпитанието, на което го подложи Ротщейн, и за пореден път победи. Или пък защото двамата толкова много се сближихме отново през последната година. А може би точно това жадувах от месеци насам.

Но не съжалявам... позволих на Том да разбере, че не бе случайност, а преднамерена проява на временна лудост — да сплета пръстите си с неговите.

През следващия половин час в колата се възцари тишина, но сега всичко вече бе съвсем различно.

— Ще те взема в седем и половина — каза Том, след като мълча през цялото пътуване. Но когато накрая удари спирачките пред къщата на Маклин, имах чувството, че бяхме разговаряли с часове.

— Е, лека нощ и да се напиш добре — отвърнах и изскочих от колата. — Чудесно се справи, Том. Гордея се с теб.

Тогава на устните му разцъфна онази усмивка, която не бях виждала, откакто и двамата бяхме деца.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ХЛАДНОКРЪВНО

86. КЕЙТ

В осем и петнадесет обширният паркинг пред входа на комплекса от съдебни сгради „Артър М. Кромарти“ бе изцяло запълнен с автомобили от медиите. Нови камиони, претъпкани с телевизионна апаратура, бяха разположени най-близо до сградата на съда. Във всички посоки по бетона се виеха като змии дебели черни кабели.

Навред шареха репортерите от националните новинарски мрежи и кабелните телевизии: многолюдно множество от изискано облечени, грижливо подстригани мъже и жени, с вече гримирани за пред камерите лица... С една дума — изрядно натъкмени за шоуто. Дори бяха оформили първите групи под ярко греещите прожектори и репетираха началото на репортажите си за предаванията на живо.

Том и аз едва успяхме да си проправим път сред шумната тълпа. Щом наближихме съда, ускорихме крачки и задъхани се провряхме през официалния вход, за да не попаднем в лапите на журналистите.

Оказа се, че добре бяхме преценили момента на появата си, защото тъкмо тогава всичките телевизионни камери бяха насочени към един елегантен чернокож мъж, гордо изправен в драматична поза на стъпалата пред официалния вход на съда. Докато притичвахме чевръсто покрай него, в суматохата все пак успях да разпозная самия Т. Смити Уилсън. Предположих, че най-после бе решил да пристигне тук, за да засвидетелства уважението си.

Вътре над триста зрители трябваше да се натъпчат по столовете, подредени само на четиридесет реда, затова всички мъчеха да си пробият път по пътеката в средата, та да се доберат до по-предни места. Поддръжниците на Данте, някои от които бяха пристигнали чак от Калифорния, заеха лявата половина от залата. Отдясно пък се настаниха онези, които бяха дошли по-отблизо, за да подкрепят семействата на жертвите. Повечето от тях познавах, откакто се помня.

Петдесетина полицаи надзираваха разделената на два враждебни лагери тълпа. Местните ченгета се бяха подредили рамо до рамо

покрай стените на залата, пред сектора на съдебните заседатели и от двете страни на съдийския подиум.

Ако се абстрахираме от журналистите от предните два реда, изключенията в расовото разграничение се брояха на пръсти. Едно от тях бе осемдесетгодишният Маклин, който, макар да бе от бялата раса, седеше предизвикателно между чернокожите Мари и Кларънс. Сякаш бе готов да се нахвърли срещу всеки, опитал се да го измести оттам. Също толкова настървено пазеха местата си Джеф и Шон, един ред по-назад.

Том ровеше из папките пред себе си и рядко вдигаше глава, за да отпрати по някой поглед към дванадесетте редовни съдебни заседатели и двамата резервни, които с крайно сериозен, дори тържествен вид заемаха местата си.

Изведнъж всички притихнаха, а в следващия миг залата зажука като кошер. Появи се Данте, ескортиран от двама шерифи от окръжното полицейско управление. Беше навлякъл само един евтин син блейзър и поизмачкани панталони, които му бяха окъсели, защото бе пораснал с един-два сантиметра. Докато го настаняваха на стола между нас, беше забил поглед в пода.

— Добре ли сте, приятели? — попита ни той с най-тихия глас, който можеше да се очаква от един толкова висок млад мъж.

— Не само че сме добре — уверих го аз, — но сме в страхотна форма. И сме напълно готови.

Невероятната усмивка на Данте озари за миг лицето му.

Двадесет минути преди определения по програмата час пронизителният мощен глас на съдебния пристав отекна оглушително:

— Към всички в залата! Станете прави, за да посрещнете състава на окръжния съд на Съфолк и почитаемия съдия Ричард Ротщейн!

87. ТОМ

Окръжният прокурор на Съфолк Доминик Йоли се надигна от стола си зад масата на обвинението. Внимателно сви очилата си за четене в кожената калъфка и ги пхна на сигурно място в джоба на самото си към чисто новия си сив костюм. Чак тогава се обърна към двете редици от съдебни заседатели.

— Дами и господа, през следващите няколко седмици вие ще изслушате всичко известно на този съд за хладнокръвното убийство на четирима млади мъже през миналото лято. Преди да приключи този процес, щатът ще докаже извън всякакво обосновано съмнение, че обвиняемият, намиращ се в момента от лявата ми страна — лицето Данте Хейливил — грижливо и съзнателно е планирал и извършил всичките тези четири отвратителни престъпления. Ние ще докажем, че при първите три убийства господин Хейливил е действал заедно с Майкъл Уокър, но единадесет дни по-късно той е насочил същото оръжие срещу своя най-добър приятел и съучастник.

Йоли се възползва докрай от времето, което по право му се полагаше. Всичко в обвинителната му реч беше добре премерено. Описа най-подробно „оръжието, баскетболната шапка в килера и трупа като доказателства, уличаващи обвиняемия за двете престъпления“.

Извърнах се назад и набързо огледах угрижените лица на Джеф, Шон, Кларънс и Мак, както и прискърбното изражение, изписано върху лицето на Мари Скот.

— *Убийство* е прекалено слаба дума — надигна глас Йоли, с което отново привлече вниманието ми. — По-точната дума, или по-скоро единствената дума, способна да опише ужаса при тези престъпления, е *екзекуция*.

Докато Йоли продължаваше да сипе огън и жупел върху Данте, аз затърсих с очи нещо ободряващо сред редиците на журналистите и маститите адвокати, изпратени от водещите телевизионни мрежи като консултанти на говорителите в предаванията на живо.

До Алън Дершовиц, който днес бе облечен в доста поизмачкан костюм, седеше Рони Монтгомъри, издокаран с кожено яке с ресни. За секунда погледите ни се срещнаха.

В този момент си спомних за Сесил Фелдерсън, мой приятел, безработен, с когото бяхме особено близки през краткото време, когато играех за „Минесота Тимбърлуфс“. Според Сесил, който доста бе препатил в живота, най-лошото от всичко на този свят бе да чуеш как някой ти повтаря: „Казвах ли ти, че точно така ще стане?“.

Само с един-единствен надменен поглед, с който удостои нас двамата с Кейт и нашия скромен, тесен офис, Монтгомъри ме бе отписал като безнадежден аматьор и неудачник. Сега щях или да потвърдя преценката му и да бъда обречен да помня това до края на живота си, или да докажа, че не е бил прав, и да го принудя да замлъкне заедно с всички останали шибаняци.

Станах от стола си.

88. КЕЙТ

Не знам кой бе по-нервен — Том или аз... Ето че се бяхме заели с едно дело, много по-трудно и по-важно, отколкото може би някой от нас двамата имаше право да получи през цялата си кариера.

— Дами и господа — започна Том, обърнат към съдебните заседатели, — тази сутрин имам само една съществена молба към всеки от вас. И тя е: само ме *изслушайте*. Този седящ до мен младеж трябва да получи правосъдие. Затова е необходимо да ме *изслушате* внимателно, без предубеждения, с изострен и критичен ум.

Докато пътувахме към съда, Том беше леко преbledнял и през цялата сутрин не бе изрекъл повече от десетина думи, но сега лицето му се стегна в решителна гримаса.

— Защото ако ме *изслушате*, тезата на обвинението ще се срути като къщичка от карти за игра — продължи Том. — Прокурорът на окръг Съфолк току-що ви обясни, че този случай е лесно разрешим и че срещу Данте Хейливил е натрупана планина от доказателства. Дами и господа, *нищо не може да бъде по-далече от истината*. Защото Данте Хейливил не е имал мотив да извърши тези убийства, напротив — моят довереник е имал изключително силен подтик да не ги извърши. — Том млъкна многозначително и спокойно огледа претъпканата зала. — През последните шест години Данте Хейливил бе концентрирал цялата си значителна енергия, талант и решителност, за да стане най-добрият в страната гимназиален играч по баскетбол. Много висока цел, но той съумя да я постигне. Данте Хейливил успя да се справи толкова добре, че мениджърите му гарантираха: ако някога реши да постъпи в Ен Би Ей, ще намери място в селекцията на най-добрите, а дори може да бъде признат и за най-добрия. Израснал при изключително трудни условия в семейство, в което всички непрекъснато са взимали крайно погрешни решения, Данте никога не е отклонявал очи от голямата си цел. Нито за миг, докато не му бяха предявени тези фалшиви обвинения, младежът не се е замесвал в нещо незаконно — нито в гимназията в Бриджхамптън, нито в квартала, в

който живее. И така, тъкмо когато е толкова близо до осъществяването на мечтата си, възможно ли е той да е извършил такива престъпления, които неизбежно ще съсият живота му? Отговорът е *не, не ги е извършил*. Не би могъл. — Том впери очи в съдебните заседатели. — Дами и господа, вашият избор е бил резултат от случаен подбор, но следващите няколко седмици могат да се окажат най-важните в живота ви. В ръцете ви е бъдещето на един млад човек. При това не се касае само за един невинен младеж, но за един наистина забележителен млад мъж. Както Данте, така и аз ще трябва да живеем с вашето решение до края на дните си. — Том замълча, огледа смълчаната зала и продължи: — Някой обаче наистина е убил онези младежи на Крайбрежния път. Както и четвъртото момче в онзи апартамент в Бруклин. Застреляни са хладнокръвно. Който и да е извършил тези ужасни престъпления, накрая ще бъде арестуван и изправен пред правосъдието, но той не е и не може да бъде Данте Хейливил. Затова ви призовавам да изслушате внимателно, безпристрастно и критично всичко, което ще бъде представено на вашето внимание в тази съдебна зала. Не позволявайте на някой друг, освен вас да реши доколко тезата на обвинението е издържана или неиздържана. Вярвам във вас и съм сигурен, че ще го постигнете. Благодаря ви.

Когато Том се отдалечи от сектора на съдебните заседатели, триста човека в залата се размърдаха по столовете си. Изненада се четеше в очите на всички — от Ротцейн в съдийското кресло до последния полицаи с бирено коремче, облегат на стената в отсрещния край на залата. Един неопитен адвокат, с доста скромни препоръки и още по-скромнен успех от следването, успя да спечели симпатиите на публиката.

89. КЕЙТ

Веднага след като Том седна на стола си, се изправи Мелвин Хауард, помощникът на прокурора Йоли. Хауард бе висок и слаб, приближаваше четиридесетте. Имаше прошарена брада и носеше старомодни очила с телени рамки. Той също бе афроамериканец, а изборът му съвсем не бе случаен.

По същите прозрачни и цинични причини, заради които моята бивша фирма ме избра да защитавам Рандъл Кейн от обвиненията в сексуално насилие, предявени му от неговите служителки, така и сега бяха избрали един чернокож юрист, за да подпомага обвинението срещу Данте Хейливил. При това — човек със сдържани маниери, приличащ на професор от някой колеж. С този избор обвинението се опитваше да внуши на съдебните заседатели, че делото не е свързано с прояви на насилие поради расова омраза, а е само едно углавно престъпление, предизвикващо справедливото възмущение както на белите, така и на чернокожите.

Но тъкмо защото тази стратегия бе тъй очевидна и самонатрапваща се, тя не постигна целта си.

— Опасявам се, че като допълнение към *изслушването* на страните по делото ще ви се наложи да погледнете и това. — Мелвин Хауард започна встъплението си, приближавайки към съдебните заседатели. Показа им върху специално подготвения за целта триножник една голяма цветна фотография. — Опасявам се, че сте длъжни да ги *огледате*.

Той бавно изреди още три снимки върху триножника, като при всяка смяна на кадъра отстъпваше назад, за да не пречи на съдебните заседатели. Те се опитваха да се отдръпнат назад в столовете си и да отвърнат погледи, доколкото поне бе възможно, от потресаващите образи, запечатани на фотографиите.

— Това са снимки от местопрестъплението, на които се вижда всяка от четирите жертви — обясни Хауард. — Напомням ви, че сте

положили клетва да не отвърщате глави от което и да било вещественно доказателство, колкото и ужасяващо да изглежда то.

Прецизно уловена на фона на ослепителните фотосветкавици, кожата на всяка от жертвите изглеждаше призрачно бяла, а устните — сиво-синкави. Разпокъсаните, обгорели краища на раните, през които бяха проникнали куршумите, бяха яркооранжеви. Кръвта, стекла се към очите, скулите, по брадата и шията, бе тъмночервена и позасъхнала. На места изглеждаше почти черна.

— Този тук, с отвор от куршум между очите, е Ерик Фейфър — продължи помощникът на прокурора. — Бил е на двадесет и три години и преди обвиняемият да го разстреля на тридесети август, господин Фейфър е работил като професионален учител по сърф. Вторият млад мъж е Робърт Уалко, също двадесет и три годишен. Докато другите младежи са посещавали колежи и бизнес училища, той е работил с лопатата по десет часа на ден. Като резултат от толкова много труд и пот се стига до преуспяването на фирмата за градинарство и озеленяване, която той наследил от своя дядо Сам Уалко. А този тук е Патрик Рочи, на двадесет и пет години, художник, който си е плащал сметките благодарение на допълнителната си работа всяка вечер като барман. Благият му характер е причината да спечели привързаността на всички, които са го познавали. И накрая стигаме до Майкъл Уокър. Независимо какво бихте могли да кажете за него, все пак той е бил едва седемнадесетгодишен, ученик в последния клас на гимназията. — Хауард впери настоятелно очи в съдебните заседатели и повиши глас: — *Не, не отвърщайте погледите си.* Жертвите не са могли да го сторят. Убиецът и неговият съучастник не са им го позволили. Всъщност убиецът е изпитвал садистично удоволствие, като се е погрижил всяка от жертвите му да е наясно какво точно ще я сполети. Всички са били застреляни толкова отблизо, че са останали белезите от притискането на дулото на пистолета в челата на тези нещастници. Убиецът е постигнал точно това, което е желал — дори и сега можете да прочетете ужаса, изписан в очите на жертвите. През последните десет години аз бях обвинител по единадесет дела за убийства, обаче никога досега не съм виждал фотографии от местопрестъплението като тези тук. Нито веднъж не съм се сблъсквал с хладнокръвна екзекуция като тази, при която всичките изстрели — без изключение — са били насочени само в главата на поредната

жертва. Както и не бях виждал ужасени очи на човешки същества като тези. Дами и господа, не се заблуждавайте: това не е случай на някакъв спонтанен кръчмарски скандал, завършил с размяна на изстрели. Не, това тук е нещо съвсем различно. То е самото зло, което трябва да погледнем в очите.

След тези думи Мелвин Хауард се извърна с гръб към съдебните заседатели и впери очи право в лицето на Данте.

90. ТОМ

През тази задушна утрин в началото на юни, когато температурата почти стигна до тридесет и пет градуса, щатът се зае със своята справедлива кауза. Започна с призоваването на свидетелската скамейка на Мами Ричардсън, доскорошна приятелка на известния на всички като наркодилър Артис Лафонтен. Мами присъстваше на баскетболното игрище, когато Фейф и Данте си размениха удари, и бе видяла всичко.

Едра, красива жена, малко над тридесетте, през миналото лято на игрището на Т. Смити Уилсън Мами правеше на всички впечатление с удивително стройната си фигура. Това се повтори и сега — макар слънчевите лъчи да проникваха в съдебната зала само през тесните прозорци, присъстващите обърнаха внимание на костюма ѝ в кремаво, изпълнен до пръсване от съблазнителните ѝ форми.

— Искам да насоча вниманието към случилото се на тридесети, през миналия август, госпожице Ричардсън. Помните ли къде бяхте през онзи следобед? — започна разпита помощник-прокурорът Мелвин Хауард.

— Наблюдавах играта на баскетбол в имението на Т. Смити Уилсън — отвърна Ричардсън.

— Можете ли да ни разкажете кой участваше в играта?

— Младежите от Бриджхамптън играеха срещу по-големите от другия отбор, в който всичките бяха от Манток.

— Това приятелска игра ли беше?

— Не бих я нарекла така. Начинът, по който се държаха двата отбора, приличаше доста на решителна среща от финалите на Ен Би Ей.

— Госпожице Ричардсън — погледна я съсредоточено Хауард, — имахте ли представа тогава защо една случайно започнала игра, през един най-обикновен уикенд, е била толкова напрегната?

— Възразявам! — извика Кейт и скочи от стола си. — Свидетелката не може да чете мисли.

— Подкрепя се — рече съдията.

— Госпожице Ричардсън, вярно ли е, че всичките играчи от отбора на Бриджхамптън са били афроамериканци? — попита помощник-прокурорът.

— Да — отвърна жената.

— А онези от отбора на Манток?

— Бели.

— И какво се случи после, госпожице Ричардсън?

— Точно тогава започна караницата. Някои от момчетата от Манток взеха да се държат доста предизвикателно. На един от отбора на Бриджхамптън това не му се понрави. И той блъсна един от противниците си. А те отвърнаха на удара. И преди някой да успее да ги укроти, една от по-сетнешните жертви и обвиняемият се затъркаляха по игрището.

— Затъркаляха ли се? — попита Хауард, преструвайки се, че не бе разбрал отговора.

Госпожица Ричардсън го изгледа учудено.

— Сборичкаха се и паднаха на земята — доуточни тя.

— Колко далеч се намирахте тогава от игрището, госпожице Ричардсън?

— По-близо, отколкото е разстоянието сега между мен и съдебните заседатели.

— А колко висок беше Ерик Фейфър?

— Ами към метър и осемдесет и три и много слаб. Най-много да тежеше към седемдесет и седем килограма.

— Набито око имате, госпожице Ричардсън. Според доклада на съдебния лекар Ерик Фейфър бил висок метър и осемдесет и два сантиметра, а теглото му се равнявало на седемдесет и три килограма и деветстотин грама. А обвиняемият?

— Е, както всеки тук сам може да се убеди, той е много по-едър.

— Два метра и пет сантиметра висок и сто и петнадесет килограма тежък, ако трябва да бъдем съвсем точни. Защо Ерик Фейфър се е решил да го удари?

— Защото това мършаво бяло момче умееше да се бие. Дори успя да накара Данте да изкрещи от болка.

— И какво се случи след това?

— Майкъл Уокър, един от съотборниците на Данте, изтича до колата си и се върна с пистолет в ръка. Сетне веднага го притисна към главата на Фейфър. Съвсем здраво го притисна. Също както е показано там на онези снимки.

— Възразявам! — извика гневно Кейт. — Ваша чест, вън от съмнение е, че свидетелката е била подлагана на предварително убеждаване и поради това няма право да оценява какво е видяла на фотографиите, направени на местопрестъплението. Това може да опорочи съдебното следствие.

— Съдът отхвърля последната забележка на госпожица Ричардсън. Стенографката да я зачеркне от протокола.

Хауард продължи с разпита на свидетелката си:

— Какво се случи след това, госпожице Ричардсън?

— Уокър наведе надолу пистолета си.

— А каза ли още нещо Майкъл Уокър?

— Възразявам! — пак ги прекъсна Кейт, чието раздражение все повече нарастваше. — Това не е нищо друго, освен манипулиране на свидетелските показания.

— Съдът подкрепя въпроса — реши съдията Ротщейн.

— И така, какво каза Майкъл Уокър, госпожице Ричардсън?

— „Тази гадост не е платена, бели човече!“, рече той и допълни: „Няма да го оставя така“.

— Нямам повече въпроси, Ваша чест — заяви Хауард, а Кейт вече се надигаше от стола си.

91. ТОМ

Наведох се към Данте, понеже ми се стори, че той се нуждае от малко подкрепа, и споделих:

— Май няма да се окаже толкова забавно, колкото е очаквала Мами Ричардсън.

— Госпожице Ричардсън, как изкарвате прехраната си? — започна Кейт.

— В момента съм безработна.

— А така ли беше и през миналото лято? Какво точно вършехте тогава?

— И тогава бях безработна.

— Излиза, че сте била безработна доста дълго време, госпожице Ричардсън. Казано по-точно, колко продължи този период?

— Вече стават три и половина години.

— Изглеждате ми в добро състояние на духа, грижливо се поддържате. Впрочем въобще не създавате впечатление на жена в притеснено материално положение. Съществува ли някаква причина, поради която не може да си намерите работа?

— Възражявам, Ваша чест — намеси се помощник-прокурорът Мелвин Хауард.

— С кого пристигнахте в онзи следобед в имението на господин Т. Смити Уилсън? — продължи Кейт.

— Отидох с Артис Лафонтен — обясни госпожица Ричардсън.

— Какви са ви отношенията с господин Лафонтен?

— Приятелка съм му.

— Знаехте ли през миналото лято, че господин Лафонтен е прекарал към дванадесет години в затвора с две отделни присъди за разпространение на наркотици?

— Знаех, че е бил зад решетките, но нямах представа за какво точно — смутено отвърна Мами.

— Наистина ли? А знаете ли, че според сведенията, с които разполагат в полицията, вашият близък приятел е бил и си остава сред

главните наркодильри?

— Никога не съм го питала как си печели парите.

— Искате да кажете, че въобще не сте проявявали любопитство как един мъж, очевидно безработен, може да си позволи да кара ферари за четиристотин хиляди долара? — погледна я невярващо Кейт.

— Не, наистина не — изрече колебливо госпожица Ричардсън, но гласът ѝ вече не звучеше така въодушевено, както в началото.

— А сега поддържате ли близки отношения с него?

— Не.

— Не сте ли близка с Роско Хюс?

— Срещаме се понякога.

— А известно ли ви е, че той също е прекарал доста време в затвора по обвинение за търговия с наркотици?

— Не съм го питала за такива неща.

— Обаче аз питам, госпожице Ричардсън, така че ще ми отговорите ли? Непрекъснато ли си общувате с разпространители на дрога или само от време на време?

— Възразявам, Ваша чест! — извика Хауард.

— Отхвърля се — разпореди Ротщейн.

Мами Ричардсън бе умело дискредитирана като свидетелка, но тя реши да си го върне, поне малко.

— Защо ме разпитваш толкова? — попита тя, като изпъчи рамене пред Кейт и опря длани върху широките си бедра. — Искаш да те запозная с някой от моите приятели ли?

92. ТОМ

Следващият на свидетелската скамейка бе детективът Ван Бърън. Между другото той спомена за едно телефонно обаждане до полицейския участък, в което се съобщавало, че някой с външност като Данте изхвърлил в един контейнер за смет край ресторант „Принцес“ пистолет „Берета“, 45-и калибър.

След разпита на Барни ван Бърън съдията Ротщейн разреши едновременно почивка, защото бе станало време за обяд. Но каменните плочи по площада отвън бяха така напечени от слънцето, а сянката — толкова рехава, че хората предпочетоха да се върнат по местата си в залата въпреки слабата климатична инсталация.

След като всички отново се настаниха по местата си, Мелвин Хауард се изправи и се приближи към сектора на съдебните заседатели, понесъл в ръка голяма найлонова кесия.

— Щатът представя на този съд като вещественно доказателство този пистолет „Берета“, 45-и калибър — заяви Хауард. — Открит е край ресторанта „Принцес“ в Саутхамптън рано сутринта на дванадесети септември. Регистриран е като вещественно доказателство А. Прилагаме също и една червена баскетболна шапка с емблемата на „Маями Хийт“, намерена четири дни по-късно на улица „Макдъно“ номер 838 в Бруклин. Означена е в съдебните протоколи по настоящото дело като вещественно доказателство В.

След това Хауард призова за свидетел втория представител на полицията от Ийст Хамптън — ченгето Хюго Линдгрен.

— Полицай Линдгрен, бяхте ли дежурен през онази нощ, когато обвиняемият се предаде? — попита помощник-прокурорът.

— През този ден не трябваше да съм на работа, но ми се обадиха по телефона и ме повикаха. Пристигнах в полицейския участък малко след идването на детектив Ван Бърън и Гедс — обясни Линдгрен.

— Знаехте ли какво е казал обвиняемият на детективите през тази нощ?

— Да, знаех за разговора относно оръжието. Аз го донесох от ресторант „Принцес“.

— Моля, разкажете ни по-подробно — настоя Хауард.

— Към пет и половина сутринта — или пет и тридесет и три, ако трябва да бъда съвсем точен — в участъка постъпи анонимно обаждане, което беше препратено до телефона на моето бюро. Непознатият ни съобщи, че преди няколко часа видял един мъж да изхвърля някакъв пистолет в контейнер за смет край ресторанта „Принцес“.

— Този непознат описа ли как е изглеждал мъжът, изхвърлил пистолета в контейнера?

— Да. Каза ни, че бил много висок афроамериканец.

— И какво направихте тогава?

— Заедно с полицай Ричард Хюм отидох до ресторанта. Намерихме оръжието в боклука.

— Това ли е оръжието, което открихте?

— Да, то е — потвърди ченгето.

Когато Хауард уведоми съдията Ротщейн, че няма повече въпроси към свидетеля, Кейт се изправи срещу Линдгрен.

— Според показанията на подсъдимия, а също и съгласно свидетелството на дежурния полицай, който го приел в участъка, по кое време Данте Хейливил е бил в ресторанта през онази нощ? — започна разпита тя.

— Между два и половина и три и тридесет и седем след полунощ — отвърна Линдгрен.

— А по кое време вие се появихте в участъка?

— Малко след пет.

— Следователно този, който ви е позвънил, е задържал тази информация за цели три часа.

Линдгрен присви рамене и се намръщи:

— Хората не желаят да се намесват в подобни истории.

— Или може би този, който се е обадил, просто е изчакал вие да се появите в участъка, полицай Линдгрен. А защо, за бога, е искал това?

Товага Данте се наведе към мен и ми прошепна:

— Тя е дяволски добра.

Да, такава беше.

93. КЕЙТ

На следващата сутрин Мелвин Хауард, който търпеливо и умело изграждаше обвинението срещу Данте, призова на свидетелската скамейка д-р Евалд Олсън.

Олсън, лекар от съдебната медицина, бе пропътувал цялата страна, обикаляйки съдебните зали, за да предлага уменията си като експерт или вещо лице на всеки, който пожелае да се възползва от услугите му. Пристигна с внушителна на вид собствена видеоуредба и със свой асистент, командващ редуването на кадрите от един лаптоп. Д-р Олсън ни отне почти цял час, за да ни представи всичките свои наскоро публикувани статии. Чак след това помощник-прокурорът даде знак на асистента на доктора да започне да показва на монитора кадрите, свързани с разследваните престъпления.

— Доктор Олсън, какво бихте могли да ни кажете за кадъра вляво? — попита Хауард.

— Това е силно увеличено изображение на намерената гилза от куршум от пистолет четиридесет и пети калибър. В случая се касае именно за онзи куршум, който е проникнал и след това е излязъл от черепа на Патрик Рочи — компетентно заяви д-р Олсън. В монотонния тембър на високия и прегърбен мъж прозвучаха угоднически нотки.

След като ни разказа всичко, което знаеше за въпросния куршум, той се зае да обяснява за пистолета „Берета“ и за всичките балистични изпитания, дето беше извършил, за да провери дали нарезите в цевта съответстват на нарезите по куршума.

— На фотографията отдясно — продължи д-р Олсън, като за по-добро онагледяване си послужи с лазерен показалец, от който излизаше тънък червен лъч — са показани нарезите от цевта на беретата. Както сами можете да се убедите, те съвпадат напълно с тези по гилзата от куршума.

— И какво следва от това? — попита помощник-прокурорът.

— Следва, че куршумът, който е убил Патрик Рочи, е бил изстрелян с намереното оръжие.

— Въз основа на вашия двадесет и осем годишен опит като експерт от съдебната медицина, можете ли да потвърдите със сигурност, че това е било оръжието на престъплението?

— Сигурен съм — кимна д-р Олсън. — Между нарезите по цевта на оръжието и по гилзата съществува пълно сходство.

По обед съдията Ротщейн благосклонно ни пусна да хапнем. Обаче само след един час д-р Олсън отново започна оттам, откъдето бе спрял преди обедната почивка. И отново ни подложи на същото изтощително описание на най-незначителните подробности, само че сега посвети вниманието си изцяло върху *отпечатъците от пръсти*, открити по оръжието на престъплението.

— Както можете сами да се убедите — продължи д-р Олсън с все същия монотонен тон, — този комплект от дактилоскопични отпечатъци от дръжката на пистолета напълно съвпада с отпечатъците, взети по-късно от дясната ръка на Майкъл Уокър.

— Доктор Олсън, съществуват ли някакви съмнения относно това, че откритото оръжие е принадлежало на Майкъл Уокър? — попита Хауард.

— Всеки отпечатък е уникален. *Тези тук не могат да принадлежат на никой друг, освен на Майкъл Уокър.*

След това помощник-прокурорът вдигна веществено доказателство В — червената шапка на баскетболния отбор „Маями Хийт“. Тя беше иззета от апартамента в Бруклин, където Уокър е бил убит. Хауард помоли д-р Олсън да сравни двата комплекта от пръстови отпечатъци:

— Дактилоскопичните отпечатъци отляво, доктор Олсън, на кого принадлежат?

— Те бяха снети от обвиняемия Данте Хейливил.

— А отпечатъците на фотографията отдясно?

— Това е абсолютно идентичен набор от дактилоскопични отпечатъци, снети от баскетболната шапка, открита в онзи апартамент, където Майкъл Уокър е бил застрелян.

— Доктор Олсън, бихте ли могли да ни съобщите възможно ли е тези дактилоскопични отпечатъци да принадлежат на някоя друга личност, освен на обвиняемия?

— Не, те не могат да принадлежат на друг, освен на обвиняемия Данте Хейливил.

И докато обвинението продължаваше все в тази насока, д-р Олсън напредваше със скоростта на костенурката, решила да надбяга заека, само че в продължение на цели шест часа.

Цялата тази отегчителна процедура се проточи толкова дълго, че когато Том се надигна от стола си, от залата се чува разочаровани въздишки.

Моето отегчение беше още по-силно. Не бяхме планирали да подлагам д-р Олсън на кръстосан разпит, но Том най-безразсъдно бе решил да се намеси.

— Доктор Олсън, вече без съмнение пистолетът, отрит край ресторант „Принцес“, е бил оръжието на престъплението. Остава обаче неразрешен друг един въпрос — кой е стрелял с него? Съществува ли някакво *физическо доказателство* или каквато и да е друга улика, свързваща обвиняемия с въпросното оръжие?

— Не. Единствените пръстови отпечатьци, открити по оръжието, принадлежат на убития Майкъл Уокър — отвърна доктор Олсън.

— А що се касае до дактилоскопичните отпечатьци, открити по оръжието, за които току-що ни съобщихте, че принадлежат на Майкъл Уокър, за какво качество на отпечатьците може да се говори?

— Много добро. Отпечатьци от най-високото възможно качество.

— Ако трябва, примерно, да ги класирате по скалата от едно до десет, как бихте ги определили?

— С оценка девет, дори може би десет — категорично заяви д-р Олсън, горд с познанията си. Може би прекалено често гледаше по телевизията шоуто Си Ес Ай^[1].

— Не ви ли се струва прекалено подозрително, доктор Олсън, че това оръжие е било *грижливо почистено*, за да остане по него само този почти съвършен, както казахте, комплект от пръстови отпечатьци?

И сега, за пръв път от много часове насам, тълпата като че ли се пробуди и се заслуша с внимание.

— Не и в този случай — отвърна д-р Олсън.

— Но нали лично вие в миналото, поне при два предишни случая, за които имам сведения, сте стигнали до извода, че дактилоскопичните отпечатьци, намерени по съответните оръжия на престъпленията, са били — цитирам точно вашите думи — „прекалено качествени, за да бъдат приемани като достоверни“. Това е бил вашият

извод в делото на щата Род Айланд срещу Джон Пол Нюпорт. Истина ли е? — Том погледна изпитателно доктора.

— Да, но това не съвпада с моето заключение по тези отпечатъци тук.

— Защитата няма повече въпроси.

Хората в залата още не се бяха успокоили, когато съдията Ротщейн обяви прекъсване на съдебните заседания за днешния ден. Независимо дали рискованата намеса на Том щеше да подкопае шестчасовите свидетелски показания, няхаме много време да обмисляме последиците.

Защото малко след като Данте ни прегърна и двамата и ескортиран от шерифите пое обратно към килията на обвиняемите лица, помощник-прокурорът ни изпрати бележка. С нея ни уведомяваше, че обвинението е прибавило името на Ники Робинсън към списъка със своите свидетели.

Досега Ники седеше в залата, заобиколена от другите местни жители, които също бяха видели как Уокър бе насочил пистолета си към главата на Ерик Фейфър. Но обвинението вече бе изяснило какво се бе случило тогава след прекратяването на играта. *Така че решението да призоват Ники на свидетелската скамейка беше напълно безсмислено.*

А когато обвинението предприема ход, който не разбирам, започвам да се плаша.

[1] „От сцената на местопрестъплението“ — шоу за криминални разследвания на телевизия Си Би Ес. — Б.пр. ↑

94. ТОМ

Когато Ники Робинсън, без да поглежда наоколо, премина покрай нашата маса и зае мястото на свидетелите, публиката в залата се раздвижи и се надигна глух шум. Честно казано, в този момент Кейт и аз бяхме много по-неспокойни от всички останали. Ники работеше като чистачка към една местна фирма за почистване на домовете. Наистина тя се бе навъртала в онзи ден около имението на Т. Смити Уилсън, *но какво от това? Защо я призовавах сега?*

— Госпожице Робинсън — подхвана я Мелвин Хауард, — бихте ли ни осведомили за вашите отношения с обвиняемия?

— Ами Данте ми е братовчед — простичко отвърна тя със своя все още доста неукрепнал глас на съвсем младо момиче.

— И сте присъствали по време на играта на баскетбол на игрището на Т. Смити Уилсън през същия този следобед?

— Отидох там малко преди да избухне караницата, след което Майкъл Уокър измъкна онзи пистолет.

— Веднага ли си тръгнахте оттам?

— Не, сър.

— А какво направихте?

— Заговорих се с Ерик Фейфър — каза Робинсън, като сега гласът ѝ стана още по-тих и неуверен.

— За пръв път ли го виждахте? — настоятелно попита помощник-прокурорът.

— И преди това го бях виждала — колебливо отвърна момичето.

— Дълго ли разговаряхте през онзи следобед?

— Не. Работя като чистачка за „Мейдстоун Интериърс“ и трябваше да се върна в къщата. Ерик ме попита може ли да дойде с мен. Искал да поплува в басейна, докато аз чистя. Казах му, че става.

— А какво се случи, когато влязохте в къщата, която трябваше да чистите?

— Ерик се гмурна в басейна. Аз пък се захванах за работа. В къщата обаче не беше много разхвърляно, понеже собствениците бяха

гейове... А тези хора обикновено са доста подредени.

— И какво се случи тогава?

— Тъкмо чистех голямата спалня с прахосмукачката — притеснено изрече Ники, почти шепнейки, — когато нещо ме накара да се извърна. Ерик бе застанал точно зад мен. Гол... Чисто гол. Останах шокирана, макар още да не бях забелязала ножа в ръката му.

Цялата зала се втрени напрегнато в Ники Робинсън, а съдия Ротщейн леко тропна с дървеното си чукче. Успях да се сдържа и не погледнах недоумяващо нито към Кейт, нито към Данте. За какво се разиграваше всичко това?

— И после какво стана, Ники? — тихо попита Хауард.

— Ами изпищях — промълви тя, едва сдържайки сълзите си. — Побягнах и се опитах да се скрия в банята. Ама Ерик сграбчи дръжката. Той е доста як за неговия ръст.

— Зная, че споменът е болезнен — кимна загрижено Хауард, като ѝ подаде една хартиена кърпичка, — но трябва да узнаем какво се случи след това?

— Той ме изнасили — изрече сподавено Ники Робинсън накрая и тихо, но сърцераздирателно простена. Сетне клюмна глава сломено и за пръв път, откакто бе започнал процесът, и двете страни от залата бяха еднакво потресени.

Само след секунди една жена изкрещя: „Лъжкия!“ , а друга се провикна още по-силно: „Лъжлива кучка!“. Всички те имаха различни основания за гнева си.

— Още едно подобно избухване и ще изпразня залата! — провикна се съдия Ротщейн, опитвайки се да овладее ситуацията.

Но изминаха още няколко минути, преди залата да притихне и Хауард да зададе следващия си въпрос:

— А какво се случи, след като бяхте изнасилена?

— Върнах се на партера. За да довърша работата си. Не зная защо го сторих. Мисля, че е било заради шока. Чак тогава напуснах къщата.

— И къде отидохте, госпожице Робинсън?

— Първо се прибрах у дома. Но колкото повече време минаваше, толкова повече се разстройвах. Накрая не издържах и се запътих към игрищата зад гимназията. Там заварих Данте и Майкъл. Казах им какво се бе случило. Това, че Фейфър ме изнасили...

— Как реагира Данте? — попита Хауард.

— Направо полудя. Закрещя, нервно закрочи наоколо. И Майкъл реагира така.

— Тишина! — отново кресна Ротщейн, защото залата отново затътна.

— Какво си казахте, когато узнахте за убийствата, госпожице Робинсън? — повиши глас помощник-прокурорът.

— Ами че вината е моя — отвърна момичето и сведе поглед. — Никога нямаше да позволя на Фейфър да ме придружи до къщата, ако знаех, че така ще стане. Но най-вече никога нямаше да го споделя с Данте и Майкъл Уокър.

Данте веднага се наведе към мен.

— Тя лъже, Том! Измислила е цялата тази история. От първата до последната дума.

95. КЕЙТ

Съдия Ротщейн отново посегна към дървеното чукче, за да въдвори ред в залата. Том написа на едно листче името Линдгрен и го плъзна по масата към мен. Но аз вече се бях изправила.

— Госпожице Робинсън, днес за пръв път научаваме за всичко това. А то е, меко казано, шокиращо. И доста смущаващо. Бихте ли повторили още веднъж пред нас защо решихте чак сега да го разкриете?

— Всичко е от *Исус* — заяви Ники. А след това млъкна, сякаш за да ни остави време да се осветим. — Той ме споходи в съня ми и ми заръча да го сторя, понеже било мой дълг да разкажа какво се е случило.

— Исус Христос често ли ви спохожда в сънищата? — попитах аз.

Публиката избухна в смях и Ротщейн още веднъж посегна към чукчето си.

— Това се случи за пръв път.

— Ясно. Но защо тогава сте чакали толкова дълго, за да го споделите? И защо точно сега подбрахте мига на откровението?

— Ами изплаших се — колебливо отвърна момичето. — Пък и не исках да сторя зло на моя братовчед. Ала Исус ми заповяда да кажа всичко, което знам.

— След изнасилването отидохте ли на медицински преглед?

— Не.

— Така ли? А въобще някой лекар прегледа ли ви?

— Не.

— Питам още веднъж: въобще някой прегледа ли ви?

— Не.

— От никого не сте била прегледана?

Момичето поклати глава, но аз настоях:

— Не чух отговора ви, госпожице Робинсън.

— Не, не съм била преглеждана от лекар.

— А не се ли тревожите, че може да сте прихванали някоя от болестите, предавани по полов път, или да забременеете?

— Цикълът ми е редовен — изтърси Ники.

— Но не се ли притеснявате за венерически болести?

— Не съвсем.

— Какво се получава в крайна сметка? На никого не сте съобщили за инцидента. На нито един човек. Няма протокол в полицията, няма медицинско свидетелство, а на всичкото отгоре, след като изнасилването приключило, сте слезли най-спокойно долу, за да довършите чистенето в къщата. Следователно липсва каквото и да било доказателство, дори показание на някой свидетел, което да подкрепя или потвърждава вашата версия, така ли?

— Възраждавам, Ваша чест! — извика Хауард.

— Какво точно целите с този въпрос, госпожице Костело? — попита съдия Ротщейн.

— Преди два дни, когато решихте да се явите тук като свидетелка, искам да кажа, след като Исус ви е споходил, *с кого първо говорихте?* — продължих аз.

— Обадох се в полицейския участък в Ийст Хамптън.

— И с кого, по-точно, се свързахте там?

— С полицай Линдгрен — призна момичето.

Не издържах и я притиснах с поглед:

— Госпожице Робинсън, наскоро да сте била арестувана за нещо? По-точно през последните няколко месеца?

— Да. За притежание... — едва отрони тя.

— За притежание на дрога ли?

— Да.

— И кой ви арестува?

Ники Робинсън се озърна безпомощно наляво и надясно. Очите ѝ обходиха всички наоколо, освен мен, но отникъде не намери подкрепа. И чак тогава прошепна:

— Полицай Линдгрен.

Силни гневни викове отекнаха от всички посоки и разтърсиха залата. Съдия Ротщейн вече нямаше избор — изпълни заканата си и изпразни залата.

96. ЛОКО

Малката Ники изнесе голямо шоу от свидетелската скамейка. Кой би си помислил, че кучката е такава актриса? Но след като онази умница Костело я принуди да си признае за ареста и да намеси името на Линдгрен, сякаш адът се разтвори. Ротщейн очисти залата и обяви, че заседанията ще продължат след един ден.

Всички се измъкнахме на напечения от слънцето площад. Ако там не бяха струпани към двеста ченгета, като нищо щеше да се стигне до бунт... Атмосферата бе тъй нажежена и тревожна, че Ротщейн май наистина имаше право да отложи съдебните заседания с още двадесет и четири часа.

И така, изчакахме до четвъртък, когато още в ранна сутрин отново изпълнихме съдебната зала. Ротщейн сигурно си е казал, че всички се държим като деца, защото ни изнесе една строга лекция за значението на правосъдието за всяко свободно общество. Пълни глупости, разбира се, нали повечето от нас бяха съвсем наясно с това.

След това госпожица Костело призова Мари Скот на свидетелската скамейка. Това бе хитър ход от страна на защитата, понеже любимата баба на Данте бе важен свидетел за живота му.

Един поглед е достатъчен, за да се убедиш, че Мари Скот е от онези праведни, плашещи се от Бога женици, които винаги ги показват по телевизията, след като се случи някаква трагедия. От онези, които успяват да стискат зъби независимо какви неописуеми драми са се случили.

Тя съвсем не бе в първа младост, ала въпреки това държеше гърба си изправен като дъска. А като я гледаш как пристъпва тържествено и бавно, за да се закълне, преди да започне да дава показания, веднага ще си речеш, че е дошла тук само за да получи държавно отличие от самия Джордж Буш.

— Какви са вашите отношения с обвиняемия, госпожице Скот?
— попита госпожица Костело.

— С гордост мога да заявя, че младият мъж е мой внук — отвърна Мари Скот и силният ѝ развълнуван глас прикова вниманието на залата.

— Откога Данте живее с вас?

— От пет години. Още откакто майка му започна да излежава присъдата си в щатския затвор. Бащата на Данте вече я беше напуснал.

— И така, вие отглеждате Данте, откакто е бил малко момче?

— Точно така. И до появата на тези фалшиви обвинения той никога не е създавал проблеми. Нито веднъж.

Един въпрос винаги изплува в главата ми, щом видя жена като Мари: защо нейните деца са имали толкова лоша съдба, след като тя е била толкова строга майка? Дори и ако е свършила много работа, за да възпита образцово Данте, как да си обясни човек, че дъщеря ѝ е зад решетките? Това сурово възпитание би трябвало да я тласне по съвсем друг път.

— Къде живее той във вашия дом? — продължи Костело с въпросите си.

— Живеем само двамата. Той има собствена спалня.

— Бихте ли ни я описали, Мари?

— Не представлява нищо особено. Има си легло, което впрочем е твърде късо за него, но пък бюрото му е удобно. Има и лавици по стените. Не можем да си позволим компютър, но той използва един от онези в училището.

— А какво има по лавиците? — заинтересува се Костело.

— На едната стена са подредени вещите, с които разполага всеки ученик — книги, компактдискове. А на другата той си пази своите скъпоценности, до една свързани с баскетбола. Нарича я „Стената на мечтите“, защото цялото пространство там е запълнено докрай с всичко, което е посветено на неговия блян един ден да играе в Ен Би Ей. Разбира се, той никога не я нарича така, а просто „Лигата“.

„Всичко това е толкова очарователно, но накъде ни водиш с тези приказки, бабо?“, помислих си. А Костело продължи да разпитва:

— И какво по-точно има на тази стена?

— Лавиците по нея са пет. На най-външната са подредени трофеите от мачовете на знаменитостите от Ен Би Ей и от летните лагери, както и състезанията за най-добър баскетболист на годината от всичките гимназии в окръг Съфолк.

— А какво е наредил по-навътре по лавиците?

— Там Данте пази своите баскетболни шапки. Има всичко тридесет, по една за всеки отбор от Лигата. Той живее само с мисълта за мига, в който ще извикат името му в залата на Ен Би Ей в Ню Йорк, след което той ще се качи на сцената и едва тогава ще сложи на главата си една от тези шапки.

— А внукът ви носеше ли тези шапки извън къщата?

— Никога! — извика Мари Скот толкова силно, че всички в съдебната зала доловиха яростта ѝ.

Не беше необходимо да поглеждам към полицаия Линдгрен, за да знам, че целият е плувнал в студена пот.

— Никога не е носил навън тези шапки! — повтори бабата. — Защото те не са за носене. Те са сбъдването на неговата мечта. Поръча си ги по пощата, извади ги от кутиите и ги подреди на лавицата, ама нито веднъж не си ги е слагал на главата! Той е ужасно суеверен. Не иска да нахлупи ни една от тях, докато не го извикат на сцената, за да му кажат в кой отбор ще играе.

Никак не ми се искаше да го призная, но Линдгрен май се оказа прав: тази кучка Костело си я биваше.

— Колко време след убийствата, извършени в окръг Съфолк, от полицията дойдоха в дома ви?

— Следващия следобед.

— И какво направиха?

— Ами първо претърсиха стаята на Данте, фотографираха я, провериха за отпечатъци. А накрая я запечатаха. Дори аз все още не мога да вляза там.

— Тези полицаи не бяха ли същите, които преди това посетиха вашия дом, Мари?

— Не. Преди това, сутринта, пристигна само един полицаи от управлението в Ийст Хамптън. Каза, че търси Данте и попита дали може да огледа стаята му.

Сега вече стомахът ми започна да се свива от някакво неясно лошо предчувствие.

— А вие пуснахте ли го вътре, Мари?

— Да, госпожице. Знаех, че Данте не може да е замесен в нещо незаконно, затова не виждах нищо лошо в това да пусна полицаия в

стоята. Всъщност си казах, че това може да го убеди в невинността на внука ми.

— А вие самата влязохте ли в стаята заедно с този полицаи?

— Не. Оставих го сам вътре. Той така пожела.

В залата се надигна толкова силен шум, че Ротщейн вдигна ръка и широкият черен ръкав на съдийската му тога се развя. Но това не помогна кой знае колко.

— Полицаят забави ли се там?

— Не много — отвърна Мари. — Да кажем, не повече от две-три минути.

— Но достатъчно дълго, за да може да вземе от лавицата шапката на Данте от отбора „Маями Хийт“? — заключи Костело.

В този миг едновременно се случиха три неща: тълпата ревна гневно, окръжният прокурор се разкрещя с все сила: „Възразявам!“, а Мари Скот с цялата си сила извика: „Да, госпожице!“.

— Зачеркнете последния въпрос от протокола, заедно с отговора — разпореди се Ротщейн на стенографката. След това се обърна към адвокатката, дето се прави на голяма умница: — Госпожице Костело, смятайте се за предупреждена!

— Мари, помните ли *кой* бе този полицаи, който в онази сутрин се е появил в къщата ви? — не преставаше защитничката.

— Да, помня го. Разбира се, че си го спомням.

— И как беше името му?

— Хюго Линдгрен.

— И така, полицаят се оказва отново Хюго Линдгрен — заяви адвокатката, сякаш тя самата беше изненадана от това разкритие. — Същият, който е получил анонимното обаждане за оръжието в контейнера за смет край ресторанта „Принцес“. Както и другото обаждане от Ники Робинсън! Точно той с останал за няколко минути абсолютно сам в стаята на Данте, ненаблюдаван от вас, или по-точно: необезпокояван от вас. Потвърждавате ли това под клетва?

— Да — отвърна Скот. — Абсолютно съм сигурна, че беше Хюго Линдгрен.

Сега вече тълпата, поне откъм моята страна, изригна, сякаш бе готова да подпали сградата на съда. Вече никой не обръщаше внимание на предупрежденията на съдията.

Но Костело, а не Ротщейн, бе тази, която ги накара да замлъкнат. Защото с няколко реплики тя взе акъла на всички в залата, включително и моя.

— Мари Скот ще бъде и ще остане единственият наш свидетел, Ваша чест — заяви тя, вперила нетрепващи очи в съдията. Сетне се обърна и изгледа многозначително съдебните заседатели: — Защото в думите на Мари Скот се съдържа всичко. Защитата приключи с изложението си.

Изявлението на Костело до такава степен смая и двата лагера, заемащи местата от двете страни на пътеката в центъра, че всички замряха. Ситуацията ми напомни за боксовите мачове, когато запаянковците се споглеждат разочаровани и объркани, защото единият от боксьорите прекалено рано е нокаутирал съперника си, а те са си платили с надеждата да гледат много повече. Но знаете ли какво? Тази кучка е умна.

Може би тя току-що бе спечелила мача.

97. ТОМ

На следващата сутрин тълпата отново се стече в съдебната зала. Напрежението витаеше в нея, лицата на всички бяха изопнати. След горещата лятна седмица и немоцната климатична инсталация, която по-скоро произвеждаше само звуков ефект, в затвореното пространство се разнасяше обилна миризма на засъхнала пот. Докато вървах към стола си, редом до този на Кейт, по моя гръб също се стичаха струйки пот.

Решението ни да не разпитваме Данте бе добре пресметнат риск, но да оставим един изпаднал в ужас за бъдещето си тийнейджър на милостта на обвинението, ни се струваше още по-рисковано. Тези съображения доста объркваха сметките ни. Тъкмо дописвах последната си бележка, когато съдебният пристав извика:

— Всички да станат!

С много по-бърза от обичайната за него крачка съдията Ротщейн нахлу в залата, зае мястото си и веднага се обърна към мен:

— Господин Дънлеви, ваш ред е.

Станах, за да се обърна за последен път към съдебните заседатели:

— Дами и господа, когато за пръв път се изправих пред вас в началото на този съдебен процес, единственото ми настояване бе да не приемате нищо на доверие, докато не претеглите сами всички факти. Искан да стигнете до собствена, ваша преценка. Зная, че ще се справите с това, понеже докато седя на стола си, ви наблюдавам и мога да доловя в очите ви вашата решимост. Затова искам сега да ви благодаря. Тази сутрин ние ще обмислим още веднъж случая, така както ни го представи обвинението, като се спрем на така наречените доказателства, едно по едно на всяко от тях.

Лицето ми вече бе покрито с пот. Избърсах челото си и отпих глътка вода. Единственият шум в залата бе бръмченето на слабата климатична инсталация.

— Когато се заех да защитавам Данте, си мислех, че това е случай, в който невинен тийнейджър се е озовал на неподходящо място в неподходящ момент. Но сега осъзнавам, че този лош късмет няма нищо общо с това, че Данте Хейливил и Майкъл Уокър са се намирали в имението на Т. Смити Уилсън в същата нощ, когато там са били убити Ерик Фейфър, Робърт Уалко и Патрик Рочи. Защото Данте и Майкъл съзнателно са били подмамани да се явят на сцената на мястото на престъплението, за да могат по-късно да бъдат обявени за извършители на трите убийства. Това е *единственото* обяснение, което е смислено и обосновано. — Млъкнах за миг и огледах притихналата зала. — Но какво е подтикнало Данте Хейливил и неговият най-добър приятел да се появят през онази нощ в имението на Т. Смити Уилсън? Когато се предаде на полицията, Данте съобщи, че към пет следобед някой му позвънил. Ние знаем, че той е казал истината, защото от записаните телефонни разговори се вижда, че е получил обаждане с продължителност от осемдесет и три секунди — точно в пет часа и една минута. Постъпило е от уличен телефон, от автомат в кабина, намираща се край рибния ресторант „Клем Бар“. Този, който се е обадил, се представил за Ерик Фейфър. Именно той поканил Данте в имението на Т. Смити Уилсън, за да могат да си изяснят отношенията, да изгладят недоразумението и да оставят цялата тази неприятна история зад гърба си. Данте, който винаги е бил добряк, се чувствал доста неудобно след онази глупава, хлапашка караница, която обвинението представи тук едва ли не като някакво начало на расови вълнения. Младежът веднага се съгласил да се срещне с Ерик Фейфър по-късно през нощта. А Майкъл Уокър очевидно е искал да си купи малко марихуана през същата нощ. Данте призна и за това допълнително обстоятелство. Обаче този, който всъщност се е обадил, дами и господа, *не е бил* Ерик Фейфър. Бил е някой друг, който се е постарал да *имитира*, че се обажда Ерик Фейфър.

Отново попих с кърпичка капчиците пот по челото си и продължих:

— Допускам това, тъй като, ако Ерик Фейфър наистина се е обадил, най-логично е било да използва своя мобилен телефон. На него не му се е налагало да замаскира обаждането си и да се бои от евентуално полицейско проследяване на разговорите му. По простата

причина, че въобще не е имал какво да прикрива. Обаче този, който действително се е обадил, за да злепостави Данте Хейливил и Майкъл Уокър като извършители на тези убийства, не е искал да излиза наяве. И тъкмо заради това е използвал уличен телефон. Това обаждане — продължих аз след кратка пауза, колкото да отпия глътка вода — е била само първата от следващите няколко стъпки, предприети от истинските убийци, за да уличат, да злепоставят Данте Хейливил като престъпник. Само първата, но най-важната стъпка в техните ходове. Чрез нея е било подготвено всичко, така че веднага след като Данте и Майкъл са се появили на мястото на бъдещото престъпление и убийците са ги чули да пристигат там, на игрището, именно те, а не двамата чернокожи, са застреляли тримата бели младежи. И така убийците вече са си осигурили присъствието на Данте Хейливил и Майкъл Уокър, обаче това не се оказало достатъчно за плановете им да прехвърлят вината на някого друг. Впоследствие те открили — вероятно благодарение на техен човек в местната полиция — къде се укривал Майкъл Уокър. Убили го със същото оръжие, което използвали, за да убият Ерик Фейфър, Робърт Уалко и Патрик Рочи. След като се сдобили с превъзходни по качество отпечатъци от пръстите на Майкъл Уокър върху оръжието на престъплението, те задържали в себе си пистолета, докато Данте не решил да се предаде на властите. Веднага щом убийците узнали, че в онази нощ, на връщане към града, автомобилът с Данте Хейливил спрял пред ресторант „Принцес“, те изхвърлили пистолета в най-близкия контейнер за смет. Чрез още едно телефонно обаждане — или така наречения анонимен сигнал до полиция Хюго Линдгрен — те информирали полицията, че оръжието на престъплението се намира в този контейнер за смет. Колко е удобно всичко това за истинските престъпници, нали? Дами и господа, *някой от вас използва ли все още уличните телефонни автомати?* Да не би някой от вас да няма мобилен телефон? Обаче в тези два критични момента обажданията, които се оказаха от толкова решаващо значение за разследването, са били направени именно от уличен телефон. И двете обаждания са били замислени така заради една и съща съвсем очевидна причина — за да не може да бъде проследен този, който е позвънил. Сериозно се замислете върху това, какво ви представи досега обвинението. Всичко в неговите твърдения бе лишено от смисъл. Ако Данте Хейливил действително е убил тези трима млади

мъже, а после е употребил същото оръжие, за да застреля своя най-добър приятел, то нали той е разполагал с достатъчно време, за да укрие оръжието на престъплението. Да се отърве от него, и то така, че никой никога да не може да го намери. Ако — както твърди обвинението — той действително е пропътувал сам маршрута от Долен Ийст Сайд до Бруклин, за да убие Майкъл Уокър, а после се е върнал в Долен Манхатън, той преспокойно би могъл да изхвърли оръжието където и да е по пътя. Но вместо това — пак според обвинението — той го крил в себе си до последната минута. А накрая най-безразсъдно го запратил в един контейнер за смет, при това такъв, който е бил разположен на открито, на място с доста добра видимост. А на всичкото отгоре ни занимават в тази зала със запазените по пистолета — при това много добре различими — отпечатъци от пръстите на Майкъл Уокър. Това тук, дами и господа, също намирисва на някакъв фалшификат. Ако Данте е убил Майкъл, то би трябвало да избърше своите отпечатъци, преди да се отърве от пистолета. Но нали тогава би изтрил и отпечатъците на Майкъл Уокър от предишните три убийства? Как би могъл да изтрие своите, а да остави отпечатъците само на Майкъл Уокър, при това в отлично състояние?

Млъкнах за момент, колкото да оставя съдебните заседатели сами да си отговорят на въпроса ми. След това продължих:

— Нека сега да поговорим и за онази шапка с емблемата на отбора „Маями Хийт“, защото тъкмо от нея истинските убийци са се възползвали на два пъти по един наистина забележителен начин. Тъй като те не са разполагали с отпечатъците на Данте Хейливил върху дръжката на пистолета, решили да оставят на сцената на последното местопрестъпление тази шапка с отпечатъците на Данте върху нея. Как обаче убийците са могли да се досетят, че всичките тези баскетболни шапки от колекцията на младежа са играели чисто символична роля, че никога не са били употребявани? Нима са могли да разберат, че за него да нахлузи на главата една от тези шапки, преди да го поканят да играе в Ен Би Ей, означавало крайно лоша поличба? Не, нямало е откъде да го узнаят. Ето защо те са оставили там една шапка, по която няма никакви следи от потта на Данте. Нито един косъм от косата му. Защо? Защото са подхвърлили там шапка, която Данте Хейливил *никога не е носил*, нито веднъж не е поставил на главата си. Ако Данте наистина е решил да излезе в онази нощ, за да убие най-добрия си приятел, щеше

ли да вземе със себе си най-ярката, най-червената от всичките шапки в колекцията си? Оттогава измина почти цяла година, но следствието така и не успя да открие някой свидетел, който да е забелязал двуметров мъж с яркочервена шапка да се е мотаел из улиците на Ню Йорк. Разбира се, че няма да открият такъв очевидец. Защото през онази нощ Данте не е бил по улиците. И така, какво всъщност се е случило в действителност? И кои са истинските убийци? Някой или някаква група от хора, свързани с търговия с наркотици, която дръзко са въртели в имението на господин Т. Смити Уилсън. Именно те са се стремили да хвърлят вината върху Данте Хейливил. Те са убили и Майкъл Уокър, обаче същевременно са допуснали някои доста сериозни грешки. Като пръв пример за това може да се посочи изборът на шапка, която Данте Хейливил никога не е носил. Нямало е и никакъв смисъл да се изхвърля оръжието на престъплението в онзи контейнер за смет. И накрая най-голямата им грешка: по този начин просто са насочили уликите към един корумпиран полицай.

Сега вече всички в залата се размърдаха, из редиците заплашително се надигнаха негодуващи гласове. Особено неудобно се чувстваха мъжете със сините униформи, застанали рамо до рамо покрай стените.

— Нима наистина са очаквали от нас да им повярваме — продължих аз — и да приемем за чисто *съвпадение* факта, че същият полицай, който е приел така нареченото анонимно обаждане за изхвърлянето на оръжието на престъплението в някакъв контейнер за смет, е поел и обаждането на Ники Робинсън, точно когато тя решила да съобщи за мнимото си изнасилване? Той се оказва и същият полицай, който влиза сам в спалнята на Данте, където младежът е държал всичките си шапки? *Моля ви*, не ни размивайте! Но въпреки грешките, допуснати от убийците, част от техния план несъмнено се е реализирал: полицията наистина веднага повярва, че убийствата са били извършени от чернокож тийнейджър. Макар че досега той нито е бил задържан, нито дори е подозиран в прояви на насилие. Младеж, пред когото се очертавала напълно реалната перспектива да бъде одобрен за играч в Ен Би Ей. Нима допускате, че такъв талантлив млад човек ще изгуби една безобидна, махленска бих казал, игра, при това напълно аматьорска, а накрая ще се впусне в ожесточена размяна на юмручни удари? Защо? Защото чернокожите тийнейджъри винаги така

правят, нали? Готови са да се сбият дори без никаква видима причина? Още от началото на този съдебен процес обвинението пое в посоката, която ни тласкаше към версията, допускаща расов конфликт в дъното на цялата история. Разказаха ви за играта на баскетбол, при която — Бог да ни пази никога да не се случи пак — единият отбор бил само от бели мъже, а другият — само от черни. Сигурно представителите на обвинението не са се съмнявали, че вие мислено ще си повтаряме закана на онзи тийнейджър: „Няма да го оставя така!“. В основата на обвинението е залегнало допускането, че тези чернокожи младежи са дотолкова податливи на влияние, че на тях никога не може да се разчита. Че може да се очаква само да се замесят в някакво престъпление, което най-често завършва с проливане на кръв. Познавам Данте Хейливил и мога да заявя, че в него няма нищо престъпно и неморално. Когато по-големият му брат бе уличен в престъпление, той остана в училището и продължи да работи упорито, за да подобри играта си на баскетболната площадка. А когато майка му изгуби битката с податливостта си към наркотиците, той пак не напусна училището, нито заряза тренировките. А ето че сега, почти цяла година, се намира в един строго охраняван затвор за престъпление, което не е извършил. При този случай, както и при много други, расовите конфликти не са нищо друго, освен димна завеса. Зная, че вие не сте склонни да позволявате да ви отвличат вниманието и да ви заблуждават. Сами ще се убедите, че именно това преследва обвинението. Защото не съществува нито едно достоверно доказателство, свързващо Данте с тези убийства. Така че накрая вие би трябвало да стигнете до единственото обосновано заключение: обвинението *не успя да докаже нищо*. И накрая, госпожо *председател*, вие трябва да произнесете това, което Данте Хейливил чака да чуе от цяла година — думата *невинен*. Но ако не го сторите, ще се окаже, че помагате на истинските престъпници да извършат *нето* убийство — ще унищожат един забележителен млад човек, моя много добър приятел Данте Хейливил.

98. КЕЙТ

Задъхан от дългата си пледоария Том уморено се отпусна на стола. Съдебните заседатели го гледаха с вкаменени лица. Петима от тях бяха афроамериканци. Жените бяха осем, но да се говори пред тях на расова тема, бе голям риск, особено като се имаше предвид, че белите преобладаваха в състава на съдебните заседатели.

Хауард нямаше търпение да ни накара да си платим за това своеволие.

— Дами и господа, моето име е Мелвин Хауард. Сега съм на петдесет и две години и доколкото си спомням, през целия си живот съм бил чернокож. Моите предци са от щата Алабама. Дядо ми е бил внук на роби. А когато са се появили на този свят моите родители, на чернокожите не е било позволено да използват тоалетните в ресторантите. Но нищо от това мрачно минало няма нищо общо с Данте Хейливил или с този съдебен процес. И на господин Дънлеви всичко това много добре му е известно.

Всъщност Том бе изтъкнал точно обратното, но Хауард ловко успя да изопачи всичко и да го представи така, както на него му отърваше. Но думите му оказваха влияние върху дванадесетте съдебни заседатели, спокойно разположили се в удобни кресла. Когато погледнах към тях, не можах да прочета нищо в очите им. Гордеех се с това, което Том изрече, но същевременно бях крайно изнервена.

— Расови конфликти и корумпирани полицаи? — саркастично попита Хауард. — Звучи доста познато, нали? Само че къде съм чувал това преди? — И тогава уж непреднамерено отклони погледа си към края на редицата с журналистите, където седеше Рони Монтгомъри. Той насмешливо наблюдаваше всичко ставащо около него. — О, да, ето че си спомних — продължи Хауард. — Беше някакъв нашумял случай, обявен в таблоидите за *процеса на века*. Говоря за опита да бъде осъден Лоренцо Луис, онзи бейзболист, за убийството на жена си. Единственото, което сега липсва тук в сравнение с онзи съдебен фарс, е някакъв удобен агитационен призив. Но колко хора днес все още

вярват, че Лоренцо е невинен? Не го вярват дори и най-преданите му приятели в Аризона, с които е играл голф. Така че не се оставяйте да бъдете заблудени като съдебни заседатели, дами и господа, освен ако не искате да ви запомнят както вашите колеги от съдебния процес срещу Лоренцо Луис. А сега вече е време за вас да прозрете цялата несъстоятелност и конспиративните теории, които съществуват единствено във въображението на защитата. И да фокусирате вниманието си само върху доказателствата. Като начало имаме оръжието на престъплението с отпечатъците на Майкъл Уокър върху него, открито край онзи ресторант в Саутхамптън три часа след като колата с Данте Хейливил е спряла там. Макар че защитата се постарала много упорито да вложи своите думи в устата на доктор Евалд Олсън — един от най-добрите в страната експерти по съдебна медицина — той доказа пред нас, че тези отпечатъци могат да принадлежат само на Майкъл Уокър. И че с това оръжие са били убити четиримата млади мъже. А сега ми позволете и аз да кажа нещо за толкова коментирания тук полицаи от Ийст Хамптън. Да, говоря именно за Хюго Линдгрен.

В Ривърхед почти всяко семейство имаше роднина, служещ в полицията, така че Хауард умело заиграваше с техния инстинкт за самозащита.

— Защитата безотговорно дискредитира репутацията му — повиши глас Хауард, — натика го в калта. Ще позволим ли да падне сянката на съмнението върху един почтен и примерен служител на реда, който за деветте години професионален стаж в местната полиция е бил удостоен със седемнадесет награди за безукорната си служба? Да се усъмним във всички полицаи, които ежедневно рискуват живота си заради нашето спокойствие? Според защитата доказателство за нещо нередно и незаконно било това, че един полицаи се е оказал замесен във всеки аспект от най-сериозното престъпление в Ийст Хамптън от сто години насам. Добрите полицаи като Линдгрен посвещават цялата си кариера в очакване на голям случай като този. Съвсем естествено е той да е отдал голямо значение на ролята си в разследването. Освен това не трябва да забравяме, че полицейският участък в Ийст Хамптън е малко подразделение, така че съвсем не е подозрително някой от местните полицаи да бъде замесен два пъти в едно разследване. Лично за мен поне е изненада, че неговото име не се споменава по-често. В своите отчаяни напъни да постигне нещо, защитата поднесе още два

факта, които са абсолютно неверни и затова тази несправедливост трябва да бъде поправена. Едно от тези съмнителни твърдения гласи, че обаждането за оръжието е било направено от уличен телефонен автомат край ресторанта „Принцес“. Може би повечето от нас действително притежават мобилни телефони, но какво можем да очакваме, ако се е обадил някой от миячите от нощната смяна на ресторанта, който се лишава от съня само заради една оскъдна заплата? Такъв човек не може да си позволи мобилен телефон. Второто невярно твърдение е, че оръжието е било намерено, след като обвиняемият съобщил в полицията къде се хранил онази нощ. Това също не е истина. Линдгрен не е бил близо до стаята, в която е протекъл първият разпит на обвиняемия. Полицаята са установили къде точно е вечерял Хейливил след намирането на пистолета. Имайте също предвид, дами и господа, че единственото лице, което е можело да позволи на този полицай да влезе в стаята на Данте, е била неговата баба Мари Скот. Тя сигурно е много добра жена, пък и се закле пред този съд да говори само истината, но тя също е човешко същество. А кой от нас би казал нещо, което може да навреди на децата или внуците му?

Хауард вече бе изпотен не по-малко от Том, когато говореше преди него. Помощник-прокурорът прекъсваше само за да отпие глътка вода от чашата пред себе си.

— А сега стигаме до най-важното в този случай — заяви Хауард. — Защитата дори не се опита да дискредитира или омаловажи факта, че сутринта преди убийствата Майкъл Уокър е взел пистолет от колата на Данте, донесъл го на игрището на Т. Смити Уилсън и го опрял в главата на една от жертвите — Ерик Фейфър. Както потвърди и свидетелката — опрял цевта право в главата му! Помнете ли онези ужасни снимки, които ви показах? От тях е видно, че убиецът е притискал пистолета си плътно в черепа на всяка от своите три жертви, преди да ги застреля. А преди да отпусне пистолета си, Уокър изрекъл: „Тази сметка не е уредена, бели човече! Няма да го оставя така“. Преди истинското убийство е била проведена генерална репетиция, на която са били свидетели четиринадесет лица от двата пола и от двете раси. Дами и господа, този случай е много прост. Имаме двама обвиняеми, присъствали на сцената на трите убийства. *Представено ви бе оръжието на престъплението с отпечатъците*

от пръстите на единия от тях. Показаха ви шапка с отпечатъци, свързващи втория обвиняем с мястото, където е било извършено четвъртото убийство. А сега, благодарение на смелостта на Ники Робинсън, вие разполагате и с един убедителен мотив — отмъщение за едно брутално изнасилване. Искам да ви благодаря на всички вас за вниманието и ангажираността, които проявихме по време на целия процес. Да ви благодаря предварително, че ще доведете този процес до неговия логичен край, като се справите с всичко, което предстои. Вече почти приключихме, дами и господа. Моля, не отклонявайте погледите си от най-важното. Данте Хейливил е виновен за тези убийства. Ако сте загрижени за вашата сигурност и за спокойствието на най-близките си хора, не го оставяйте на свобода.

99. КЕЙТ

През следващите няколко минути зрителите останаха притихнали по местата си. Сякаш бяха в кино, където текат последните надписи след края на драматичен филм.

— Обичаме те, Данте! — провикна се Мари, когато двама шерифи се приближиха към масата на защитата, за да го отведат със себе си. — Още малко остана, детето ми.

— Да бе! — провикна се един хлапак в изпоцапан с боя работен комбинезон, изправен до вратата на залата. — И после ще те изпекат на електрическия стол!

Том и аз стиснахме ръката на Данте, която още трепереше. После шерифите отново му поставиха бележниците и го поведоха към асансьора, приличащ на стоманен кафез, за да го приберат в килията за обвиняемите, намираща се в подземие. В противоположния край на залата друга двойка шерифи ескортираше съдебните заседатели към втората врата, за да ги изпрати до служебния автобус, който после щеше да ги закара на половин километър по-надолу по шосето в хотела „Рамада Ин“. Там щяха да прекарат целия уикенд на единадесетия етаж, изолирани един от друг и от останалия свят.

След като автобусът със съдебните заседатели потегли, двамата с Том излязохме през същата задна врата и забързахме към паркинга, където Кларънс ни бе оставил своето такси.

Докато се промъквахме към големия жълт буик комби, телевизионните репортери и представителите на другите медии ни очакваха пред фасадата на съда. Когато най-после осъзнаха как ги бяхме изиграли, ние вече бяхме преполовили разстоянието до магистралата Сънрайз.

Никой от нас не продума по обратния път към дома. Бяхме изтощени, но най-вече изпитвахме необяснимо стеснение един от друг. Внезапно се озовахме сами и не знаехме как да реагираме. Всъщност през целия път аз си мислех за отдавна отминалите дни, когато бяхме толкова млади. Беше последната ни година в гимназията. Том и аз се

срещяхме всеки ден. Приличахме на вечно скитащи се по плажа летовници. Все така продължихме и в колежа и аз посещавах почти всички мачове на отбора на „Сейнт Джон“, в които Том участваше. Затова може би раздялата бе такъв ужасен шок за мен. Още не мога да си обясня как успях да превъзмогна болката.

Том натисна спирачките на алеята за коли пред къщата на Маклин. Когато побързах да сляза от буика, в очите му се прочете разочарование.

Същото изпитвах и аз, но бях съсипана от умора, така че се нуждаех час по-скоро да се добера до стаята си, преди окончателно да съм рухнала. Заех се да разкопчавам блузата си още на прага. Щом прекрачих вътре, първата ми грижа бе да дръпна завесите, а втората — да се сгуша уютно на кълбо в леглото.

Ала облекчението от това, че най-после се озовах в чистите си чаршафи, трая само една минута. После мислите ми пак се устремиха назад към изминалия напрегнат ден и сцените от съда се заредиха в съзнанието ми.

Трябваше ли Том да споменава за расовите конфликти? Имахме ли право да настояваме Данте да не бъде разпитван в съда? И защо, по дяволите, се оказах толкова мекушава с онази Ники? Трябваше да ѝ дам да се разбере! А какво толкова се надявахме да постигнем, след като не сме проследили Локо? И как така си въобразяваме, че можем да победим в един толкова труден и заплетен случай?

Най-сетне заспах. Сънят е най-приятният подарък, който човек прави на себе си, когато се лута в омагьосан кръг.

Когато отново се надигнах в леглото, събудена от някакво странно почукване по стъклото, видях, че беше три и половина през нощта. Оказа се, че бях спала повече от девет часа.

По прозореца отново се почука. После още веднъж. Принудих се бързо да се измъкна от леглото и още сънена да се озова в сянката на пердетата. Успях да ги дръпна пипнешком, но те едва не рухнаха на пода.

В задния двор, подпряно на велосипеда си, стоеше единственото момче, което някога е разбивало сърцето ми. И се гответе да запрати още едно камъче към прозореца.

Едва когато по лицето на Том се изписа закачлива усмивка, осъзнах, че бях гола.

100. ТОМ

Как е възможно един бивш играч от Ен Би Ей да пропусне цел с размери на врата, намираща се на по-малко от пет метра? Камъчетата отскачаха от стената, а на няколко пъти попадаха по улука покрай рамката на прозореца.

Принудих се да обиколя още веднъж чакълестата алея за коли пред къщата на Мак, за да напълня джоба си и отново да си пробвам мерника. Този път наистина улучих прозореца, и то два пъти.

Чудех се колко преки попадения ще са нужни, за да привлека вниманието ѝ, когато пердетата се дръпнаха и Кейт застана на сред прозореца. Лунната светлина се плъзна по обсипаните ѝ с лунички рамене и заоблените ѝ гърди. След няколко секунди — които на мен поне ми се сториха като цяла вечност — Кейт поднесе пръст към устните си и се усмихна. Едва тогава можах отново да си поема дъх. Поне докато не се откряна задната врата и тя пристъпи навън — боса, само по шорти и тениска с надписа „Лед Цепелин“.

Преминахме на пръсти покрай фотографа от „Нешънъл Инкуайър“, който спеше в своята тойота, и продължихме надолу по средата на опустялата улица, водеща към плажа. Изухме обувките си и ги оставихме под пейката зад източния кей, след което за по-пряко поехме направо през дюните.

Пясъкът бе влажен и студен, а лунната светлина ни се стори като бял килим, прииждащ към нас, носен от вълните.

Преди да стигнем до тясната пътека, извеждаща долу до плажа, аз намерих едно закътано местенце, недалеч от крайбрежните скали, където ми се стори най-удобно да разпъна одеялото. Кейт се настани на него, а аз приседнах до нея. Тя се взря право в очите ми. Зениците ѝ бяха все още позамъглени от съня. Вятърът рошеше червената ѝ коса и я разпиляваше по прекрасното ѝ лице.

— *Кой си ти*, Том? — прошепна тя.

— Мислех, че съдебните заседания временно са преустановени — опитах да се пошегувам.

— Питам те съвсем сериозно — настоя Кейт и в този миг имаше вид на жена, готова да се разплаче.

— Човек, който се променя. Правил съм много грешки досега, но вече всички останаха зад гърба ми.

— А защо трябва да вярвам на думите ти?

— Защото всичко това е важно за теб, както и за Данте. Защото съм те обичал още когато бях на петнадесет години, Кейт.

— Не казвай нещо, в което не вярваш, Том. Моля те. Аз съм достатъчно наивна, за да ти повярвам. Вече на два пъти съм го преживяла. Още помня как ми се обади по телефона, за да ми признаеш, че *не ме обичаш*. Беше толкова студен.

— Ако наистина вече няма начин да спечеля отново доверието ти, трябва да ми го кажеш сега, защото вече наистина не знам какво да правя — промълвих аз, докато давецото усещане за пълно отчаяние се надигаше в мен. — Но щом толкова искаш да се върнем към миналото, знаеш ли какво всъщност се случи тогава? *Аз просто не се чувствах достоен за теб, Кейт.*

Може би отчаянието в гласа ми успя да я убеди, не зная... Но тя просто ме прегърна през врата и ме целуна по устните.

— Предупреждавам те — прошепна Кейт в ухото ми, — че ако още веднъж ми изиграеш този номер, ще се разправяш с Маклин. Обичаш ли ме, Том?

— Знаеш, че винаги съм те обичал.

Тя измъкна тениската през главата си. Шортите паднаха в краката ѝ. С белите рамене, изпъстрени с лунички, и с червената си коса Кейт ми изглеждаше много по-красива от жената^[1], която се изправя от една голяма раковина в онази картина. Протегнах ръка и докоснах гърдите ѝ, които изглеждаха сребърни на лунната светлина. Тя простена, а главата ѝ се отметна назад от прилива на нежност.

— Кога си направи този пиърсинг? — едва успях да прошепна аз.

— Кой точно, Том?

[1] „Раждането на Венера“, рисувана от Сандро Ботичели от 1482 г. до 1485 г. — Б.пр. ↑

101. КЕЙТ

Ужасно неудобно бе да се чувствам толкова щастлива, докато Данте чакаше в затвора своята присъда, зависеща от шепа съдебни заседатели. А и те като всички хора можеха да допуснат някоя фатална грешка.

Но какво да сторя, когато отново се бях превърнала в една жена, която не можеше да контролира чувствата си? Усещах се безкрайно щастлива, макар че в същото време се измъчвах от това.

Беше един разнежващ неделен следобед. Том и аз седяхме върху одеялото, което бяхме занесли на плажа. Сега то бе проснато върху пода в неговата всекидневна, а аз се бях облегнала на дивана с последните броеве на „Ню Йорк Таймс“ в скута си. Бях заета в търсенето на статии, които можеше да не съм оценила достатъчно при първия преглед на пресата.

Том седеше до мен, зает със същата дейност, а Уинго дремеше, полегнал между нас. Ние двамата и кучето, като изключим времето за сън, почти не бяхме променили позите си през последните четиридесет и осем часа. Въпреки че над главите ни тегнеше произнасянето на присъдата и трябваше да се крием от фотографите, плъзнали наоколо, ние се чувствахме така, сякаш бяхме заедно от години, а не само от два дни. Опитвах се да не мисля прекалено често за миналото, но сега, когато то отново изплуваше, си спомнях само хубавото, а не раздялата. През изминалите десет години Том се бе смирил и укротил и това ме караше да го харесвам повече.

Станах, за да сменя диска на „Exile on Main Street“ с диска на „Let It Bleed“^[1], докато Том подреждаше чиниите в миялната машина. След това той отвори една кутия с храна за Уинго и докато кучето омиташе порцията си, Том се върна при мен и докосна краката ми. Това се оказа достатъчна причина, за да се заемем с трескаво сваляне на всичките си дрехи...

В понеделник се отправихме на посещение при Данте в Ривърхед.

На Том и на мен ни бяха отделили една малка стая надолу по коридора, след кабинета на съдията Ротщейн. Прекарахме деня в нея, като поне сто пъти си припомняхме и преосмисляхме всяко по-важно наше решение, проследявахме развоя на кръстосаните разпити, взаимно се уверявахме, че бяхме следвали правилната линия на поведение. Но това не ни донесе спокойствие. През целия ден нищо не съобщиха за евентуалното решение на съдебните заседатели и накрая, към пет и половина следобед, автобусът отново ги отведе в хотела „Рамада Ин“, а ние двамата се прибрахме в квартирата на Том.

Вторникът се влачеше също тъй бавно.

А сряда сякаш нямаше край.

Но ако трябва да бъда честна, много ми беше приятно с Том.

В четвъртък сутринта надеждите ни отново нараснаха, когато съдебните заседатели поискаха стенограмата с дадените под клетва показания на Мари Скот. Но по-късно, следобед, пак оклюмахме, защото заседателите пожелаха да прочетат по-подробно разпита на Ники Робинсън. Тъкмо препрочитах тези листове от стенограмата, когато секретарят на Ротщейн подаде плешивата си глава през вратата.

— Съдебните заседатели са се споразумели за присъдата — съобщи ни той.

[1] Албуми на Ролинг Стоунс (първият от 1972 г., вторият — от 1969 г.). — Б.пр. ↑

102. ТОМ

Първи пристигнаха Маклин и Мари Скот. От тези пет дни, изминали в непрестанна тревога и мъчително очакване, тя сякаш се бе смалила още повече. После се появиха родителите на Фейфър, Уалко и Рочи. Най-близките приятели на загиналите младежи се втурнаха в залата, вдигайки прекалено много шум, напълно неподходящ за тази тържествена обстановка.

Досега, по време на съдебните заседания, публиката в залата винаги бе стриктно разделена на две половини от пътеката по средата — подкрепящите Данте и противниците им от Манток. Но много от поддръжниците на Данте вече си бяха заминали, тъй като бяха от подалечни краища, и засега в залата преобладаваха хората от Манток. Данте можеше да разчита на подкрепата на сравнително малка, но сплотена група от смелчаци — Кларънс, Джеф, Шон с тениска с надпис „Свобода за Данте“, заедно с една дузина съученици и приятели от квартала и баскетболния отбор.

Щом залата се запълни, нахълтаха представителите на пресата и заеха запазените за тях предни редици.

Художниците, на които бе възложено да правят своите скици по време на процеса, вече се бяха надвесили над триножниците си, когато въведоха Данте. За последен път с белезниците около китките си. Изглеждаше толкова нервен и измъчен, че дори не смееше да ни погледне в очите. Когато седна между нас и забързано ни стисна ръцете под масата, усетих колко силно трепереха изпотените му длани. Както и моите, впрочем.

— Дръж се, приятел — прошепнах аз. — Правдата е на наша страна.

Преди час съдебните заседатели най-после се бяха споразумели за присъдата. Служителите от съда ги бяха помолили да се върнат по стаите си, за да вземат по един душ и да се преоблекат. Сега те стояха в съдебната зала с най-официалните си дрехи — мъжете с костюми и вратовръзки, жените — с поли и блузи. Малко след като заеха местата

си, в залата най-неочаквано се появиха Стивън Спилбърг и Джордж Клуни в техните привидно обикновени, но всъщност ужасно скъпи костюми. Зад тях пристъпваше сценаристът Силитоу. С него се попълни списъкът на елитните гости, заели местата си малко преди да започне четенето на присъдата.

Очевидно никой не искаше да пропусне последните десет минути.

103. ТОМ

Внезапно всичко се разви *твърде бързо*. Съдебният пристав извика: „Всички да станат!“. Съдия Ротщейн се появи от служебния вход и с енергични крачки се устреми към съдийския подиум. Председателката на състава от съдебните заседатели, жена със слаба фигура, вероятно към шестдесет и пет годишна, с очила с доста диоптри, се изправи пред него.

— Съдебните заседатели достигнаха ли до решение по всичките четири обвинения? — попита Ротщейн.

— Да, Ваша чест — отвърна тя.

Макар да гледаше напред към подиума, очите на Данте сякаш бяха фокусирани в някаква тайнствена точка вътре в него, а изпотените му пръсти нервно се сплитаха. В този миг същото правеше и Кейт.

— И какво установихте? — запита съдията.

Крадешком отправих бегъл поглед към измъченото лице на Мари. Неволно съзрях зад нея по-сдържания детектив от Бруклин Кони Рейборн. Предположих, че и той не искаше да пропусне произнасянето на присъдата.

— По първото обвинение в убийството от първа степен^[1] на Ерик Фейфър — започна да чете възрастната председателка с ясен и силен глас, — съставът от съдебните заседатели намира подсъдимия Данте Хейливил за *невинен*.

Данте така стисна ръката ми, сякаш пръстите му бяха от стомана. Зад нас отекнаха силни викове — смесваха се тържествуваща радост и яростни проклетия. Съдия Ротщейн веднага грабна своето чукче и се зае да въвежда ред и тишина в залата.

— И по второто обвинение в убийство от първа степен на Патрик Рочи — продължи председателката, — съставът от съдебните заседатели намира подсъдимия Данте Хейливил за *невинен*. По третото обвинение в убийство от първа степен на Робърт Уалко съставът от съдебните заседатели също определя подсъдимия Данте Хейливил за *невинен*.

Всички в залата настръхнаха. Полицайте изпъгнаха гърбове и се опряха плътно до стените. Десет секунди дяляха Данте от присъдата, която щеше да реши какъв ще бъде неговият живот до края на дните му.

— А какво ще ни кажете по отношение на обвинението в убийство от първа степен на Майкъл Уокър? — попита Ротщейн.

— По това обвинение в убийство съставът от съдебните заседатели също преценява, че подсъдимият Данте Хейливил е *невинен*.

Жената с посивялата коса произнесе отчетливо последните думи, но в същия миг залата ревна. Мари и Кларънс не откъсваха очи от Данте като възкръснал от мъртвите, докато майката на Фейфър нададе ужасяващ стон. Сигурно се чувстваше така, сякаш бе видяла как Ерик издъхва за втори път, но сега пред очите ѝ. Оглушителни приветствия и яростни проклетия, ругатни и ликуване — всичко това се преплиташе в едно. На косъм бе в залата да избухне вълна на насилие.

Но това нито за миг не смути Данте. Той скочи от стола си и се хвърли към нас, за да ни притисне в прегръдките си. Размаха огромните си юмруци във въздуха, отметна глава назад и нададе тържествуващ рев. Първата прегръдка беше за Кейт. Аз бях удостоен с втората, а сетне се озовахме в центъра на разгорещена, разплакана група от плътно притискащи се тела. Всички около нас се разкрещяха с все сила:

— Хейливил! Хейливил! Хейливил!

Когато най-сетне Кейт и аз успяхме да се промъкнем през залата към изхода, заварихме навън картина, приличаща на Таймс Скуеър в Ню Йорк три часа след посрещането на Новата година. Трудно щяхме да излезем от препълненото помещение, ако не бяха шерифите, оградили Данте от всички страни. Докато ни тласкаха забързано към страничния изход, погледът ми попадна върху лицето на сценариста на Спилбърг — Албърт Силитоу.

В този миг на дива радост Данте, Силитоу и аз бяхме едно цяло. Данте вече бе свободен и отново можеше да играе баскетбол. Аз пък най-последно имах перспектива за адвокатска кариера, след като бях пропилял цяло десетилетие. А сценарият на Силитоу щеше да се филмира.

Ако Данте бе осъден, филм нямаше да има.

Но ето че и тримата, при това съвсем внезапно, се сдобихме с бъдеще.

[1] Така се категоризират, според федералното законодателство, предумишлените, предварително планираните убийства. — Б.пр. ↑

104. КЕЙТ

Само час след обявяването на присъдата радостни съседни и приятели заприиждаха в караваната на Мари. Носеха мезета и напитки, но официално тържеството не можеше да започне без Данте. С бутилка разпенено шампанско в едната ръка и ножици в другата той трябваше да пререже жълтата полицейска лента, с която стаята му бе запечатана отпреди година. Когато Данте се появи и последното лепкаво парче от лентата бе отстранено, той и неговите приятели нахълтаха в стаята като освободители в окупирана територия.

— А това е моят подарък за приятеля ми Дънлеви — изрече Данте с възторжен глас, докато му поднасяше черно-синята шапка от някогашния отбор на Том — „Минесота Тимбърлуфс“.

После раздаде останалите двадесет и осем шапки на приятелите си. Червената баскетболна шапка с емблемата на „Маями Хийт“ още се пазеше като улика в найлонов плик в хранилището в Ривърхед. Докато траеше празненството, чисто новите, почти недокоснати дотогава шапки се подмятаха весело от цялата компания.

Очите ми не бяха останали сухи нито миг след произнасянето на присъдата. Виждах само как Мари не откъсваше поглед от внука си и се прегръщаше с Том и Джеф, а по изпитото лице на Кларънс беше изписано облекчение. Той също като мен плачеше от радост.

Маклин почука по кухненската маса и се провикна:

— Искам ред и тишина в съда! Казах, че искам ред!

А ние го удостоихме с най-оглушителната врява от викове, смях, глъч и дюдюкане, на която бяхме способни.

— Някой да познава това отнякъде? — провикна се той и размаха познатото на всички дървено чукче. — Сега онзи задник Ротцейн ще трябва да си намери нещо друго, с което да удря по масата. Не можах да се сдържа и да напусна съдебната зала, без да си взема нещо за спомен. По дяволите, Данте, толкова се гордея с теб! — продължи той. — Не знам как успя да издържиш на всичко това, но като гледам Мари, не се изненадвам. Надявам се да загърбиш целия

този проклет спомен! А сега искам да дам думата на блестящата, великолепната Кейт Костело.

Всички се обърнаха към мен, за да ме поздравят.

— За теб, Данте — извиках и вдигнах чашата си с шампанско. — И за твоята тъй жадувана и изстрадана свобода! И за Мари! Така ми олекна, като разбрах, че с Том не им позволихме да те отнемат от нас. Обичам ви и двамата. — Повече не можах нищо да добавя, защото Данте и Мари едва не ме задушиха в прегръдките си.

— Е, Данте, моят партньор се опита да каже, че на сутринта ще получиш сметката ни — пошегува се Том.

Преливащите от радостни чувства наздравици сякаш нямаха край. Останах край Маклин и Мари, докато Том излезе навън, за да се присъедини към танцуващите на двора. След половин час отекна гръмотевица и от облаците, насъбрали се на небето още от началото на този следобед, рукна силен дъжд.

Леещият се порой принуди половината от насъбралите се съседи да притичат обратно към караваната на Мари.

Малко след това Том, със смръщени от тревога вежди, ми рече:

— Шон се обади. Май че племенникът ми се е скарал с приятелката си. Не знаех, че има приятелка, но се досещах, че нещо става, защото ми беше наговорил какви ли не щуротии.

— И сега трябва да се срещнеш с него, така ли?

— Мисля, че се налага.

— Е, тогава го прегърни от мен.

— Ще го направя. А като се върна, ще ти поднеса една изненада.

— Не знам дали ще мога да понеса още една изненада точно сега.

— Тази ще бъде за добро, обещавам ти — каза Том и вдигна ръка, посочвайки към Маклин и Мари. — На мен ли ми се привижда или тези двамата там наистина са се хванали за ръце?

105. ЛОКО

Когато Б. У., или Бой Уондър^[1], се показа иззад ъгъла на онази изпоцапана малка каравана и закрачи през калния двор, ми се стори толкова различен, че чак тръпки полазиха по гърба ми.

Едва го познах. Не можех да се отърся от ужасното чувство, че когато се качи в колата на Кейт Костело, където го чаках цели четиридесет и пет минути, той също няма да ме познае. Или ако го направи, ще се държи така, все едно последните осем години никога не бе ги имало.

Бой Уондър е толкова хитро копеле, че сигурно бе замислил плана си още от самото начало. Нямам предвид този следобед или през миналото лято, а още преди осем години, когато се появи в полицейския участък във Вилидж в три през нощта и ме освободи под гаранция, след като ченгетата ме бяха пипнали да продавам трева на плажа. Не знам как го уреди, нито разбрах какво точно бе направил, но някак си успя да склони шефа на полицията да зареже цялата история. Потули всичко толкова умело, че онези типове нищо повече не успяха да надушат.

Но сега, като се замисля за случилото се, съм готов да се обзаложа, че той е замислил всичко от самото начало. Искам да кажа, че ме е накиснал пред ченгетата, за да може после да се появи изневиделица и да откупи задника ми, та сетне за цял живот да съм му задължен.

След една седмица той ме отведе при Ник и Тони и ми поръча вино, от ония бутилки, дето струват по триста долара едната. Непрекъснато ми доливаше чашата и на връщане, когато едва се държах на краката си, ми направи, както го нарече, „едно малко скромно предложение“. Трябваше да оставя на аматьорите снабдяването на хлапетата от гимназията с трева и вместо това да започна да му помагам да върти цялата търговия с дрога в Хамптън.

— Не е кой знае какво, но все пак се изкарват добри пари от тези задници — обясни ми той. — Освен това ще започнем с богатите,

които живеят наоколо. Време е да се присъединиш към кьнтри клуба.

Бях само на седемнадесет и тъкмо щях да завърша гимназия. Какво ли разбирах тогава? Но Бой Уондър беше съвсем наясно какво преследваше, та благодарение на неговото проникателно мислене и на моите усилия не след дълго парите започнаха да се трупат на чували.

Но и по този въпрос Бой Уондър се оказа много умен. Обясни ми, че ако започнем да живеем на широка нога, ченгетата за броени месеци ще надушат, че има нещо нередно. Затова цели осем години го карахме като монаси, без нещо да променим. Освен сумите в банковите ни сметки, които той откри в Антигуа и на Барбадос.

Оттогава бе само въпрос на време да си приберем това, което бяхме натрупали. „Нашият франчайз“, както Бой Уондър обичаше да назовава парите ни, скътани за бъдещето.

Така че нямаше проблеми. Нали една от най-силните черти на Бой Уондър бе в това, че беше абсолютно безмилостен, особено когато някой се опитваше да го мотае, макар че лично аз не съм по тая част. Освен това мога да се закълна, че бе невъзможно да се отгатне какво е намислил Бой Уондър. Винаги така ставаше.

Сега заваля като из ведро, но Бой Уондър продължаваше да крачи най-невъзмутимо в дъжда, сякаш бе решил да изпере дрехите върху гърба си. Може пък наистина това да му се искаше. От него всичко можеше да се очаква. По-добре от всеки друг знаех на какво бе способен. Бях до него, когато пусна по един куршум в главите на Фейфър, Уалко и Рочи, след като до последната секунда преди това ядно ги бе ругал.

И за какво бе всичко това? Задигнали крек за някакви си хиляда долара, за да завъртят една дребна сделка. Това бе всичко. По-скоро лудория, отколкото кражба, понеже на следващия ден Фейф и Рочи се бяха явили с парите в брой, плюс лихвата за закъснението.

Но Бой Уондър не ми позволи да взема парите. Каза ми, че ще изпратим послание. При това доста силно и въздействащо. Откачена работа! Но пък го измисли доста хитро. Изчаках нощта след онова сбиване на игрището на Т. Смити Уилсън, при което Уокър опря своя пищов в главата на Фейфър. Така можехме да припишем цялата работа на чернокожите братя. И аз си казах: окей, може пък да се измъкнем и от това, както и от всичко останало досега.

Но щом Бой Уондър отвори вратата на колата, изглеждаше толкова преобразен и отнесен, че даже старото му име вече не му пасваше. А когато се измъкна от мястото зад волана и ме посрещна с неговото хладно: „Какво става?“, на езика ми неволно изскочи името, с което го наричах толкова много години. Искам да кажа, преди да се появи в онази нощ в полицейския участък.

— Да пукна, ако знам — рекох. — Какво става с теб, Том?

Това мигом привлече вниманието му. Забраната никога да не използваме истинските си имена бе по-строга от тази да не пръскаме пари. Преди да се усети, той ме посрещна със същия вледеняващ поглед, с който бе удостоил Фейфър, Уалко и Рочи точно преди да ги простреля между очите. После се усмихна и попита:

— Шон, защо ме наричаш Том?

— Защото играта свърши, чичо. Пипнаха ни.

[1] Момче-чудо (англ.). — Б.пр. ↑

106. ТОМ

— Може би още може да измислим начин да се измъкнем — отвърнах му аз, когато подкарах джетата на Кейт и внимателно дадох на заден ход по калния черен път. За щастие улицата се случи съвсем безлюдна, тъй като всички съседни в радиус от няколко километра се бяха събрали да празнуват в караваната на Мари. Пък и валеше като из ведро, та сега наоколо изглеждаше по-пусто от всякога. — Какво те кара да си тъй уверен, че всичко е приключено, племеннико? Какво толкова се е случило?

— Случи се това, че се появи *Рейборн* — отвърна Шон. — Веднага след като прочетоха присъдата, аз изскочих навън, но когато наближих колата си, заварих Рейборн изправен до нея. Този кучи син ме чакаше там. Сигурно е тичал с все сили, за да стигне преди мен, но ако наистина се е задъхал, някак си успя да го скрие. Първо ми се представи. Каза ми, че от три минути било възобновено разследването на убийствата на Ерик Фейфър, Патрик Уалко, Робърт Рочи и Майкъл Уокър, както и останалото неразгадано убийство на Мани Родригес. После ми се усмихна и ми рече, че единственият заподозрян за всичките пет убийства бил някакъв пласъор на дрога, някакъв психопат с прякор Локо. И когато го запитах защо ми разправя всичко това, Рейборн ме изгледа замислено и поясни: „Защото съм съвсем сигурен, че това си ти, Шон! Ти си Локо!“.

Сега карах по шосе 41, но валеше толкова силно, че не можех да вдигна повече от петдесет километра в час. Дори намалих, когато видях един строеж с висока дървена ограда. Веднага след него отбих по някаква мрачна странична уличка.

Погледнах към Шон... и се усмихнах:

— Е, повече не трябва да се притесняваш от детектив Рейборн.

— Наистина ли?

— Да. Той се отби и при мен днес следобед, у дома, точно след като Кларънс взе Кейт и я заведе при Мари. Каза ми, че не могъл да си обясни откъде съм знаел толкова много за убийствата — че оръжието

нарочно било подхвърлено, че отпечатъците били подправени, а обаждането на Фейфър — имитирано, както и че на Линдгрин работата му не била чиста. Тогава му хрумнало, че би трябвало и аз да съм накиснат в цялата тази каша.

— И ти какво *направи*?

— Канех се да го попитам дали е бил в Антигуа или на някой друг остров в Карибите. И дали някога се е замислял за предсрочно пенсиониране? Но знаех, че ще бъде само загуба на време.

— Е, какво *направи* тогава? — попита Шон, но не посмя да ме погледне, защото вече знаеше отговора.

— Това, което бях длъжен. Този тип тежи поне сто и пет килограма. Едва го набутах в багажника.

— Вече и ченгета ли започна да убиваш, Том?

— Когато нямам друг избор — отвърнах аз точно когато чухме сирената на една полицейска кола от Ийст Хамптън, забързана нагоре по шосе 41 към караваната на Мари Скот.

— А защо се съгласи Данте да те наеме за свой адвокат? Или ти се прииска отново да станеш звезда, огряна от прожекторите, заедно с твоята приятелка? Ами ако беше *загубил* делото?

Пътят едва се виждаше заради проливния дъжд. Отстрани се появиха смътните очертания на някакви изоставени каравани.

— Мисля, че никога не си чувал за нещо, което се нарича изкупление, племеннико.

— Май че не съм — поклати объркано глава Шон.

— Такъв шанс да поправиш грешки като моите, се предоставя само веднъж в живота, Шон.

— Не е ли малко късно за това, чичо?

— Какво искаш да кажеш?

— Да заличиш миналото и отново да започнеш на чисто.

— О, Шон, никога не е късно за изкупление.

107.

ТОМ

Сега вече заваля тѣй силно, че почти нищо не виждах по пътя, макар чистачките да работеха с максимални обороти. Ако можех да поема и този риск, щях да отбия някъде встрани и да изчакам пороят да отmine.

— И така, какво ще правим с Рейборн? — попита Шон, като се опитваше да не гледа към мен.

— Ще го погребем — отвърнах аз. — В старото негърско гробище на хълма. Само то ми се струва подходящо.

Автомобилът ни навлезе в разкалян черен път, приличащ по-скоро на пътека. За щастие познавах мястото и макар с доста усилия, успях да намеря пролуката в крайпътните храсталаци, откъдето започваше отбивката. Изтрита табела сочеше продължението към отдавна занемареното баптистко гробище. Насочих колата през тази пролука, а храстите задрасиха по прозорците. Трябваше да намалая, невъзможно бе да се напредва бързо по наклона в този разкалян участък, но избегнах най-лошото — изкачих колата на възвишението, откъдето се откри просека, отстрани с надгробни камъни от варовик и табелки за парцелите.

Паркирах край една прогнила пейка, кимнах на Шон и двамата неохотно излязохме навън в дъжда. Обувките ни потънаха в лепкавата кал, още докато заобикаляхме колата от двете страни. По покрива и по капака на багажника барабаняха тежките капки. Шон натисна хромираната ключалка и отстъпи назад, когато капакът бавно се надигна. Но вътре, естествено, нямаше нищо, освен старата резервна гума на Кейт и някакви градински инструменти, които тя бе използвала в двора на Маклин.

— Какво е това, по дяволите? — ужаси се Шон, като се извърна към мен и веднага посегна да ме хване за ръцете.

Но дулото на пистолета ми вече бе здраво притиснато в ребрата му. И докато ме изгледа със същия онзи шокиран поглед, който

трябваше да изтрият в погребалното бюро от лицата на Фейфър, Уалко и Рочи, аз натиснах спусъка.

Но едно съм длъжен да му призная: Шон, за разлика от онези хлапета, не се разхленчи, не повика на помощ майка си. Или може би ме взе за майка му, ако се съди по жеста, с който протегна ръце към мен и изохка:

— Том? Какво правиш?

Стрелях още три пъти. Цевта бе тъй плътно притисната към едрия гръден кош на Шон, че той послужи за заглушител на изстрелите. Заглушител от плът и кръв, така че гърмежите едва ли са стигнали по-надалеч от прогизналите дървета наоколо. Куршумите го накараха да замлъкне, но очите му още си оставаха широко отворени. Погледът му сякаш завинаги бе впит в мен. Продължавах да го усещам, докато взех лопатката от багажника, за да изкопая плиткия гроб. Затова се постарях да струпам повече кал върху лицето му. После избрах друго място, където да погребя пистолета, след което се прибрах на сухо в колата.

Винаги съм обичал да стоя вътре, когато дъждовните капки потропват ритмично по покрива. За кратко останах там, без да бързам за никъде. Гледах само как дъждът измиваше мръсотията от предното стъкло, така както аз бях измил Шон от моя живот.

И знаете ли какво? Чувствах се като след изкупление.

108. КЕЙТ

Тясната всекидневна на Мари бе претъпкана от хора. Приличахме на корабокрушенци, понесени от някакво мощно океанско течение — всеки се люшкеше натам, накъдето го отнасяше вълната. В един момент погледът ми попадна върху екрана на телевизора, откъдето винаги добре изглеждащият Джордж Клуни споделяше мнението си за американското правосъдие и недъзите на системата. Сетне се заслушах в тревожната изповед на Джеф, брата на Том, който се безпокоеше за сина си Шон.

— Не е на себе си, откакто е започнал процесът — довери ми Джеф. — Постоянно е неспокоен, потиснат. Не ми спомена нито веднъж за момичето.

— Той е в трудна възраст — опитах се да го успокоя, но преди да успея да продължа, сякаш ме повлече приливна вълна и се озовах точно в същия ъгъл, където беше Лусинда Уокър, майката на Майкъл Уокър. Никак не бе приятно сред празнично настроеното множество да се изправиш тъкмо срещу майката на едно от убитите момчета, но въпреки това Лусинда пое протегнатата ми ръка.

— Бог да ви благослови, госпожице Костело — заговори тя. — Успяхте да спасите още едно невинно момче. Ако не бяхте вие, животът му щеше да бъде съсипан. Нито за миг не повярвах, че Данте е убил сина ми или онези другите. Може би сега най-последно полицията ще се заеме с издирването на истинските престъпници.

И докато Лусинда продължаваше да ме занимава с Данте и Мари, предната врата се отвори и Том се вмъкна вътре, сред гъстата навалица от развеселени гости. Щом ме видя, се усмихна, макар да бях на другия край на стаята. Сърцето ми потръпна. Изплаши ме мисълта, че за малко можех да се размина с внезапно разкрилия се пред мен втори шанс да намеря щастието си. Ако не беше този процес, може би никога повече нямаше да му проговоря.

— Чувствам се като съомга, забързана да продължи нагоре срещу течението, преди да хвърли хайвера си — рече Том, с все още изпотено

лице.

— После да не кажеш, че си забравил какво говориш? Как е Шон? — попитах аз.

— По-депресиран от всякога. Тъжно е, но му изнесох една лекция и го прегърнах от твое име. А ти как си, Кейт? Как е моето момиче?

— Нямах представа, че щастието може да се окаже толкова изтощително — въздъгнах.

— Искаш ли да се усамотим за малко? — предложи ми Том.

— Имаш предвид на някое приятно място?

— Всъщност, да. Но това е свързано с онази изненада, за която вече ти споменах.

Той ме поведе през стаята към Мак и Мари. Тя ме прегърна силно, а очите ѝ грееха от радост.

— Вие двамата дадохте на всички да разберат къде е истината. На всички! На целия свят!

— Ние ли? Ами какво да кажем за вас? — попита Том и чукна своята бутилка с бира по чашата на Майкъл.

— За двете двойки! — извика Маклин и прегърна Мари през рамото.

— Е, крайно време е вече едната от двойките да се прибере у дома — рече Том. — Днес беше голям ден за всички нас, но и много дълъг. Едва се държим на краката си.

Заварихме виновника за празненството в кухнята, заобиколен от високите си съученици, които го гледаха със страхопочитание. Макар че бяха връстници, те имаха вид на по-малки поне с пет години от Данте. Той обаче не ни остави да си тръгнем, преди да ни представи всичките си приятели.

— Този тук, едрият — обясни ми момчето, сочейки към един висок и як хлапак от лявата му страна, — е Чарлс Хол, или Ч. Х. Онези там са братята Къти, а този вляво е Бъфорд, но ние му викаме само Бъфо. Това са те, моите момчета.

Том и аз още веднъж прегърнахме Данте и излязохме. Всъщност колкото повече си мислех за обещаната ми изненада, толкова по-силно ставаше нетърпението ми.

109.

КЕЙТ

Навън продължаваше да вали, но поне беше много по-хладно от претъпканата каравана. Том ме прегърна и ме поведе през двора към моята кола. Но щом сведох поглед към калните й гуми, той ме притисна по-силно към себе си и ми прошепна, че иска да ме целуне.

Целувахме се в дъжда, а накрая се качихме в колата целите измокрени. Том ме прегърна и вътре, преди да подкара към къщи. Но за моя изненада пое по шосе 27, като зави на запад, вместо на изток. Ако сте отраснали тук, като нас, никога няма да постъпите така, няма как да сбъркате посоките, колкото и да сте изморени. Но когато го погледнах, очаквайки да получа обяснение, Том само ми се усмихна предизвикателно:

— Предупредих те, че имам изненада за теб.

— Остави ме сама да отгатна — прекъснах го аз. Бях толкова уморена, че едва отроних: — Намислил си да прекараме уикенда на полуострова ли?

— Нещо много по-хубаво.

— Наистина ли? Сигурен ли си, че не искаш да ми го кажеш? Така ще се изненадам още сега.

— Кейт, не си ли скъсвахме задника от работа вече десет години? — попита Том усмихнат, докато се взираше в непрестанно леещия се дъжд.

— Е, приблизително.

— Справихме ли се добре със защитата на нашия клиент?

— Да, би могло така да се каже.

— И ти ми вярваш, нали?

— Сам знаеш, че е така — отвърнах и докоснах рамото му. Внезапно ме обзеха толкова силни чувства, че не знам за кой ли път днес сълзите ме задавиха.

— Тогава се облегни на седалката и се успокой. Заслужихте си наградата, адвокат Костело.

Послушах го като добро момиче. След това неусетно съм задрямала. Когато отворих очи, Том вече напредваше по магистрала 495, а в мрака покрай нас профучаваха неясните очертания на поляни и къщи с ниски огради пред тях. Напълно бях загубила ориентация къде се намирахме.

И тогава видях голямата крайпътна табела с надпис: „Летище Кенеди“.

— Том? — възкликнах объркано.

Но той нищо не каза, само се усмихна, докато отби към сектора за външни полети и спря чак пред входа на терминала на „Ер Франс“.

— Някога била ли си в Париж, Кейт?

— Не.

— Нито пък аз.

В мен нахлуха най-различни противоречиви чувства, ала единствено успях да попитам:

— А кой ще се грижи за Уинго?

— Маклин — отговори Том. — Как иначе, според теб, бих тръгнал на толкова дълъг път? — След което ми подаде паспорта, заедно със самолетния билет, закупен по интернет.

— Сега за малко ще те оставя, защото трябва да уредя въпроса с колата — обясни ми спокойно Том, сякаш това бе нещо съвсем обичайно. — Ще се срещнем пред гишето за паспортната проверка.

Но аз не можех да помръдна. Гледах го като хипнотизирана. Защото ми се струваше, че го виждам за пръв път в живота си.

110. ТОМ

Самолетът, изпълняващ нощния полет на „Ер Франс“, кацна на летище Шарл де Гол в един следобед местно време. Тъй като не трябваше да чакаме за багаж, бяхме първи на гишето за паспортна проверка на влизащите във Франция, след което без всякакви проблеми преминахме и митническото гише. Никога, през целия си живот, не се бях чувствал толкова свободен и безгрижен.

Само преди часове шофирах през Куинс. А сега седяхме на задната седалка на някакъв черен фиат, който бързо ни носеше към улиците на Париж. Оказа се, че са красиви, като излезли от пощенски картички, с много дървета от двете страни. После таксито продължи по някакъв широк булевард, сетне за кратко ни подруса по друга павирана улица, а накрая спря пред един малък хотел на левия бряг на Сена. В него днес следобед — пак по интернет — бях направил нашата резервация.

Оказа се, че стаята ни още не бе подготвена, затова се отбихме в кафенето, което бе най-близо до хотела. Поръчахме си по едно кафе с мляко и се загледахме в оживеното движение по парижката улица.

— Къде сме сега, Том? — попита ме Кейт и облиза пяната от устните си.

— В Париж.

— Питам просто така, за ориентация.

Малко по-късно, облеgnати на каменния парапет, се загледахме в мътните води на Сена. На отсрещния бряг се очертаваха елегантни бели сгради. Нито една от тях не бе на повече от пет етажа, както и не бе по-млада от петстотин години. Но най-прекрасното не бе чудесната гледка, а възторженото възхищение, струящо от очите на Кейт.

Прекосихме *Пон-Ньоф* и следвайки инструкциите на пътеводителя, се насочихме към най-близкия универсален магазин.

— Има огромна опасност да свикна с всичко това — призна ми Кейт.

В галерията *Лафайет* си позволихме да пръснем по хиляда евро и да накупим цял куп дрехи. Аз си харесах два панталона, три ризи, един кашмирен пуловер и чифт обувки, в по-официален стил от всичко, което бях носил досега. Но нали вече не бях същият както преди една година или дори както преди двадесет и четири часа, така че защо трябваше да продължавам да се обличам както досега?

— Нямате куфари? — удиви се добре облечената жена от администрацията на хотела, която ни посрещна зад бюрото на рецепцията.

— Предпочитаме да пътуваме без багаж — обясни й Кейт, като й показа, че всичките й днешни покупки се бяха събрали само в една пазарска торба.

Малкият асансьор ни отведе на третия етаж, където от стаята ни, украсена с антики, каквито не бях виждал досега, се откриваше прелестен изглед към малък площад с триъгълна форма, наричан от парижаните „Ла Плас де Леон“.

Връчих на пиколото прекалено щедър бакшиш, заключих вратата и се извърнах тъкмо навреме, за да уловя голата Кейт, забързана да ме прегърне.

111. КЕЙТ

Парижкото ни ежедневие беше прекрасно. Том ставаше към осем часа, купуваше „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и се отбиваше в кафенето. Аз пък слизах долу след един час и му помагах да привърши с това, което бе останало от кроасаните и другите лакомства, сервирани за закуска. Накрая Том затваряше очи и разгръщаше наслуки пътеводителя, предоставяйки на съдбата да реши какво да посетим през днешния ден.

В понеделник това беше музеят на Пикасо, недалеч от квартала, наречен Маре^[1], изпълнен с приятни, лъкатушещи улички. Във вторник се изкачихме по стръмните улици, извеждащи на върха на хълма Монмартър. А тази сутрин решихме да се поразходим до един хотел от осемнадесети век, преобразен в музей, посветен само на френския скулптор Огюст Роден.

Видяхме внушителната фигура от черен гранит на писателя Балзак, както и монтираната върху специален подиум световноизвестна статуя „Мислителят“. Стори ми се обаче доста едър, дори прекалено мускулист за задълбочен само в мислите си интелектуалец.

А зад тези две скулптури, в ъгъла, се намираше епичната композиция „Вратата на ада“, на която Роден посветил последните тридесет и седем години от живота си. Състои се от две масивни черни порти, запълнени с повече от двеста гърчещи се тела, всичките на грешници, наказани за цяла вечност с непоносими изтезания. Не можах да си обясня защо, но Том за дълго не можа да откъсне очи от нея.

Беше като омагьосан. Оставих го да крачи из покритите с каменни плочи алеи в градината, отрупани от двете страни с толкова много рози, колкото може би бяха грешниците в ада. Седях на една огряна от слънцето пейка, загледана в млада майка, която кърмеше детето си, когато Том ме намери.

— Колко от онези гърчещи се в смъртни мъки тела запомни, Том? — пошегувах се аз.

— Всичките до едно — сериозно отвърна той.

— Е, доста си се потрудил.

От близкото кафе си взехме по един сандвич и чаша вино. После отново заскитахме из съседните квартали, където много от впечатляващите къщи бяха превърнати в посолства, всичките с въоръжена охрана пред фасадите. Колкото и красиво и ново да бе всичко това за мен, не можех да забравя нито вкуса на виното, нито онези гърчещи се грешници от „Вратата на ада“, затова повлякох Том обратно към нашата малка хотелска стая.

Всъщност вече не можех да чакам. Докато Том още отключваше вратата, аз плъзнах език по устните му и му прошепнах колко съм се разгорещила. Веднага щом се озовахме вътре, го избутах право в банята и го разсъблякох пред високото огледало. Коленичих между краката му и гледах отражението на лицето му в същото това огледало, докато смучех прекрасния му инструмент.

— Това грях ли е, Том? — попитах невинно.

— Не мисля.

— Наистина ли? Значи нищо лошо не върша?

— Не, нищо лошо. Ти винаги всичко правиш добре — задъхано рече Том.

— Не гледай мен, гледай ни в огледалото.

След два часа, в леглото, Том простена насън, но вече по съвсем различен начин. А сетне промърмори:

— Нямаше кръв! Нямаше кръв!

Раздрусих го, отначало по-леко, а после по-силно. Накрая той отвори очи, но в тях се четеше ням ужас.

— Сънуваше някакъв кошмар, Том — разтревожих се аз.

— И какво казах? — притеснено попита той.

— Бъбреше нещо за някаква кръв.

— Чия кръв? Каква кръв?

— Не каза, Том.

— А не говорих ли още нещо? — попита той. В очите му все още се четеше неизказана паника.

— Не — успокоих го аз и той ми се усмихна тъй сладко, че отново поисках да проникне в мен.

[1] Marais — аристократичен квартал в Париж на десния бряг на Сена; обитаван от много евреи; известен и като любимо място за гей общността; през 1969 г. по идея на Андре Малро там са преместени много музеи и галерии. — Б.пр. ↑

112.

ТОМ

Не посмях да заспя отново, но Кейт скоро се унесе в сън.

Когато се събуди, се оказа, че бяхме пропуснали резервацията си за вечерята, затова излязохме навън да поскитаме в нощта. И докато преминавахме покрай различните ярко осветени витрини, Кейт ми се видя необикновено притихнала, докато аз не можех да престана да мисля за кошмарните си съновидения и за това, което може би съм наговорил в съня си.

Оставихме зад гърбовете си изпълнения с минувачи Сен Жермен, като го заменихме с много по-тихите и по-тъмни улици край Сена. През цялото време Кейт ме държеше за ръката, но не изрече нито дума.

Ако от устата ми се бе изплъзнало нещо уличаващо — за Шон или за другите — тя не би могла повече да се люби с мен? Но ако нищо не съм казал, защо е толкова напрегната и неспокойна?

И двамата умирахме от глад, обаче Кейт не пожела да влезем в някой от многото уютни ресторанти, като непрекъснато капризничеше: „Прекалено много туристи има вътре“, „Прекалено е модерен и лъскав“, „Прекалено е празен...“.

Сякаш това не беше тя. Независимо дали исках или не, не можех да пренебрегна влудяващата вероятност сам да се бях издал пред нея.

Пък и ако го направя, как после ще успея да залича всичко в един град, който почти не познавам?

Най-после се спряхме в едно съвсем обикновено бистро, наблъскано с парижани. Мургавият келнер ни поведе към едно червено сепаре в дъното на залата, но дори и там Кейт не пожела да ме погледне в очите. Само сведе поглед към скръстените в скута си ръце и едва чуто промълви:

— Том, има нещо, за което искам да си поговорим.

„Не тук. Не пред всичките тези хора, където нищо не мога да направя!“, помислих си аз, но бързо отвърнах:

— Има нещо, за което и на мен ми се иска да си поговорим. Но усещам главата си така, като че ли във всеки момент ще експлодира.

Не можем ли да се усамотим на някое по-спокойно място, за да споделим всичко, което ни вълнува?

Извинихме се на келнера, върнахме се на тротоара и продължихме разходката си из Люксембургската градина.

Макар вече да беше единадесет вечерта, наоколо бе пълно с туристи. През всеки двадесетина метра уличните музиканти подпяваха песните на Бийтълс или жонгльори подмятаха горящи палки. Наоколо имаше немалко празни пейки, но прекалено голяма и опасна бе видимостта откъм алеите.

Най-после зърнах една пейка, закътана в сенките на някакви високи дървета. След като набързо се огледах във всички посоки и се уверих, че няма да ни забележат, настаних Кейт в скута си. Все още не можех да повярвам, че се стигна дотам, но се вгледах в очите ѝ и приближих едната си ръка към шията ѝ.

— Том? — погледна ме въпросително тя.

— Какво има, Кейт?

Сърцето ми заби толкоз силно, че вече едва чувах думите си. Озърнах се бързо, за да се уверя, че никой не идва откъм главната алея.

През цялата вечер Кейт почти не ме поглеждаше. А сега очите ѝ ме пронизваха. Не откъсваше поглед от лицето ми, сякаш изучаваше зениците ми, за да прочете в тях моята реакция на това, което се готвеше да ми каже.

— Какво има, Кейт? Какво те измъчва? — попитах аз и леко плъзнах и другата си ръка към изящната ѝ шия.

— Искам да имам дете от теб, Том — изрече най-накрая тя. — Искам да си имаме дете.

Не знаех дали да се смея, или да плача. Но Кейт отчаяно очакваше моя отговор, взирайки се втренчено в мен като кошута на шосето, заслепена от фаровете.

— Само едно ли? — нежно прошепнах аз. Целунах сълзите по бузите ѝ и спуснах треперещите си ръце към шията ѝ и вече по-спокойно добавих: — Аз пък все се надявах на три или четири.

113. ТОМ

След първия ни сеанс, посветен на правенето на бебе, аз лежах спокойно отпуснат, докато наблюдавах как Кейт спеше дълбоко до мен. Едва сега започвах да се отърсвам от отчаянието, което ме бе налегнало само преди няколко часа. Обикновено мразех да се замислям за бъдещето. Бях се свил толкова натясно в своя ъгъл, че не можех лесно да се измъкна оттам. А ето че сега бях по-доволен от себе си дори и в сравнение с онези смешно наивни хлапаци, фукащи се пред всички с това, че са успели да се дипломират с най-висок успех в юридическия факултет в Харвард.

Кейт и аз току-що бяхме спечелили най-големия процес за убийство през последните десет години. Сега можехме да живеем или да работим където си пожелаем, в целия свят. Всяка адвокатска кантора с радост би ни приела за съдружници и така щяхме да спечелим няколко милиона долара, без дори веднъж да се изпотим. Или пък, ако не бяхме напълно готови отново да нагазим в тази груба игра, можехме просто още малко да си почиваме в Париж. Да удължим, примерно, престоя си тук с още една-две седмици иди дори месеци. Да наемем апартамент в Маре. Да попием нещо от културата, щедро предлагана във френската столица. И да научим повече за френските вина.

Една щастлива жена е трогателна гледка. А Кейт, дори и в съня си, имаше вид на невероятно доволна от живота си. Ако бе решила да създава семейство, защо да не опитаме? С годините нямаше да стана по-млад? Може би тя щеше да ходи на работа, а аз да си остана вкъщи, за да уча малчуганите на най-важните неща в този живот. Например, да могат да дриблират, още преди да тръгнат на забавачница.

Извън будилникът, оставен върху нощното шкафче. На дисплея се изписа шест часът и три минути. Внимателно се измъкнах от леглото и докато в главата ми отекваше добрата стара песен на Джони Мичъл „Той бе свободен като парижанин“, предпазливо се прокраднах на пръсти до банята.

Взех си един горещ душ, стараейки се да го удължа колкото можеше повече. След това се избърснах. Напъхах нозе в новите си панталони и разопаковах ризата, току-що донесена от пералнята на хотела. Прекрасно е да се чувстваш свободен и олекнал.

От всичко, заради което обикнах Париж, може би най-много ми допадаха ранните утринни часове. Нямах търпение да дочакам кога ще мога да се измъкна навън по още влажната от нощта улица, за да си купя моя „Трибюн“. Вече предвкусвах утринната наслада от люспестите кроасани и гъстото черно кафе.

На прага се обърнах за последен път, за да се полюбувам на спящата Кейт, потънала в нейните неразбираеми за мен майчински блянове. И тъкмо затворих безшумно вратата зад гърба си, когато студеното стоманено дуло на пистолет се притисна в тила ми. Спусъкът изщрака пронизващо в ухото ми.

Долових мириса на евтиния афтършейв на Рейборн, преди да го чуя да промълвя:

— Благодаря ти, Дънлеви, че ме доведе в Париж.

После ме изрита в краката и ме повали на пода по очи. Чевръсто изви ръцете ми на гърба и закопча белезниците около китките ми. Лесно му бе да се прави на мъжага, когато имаше зад гърба си шестима френски жандарми, всичките насочили пистолетите си към мен.

Не бях изрекъл нито дума, защото за нищо на света не исках да събудим Кейт. Щеше ми се сладкият ѝ сън да продължи още малко. Колкото и шибано да звучи, но и аз, лека-полека, бях започнал да вярвам в него. И ако Рейборн или някой друг не ме бе заловил, може би щях да се измъкна. След като успях да изиграя ролята на отличен адвокат и да спася задника на Данте, да вляза в ролята на съпруг и баща, за мен щеше да бъде фасулска работа.

Обаче Рейборн хич не го бе грижа за това.

— Племенникът ти те познава по-добре, отколкото си въобразяваш, хитрецо — рече той.

— Носел е защитна жилетка, нали? — прошепнах, все още опитвайки се да не вдигам шум.

— Как се досети?

— Той винаги си е бил един малък мръсен негодник — въздъхнах, но всъщност много добре знаех, че причината бе съвсем

друга. Защото нямаше кръв! Нямаше кръв!

— Предаде се на третия ден, след като изпълзял от плиткия си гроб. Дори не се опита да изпроси помилване или поне да се споразумее за сделка с нас. Искаше само едно: да сподели с нашите детективи всичко, което знаеше за чичо си Томи. А то се оказа доста много.

Защо не млъкнеш? Не се ли досещаше, че Кейт спи? Имайки предвид колко усилено се бяхме потрудили, тя вече трябваше да спи за двама. Но се оказа прекалено късно.

Вратата се отвори и Кейт пристъпи през прага към коридора, облечена с тениската си с надписа „Лед Цепелин“. Босите ѝ нозе бяха само на двадесетина сантиметра от лицето ми, но можеха да бъдат и на двадесетина километра. Защото знаех, че никога вече няма да я докосна.

ЕПИЛОГ

114.

ТОМ

Тежките ботуши на дневния надзирател, отекващи между стените от бетон с примес от сгурия — това бе всичко, което ме заобикаляше. След една минута последва дрънкането на наниза от ключове и звуците от отвинтването на болтовете отвън по масивната врата от стомана. Докато чаках проверката, можех само да меря със стъпки малката метална площадка, оградена с телена мрежа. Макар много добре да знаех, че бе дълга само шестдесет сантиметра. Длъжен бях да изчакам, докато надзирателят не приключи с претърсването на последния ъгъл в моята килия.

Изминаха седем месеца, откакто бях затворен в Ривърхед — при това на същия етаж, където Данте бе чакал присъдата. Но оттогава няхах нито едно посещение. Получавах писма единствено от детектив Кони П. Рейборн, шеф на отдел „Убийства“ в полицейското управление на Бруклин. Ако Кони си бе наумил да проникне чрез тях в загадките на моя престъпен ум, няхах никакво намерение да го улеснявам.

Но тъй като писмата му бяха всичко, което ми бе останало за общуване с външния свят, аз се стараех с все сили да поддържам интереса му към моята личност. Дори бях готов да извърша някоя мръсотия, в което — ако не сте забелязали досега — наистина много ме биваше.

Надзирателят ме изведе в оградения вътрешен двор. Според федералните закони веднъж седмично имах право на двадесет минути разходка на открито. След като ме натика на сигурното място, той отключи белезниците ми през отвора в телената ограда.

Оттатък алеята чернокожите ми братя по съдба подтичваха насам-натам, зарадвани, че са ги извели да поиграят на единственото игрище, с което разполагаха тук. Мургавата им кожа блестеше от потта дори и на това ужасно анемично декемврийско слънце.

Все още можех да им покажа как се играе баскетбол на тези хлапета, но никой и не мислеше да ми предложи да се включа в играта.

Цялата свобода, която ми бе отредена тук, се свеждаше само до това да слушам как топката тупва по бетона и после отскача, както и да се радвам, че лъчите на слънцето още галят тила ми.

Все пак се стараех да се наслаждавам дори на тези оскъдни дарове на съдбата. Понякога се случваше някой да е по-зле и от мен. Сега например — в далечния край на игрището избухна някаква свада и неколцина от съкилийниците ми на бърза ръка бяха натикани обратно в килиите си.

Удостоиха ме с единична килия, за да ме изолират от всичките останали братя по съдба, след като ступах онзи тип под душа. Така зле го подредих, че още го хранят през тръбичка. А сега веднага се досетих какво се бе случило, както и всички останали, изведени в карето в отгатышния двор. Защото тупкането на топката престана и се възцари гробна тишина. А за тези шибани копелета играта на баскетбол бе по-приятно занимание дори и от гледането на канала НВО.

И аз се чувствах почти като тях. Бях изплашен до смърт, но едновременно с това и възбуден. Никой никога не научава цялата истина за себе си, но в места като това тук много по-лесно разбираш какво ти липсва най-много.

Това, което ми липсваше повече от кожата на Кейт, от усмивката ѝ и от мечтите, които бе поддържала живи, беше *действието*, рискът, хазартът. Вълнението да раздрусаш заровете на съдбата и да ги гледаш как се търкалят. Точно те подскачаха сега по циментирания двор на затвора.

Изправих се и като си напомних да отделя повече време на тази мисъл, се преместих към ъгъла, който бе по-близо до оградата. Така нямаше как да ме издебнат отзад, а само един можеше да се изпречи срещу мен.

Бяха изпратили трима души да свършат работата. Единият беше бял, с бледо лице, със зелени татуировки по двете си ръце, а другите двама — чернокожи, доста яки и набити.

Нито за миг не откъсвах очи от белия, защото знаех, че ножът е у него. Вече бяха преполовили разстоянието, напредваха бързо. Стоях неподвижен, не трепваше дори мускул по лицето ми. Оставих ги да се приближат и тогава само за миг всичко се промени. Рязко вдигнах десния си крак и изритах в коляното чернокожия. Той се сгърчи и

изкрещя от болка. Така че ирландецът в средата вече не беше толкова щастлив, въпреки четирилистната детелина^[1], избродирана на бицепса му.

Но той щеше да бъде следващият, а нямаше никакъв шанс. Вдигна дясната си ръка, прикрита до този миг зад кръста му, и се хвърли срещу мен с ножа.

Всичко изглеждаше като в забавен кадър. Впрегнах цялата си енергия, за да се извърна рязко, да го сграбча за китката и да го изтласкам настрани върху втория чернокож. Веднага след това забих с все сила юмрука си в лицето на ирландеца, като използвах тялото му като щит срещу връхлитащия чернокож от другата ми страна. Той се присви на две, аз избих ножа от ръката му и се обърнах към онзи отляво, който макар да бе доста по-едър от мен, внезапно се вкамени. И не посмя да ме нападне отново.

Вече ме бяха обвинили в три убийства, така че едно в повече нямаше да промени положението ми. Но за миг се поколебах — може би защото видях в очите му нещо, което ми напомни на Рейборн. И ето че се оказа, че имало и *четвърти*. Този, който така и не бях забелязал, защото през цялото това време бе стоял извън оградения двор. Сега той бръкна с двете си ръце през телената мрежа. Преряза гърлото ми изотзад.

— Това ти е от Маклин — изрече гласът зад гърба ми.

И когато горещата вълна блисна по врата ми и обля тялото ми, разбрах, че настъпва краят.

Рухнах на колене, сетне се строполих по гръб, като се чудех само каква ли ще бъде последната ми мисъл, кое ще бъде последното, което ще видя? Не се нуждаех от свещеник или някой друг, който да държи ръката ми в сетния ми час. Видях Кейт гола на брега, обляна от лунна светлина. И как играя в Ен Би Ей. И как пътувам за Париж.

Слънцето внезапно започна да става все по-ярко, докато накрая не се разпръсна на хиляди ослепителнобели точки. После те избледняха и един огромен черен правоъгълник изпълни небето. Някъде отзад се разнесе ужасяващо скърцане на триещ се метал, след което правоъгълникът се разполови и се превърна в две гигантски врати — *Портите на ада*. В този момент, докато последните капки кръв се изцеждаха от мен, вратите се разтвориха и аз бях приет в новия си дом.

[1] Игра на думи — в оригинала не е clover, а shamrock, т.е. особен вид детелина, почитана като емблема на Ирландия. — Б.пр. ↑

115. КЕЙТ

Паркирах близо до Крайбрежния път и веднага щом отворих вратата, Уинго изскочи навън и се втурна по обширния белеещ се плаж. Беше като полудял от щастие. Безбрежната морска шир и пясъкът караха и мен да се чувствам по-добре. Затова идвах тук всеки ден, дори в този следобед в средата на декември, когато температурата бе не повече от четири градуса над нулата.

Изминах около осемстотин метра надолу по плажа, преди да открия една огряна от слънцето пътечка между скалите, където можех да се скрия от хапещия вятър и удобно да разстеля одеялото си.

Ритмичният плисък на вълните ме успокояваше и ми помагаше да се съсредоточа. Изминаха месеци, откакто се бях върнала от Париж, но все не можех да се отърся от чувството, че всичко сякаш се бе случило вчера. Още не бях си отговорила на въпроса какво да предприема, за да започна живота си отначало.

Изтощеното от тичане куче се сгуши до мен, а аз извадих радиоапарата и го настроих на станцията, предаваща края на мача на Маями Хийт срещу Бостън Селтикс. В края на лятото Данте бе спечелил наградата на специалната лотария и от Селтикс му бяха предложили да подпише договор за три години и дванадесет милиона долара. А той им се отблагодари, като реализира в мача двадесет и две точки, спечели единадесет пъти борбата за отскочилите от баскета топки и направи четири успешни блокажа. В днешния следобед Данте даваше интервю за превъзходната си игра. Предаваха го на живо по радиото и дори ушите на Уинго щръкнаха, щом разпозна гласа.

— Искам само да поздравя моята баба Мари — задъхано изрече Данте. — Както и моята приятелка, адвокат Кейт Костело. Обичам ви и двете. В най-скоро време ще се видим отново.

— Чу ли това, Уинго? Току-що ме поздравиха специално по радиото — казах аз и погалих по влажната муцуна моето предано куче.

В далечината се появиха две фигури и бавно закрачиха по пясъка. Едва напредваха към нас, приведени срещу силния вятър. Чак

когато наближиха, видях, че бяха Маклин и Мари.

Явно нещо не беше наред. Лицето на Мари беше измокрено от сълзите ѝ.

— Том е мъртъв — каза тя. — Убили го в затвора тази сутрин, Кейт. Мак не може да си обясни защо плача, но ти ще ме разбереш.

Не съм сигурна дали я разбрах, но внезапно и аз неутешимо се разридах. Сякаш някой бе превключил нещо в душата ми. Маклин гледаше към океана, пристъпвайки притеснено по пясъка.

— Какво ви става и на двете? — мърмореше той. — Том лъжеше всички ни, продаваше наркотици и което е най-ужасното — оказа се хладнокръвен убиец. Десетократно си е заслужил участта.

— Знам това — изхлипа Мари, като се вгледа в просълзените ми очи. — Но въпреки всичко той помогна на Данте. Направи поне едно добро дело.

— Да бе, само че след като му скрои лъжливо обвинение — продума Мак, но никой не му обърна внимание.

Мари ме покани в дома си, но аз имах нужда да остана сама. Беше ужасно да си го помисля, но сякаш от раменете ми се смъкна тежък товар. И за пръв път от месеци насам можех да помисля за бъдещето си.

Приседнах отново на одеялото, все още огряна от слънцето, Уинго се настани до мен. Останахме дълго така, а когато дойде време да се върнем в колата, вече бях наясно какво трябва да предприема.

Ще се преместя на другия край на страната, в Портланд или в Сиатъл, където никой не ме познава и няма да се интересува от мен. Ще си купя малка къща с веранда и може би с поточе, ромолящо през задния двор. На покрива ще монтирам сателитна чиния, за да мога да гледам всички мачове на Данте в Ен Би Ей.

А после, когато Уинго и аз се установим на новото място и уредя всичко, за да бъде топло и уютно, ще се запиша в списъка на чакащите за дете за осиновяване. Няма значение дали ще е бяло, черно, кафяво или жълто, дали ще е от Албания, Чили, Корея или Лос Анджелис. Но има едно друго условие, от което няма да отстъпя: бебето трябва да е момиче. Защото макар да съм наясно, че Том Дънлеви не може да послужи като пример за нещо друго, освен за сбъркан егоист, на мен и на кучето ни дойде до гуша от мъже.

— Нали така, Уинго?

Издание:

Джеймс Патерсън, Питър Де Джонг. Крайбрежен път

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 2007

Отговорен редактор: Петя Димитрова

Коректор: Мария Владова

ISBN: 978-954-260-584-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.